SHARON M. DRAPER

Çok Satan İçimdeki Müzik'in Devam Kitabı







İçimdeki Melodi

1.Baskı
100 Bin Adet

"On iki yaşındayım. Tek kelime etmeden
nasıl yüksek sesle konuşulur gayet iyi biliyorum."

Çeviri: Zeynep Kürük Erçetin

GENÇ TİMAŞ

İçimdeki Melodi

SHARON M. DRAPER

New York Times Çok Satan listelerinde aylarca yerini koruyan ve farklı milletlerden milyonlarca okurun kalbinde taht kuran ***İçimdeki Müzik***'in bu çarpıcı devam romanında Melody, tutkularının peşinden gidebilmek adına korkularıyla yüzleşiyor.

Melody, artık daha büyük ve daha cesur bir genç kız. Onun gibi farklı yeteneklere sahip çocuklara yönelik kamplar olduğunu keşfettikten sonra, bir kampa gidebilmek için can atıyor. Ormanda yürüyebileceği, çelik halatla uçabileceği ve ata binebileceği bir yer! Belki de sonunda gerçek bir arkadaş edinebileceği, kendi kararlarını verebileceği hatta kendi başına bir şeyler yapabileceği bir yer - rüya gibi! Melody, titreyen kamp ateşinin ışığında ve fırtınaların gücüyle gerçekten ne kadar cesur ve güçlü bir genç kız olduğunu keşfetmek üzere.

"Sevilen bir hikâyenin tatmin eden, kıymetli devamı."
-Kirkus Review

"Melody'nin sesi her zamanki gibi esprili. Çeşitli etnik kökenlerden ve engellere sahip yardımcı karakterler ona saygıyla yaklaşıyor... Onu gerçekten anlayan bir topluluğun parçası olmuş durumda."
-Publishers Weekly

"Bu kitapta Melody okulla alakalı tüm problemleri ve sınırları aşmış bir genç kız olarak karşımıza yeniden çıkıyor. Ama bekleyin! Henüz hiçbir şey görmediniz."
-GoodReads, Okur Yorumu

THG 0793219 UFV

GENÇ TİMAS | ROMAN | İÇİNDE NE VAR? DOSTLUK CESARET | ISBN: 978-605-08-4603-4

iyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_tim

KAKTUSUN TELEGRAM

iyi ki **kitaplarım** var



KAKTÜS TEAM

GENÇ TİMAŞ

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2022

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 67

Proje Editörü | Merve Okçu
Düzelti| Dilruba Aydın
Çeviri | Zeynep Kürük Erçetin
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Kasım 2022
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5677

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4603-4

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com
genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No** | 44452

© 2021 'Out Of My Heart' orijinal adıyla Simon&Schuster Children's Publishing ve Atheneum Books For Young Readers tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

İçimdeki Melodi

SHARON M. DRAPER

Çeviri: Zeynep Kürük Erçetin

● genctimas.com ●

Sharon M. Draper

Sharon M. Draper başarılı bir yazar olmasının yanı sıra aynı zamanda alanında uzman bir eğitimcidir. 'Yılın Ulusal Öğretmeni' seçilme onuruna layık görülen yazar, beş kez 'Coretta Scott King Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. İçimdeki Müzik iki yılı aşkın bir zaman New York Times çok satanlar listesindeki yerini korumuştur. Ohio'da 'Çığır Açan Dil Sanatları Öğretmeni' ve 'Ohio Yılın Öğretmeni' seçilen yazar aynı zamanda 'NCNW Öğretimde Mükemmellik Ödülü'ne layık görülmüştür. 2015'te ise yaşam boyu edebi başarısı için Amerika Kütüphaneler Birliği tarafından 'Margaret A. Edwards Ödülü' ile onurlandırılmıştır.

Yazarın Genç Timaş tarafından yayımlanan diğer romanı, *"Karışık"* New York Times çok satanlar listesinde haftalarca yerini korudu.

Zeynep Kürük Erçetin

Lisans eğitimini Boğaziçi Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tamamladı. Yeditepe Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi ve IES Abroad İstanbul gibi farklı kurumlarda okutman olarak ders verdi. Yüksek lisans derecesini Boğaziçi Üniversitesi, Çeviribilim Bölümü, Yazılı Çeviri yüksek lisans programını tamamlayarak aldı. Aynı bölümde araştırma görevlisi olarak çalışmakta ve doktora çalışmalarına devam etmektedir. Dilimize çevirdiği eserlerden bazıları şunlardır: *İçimdeki Müzik* (Sharon M. Draper); *Limon Kütüphanesi* (Jo Cotterill); *İşte Kandinsky* (Annabel Howard); *Olumlu Karakter Özellikleri; Olumsuz Karakter Özellikleri* (Angela Ackerman & Becca Puglisi).

Bu kitap aşkla, iki kızıma adanmıştır;
bana tekerleklerin gücünü,
dans etmenin güzelliğini ve
kız çocuklarının kıkırdamalarını
takdir etmeyi öğreten
Wendy ve Crystal'a.

1. BÖLÜM

Ateş böceği elimin tam üzerinde, havada bir süre bekledi ve sonra yavaşça, hiç çaba harcamadan elime kondu. Narin dokunuşunu zar zor hissediyordum. Kırmızı bir nokta gibi küçücük kafasından çıkan iki tane ince, titrek anten. Titrememeye çalıştım. Ellerim genelde başlarına buyruk hareket eder, ben istesem de istemesem de, bu yüzden hareketsiz kalmayı gönülden isteyerek iyice odaklandım.

Siyah kanatları, ne kadar da parlak, tıpkı bir makasın kolları gibi açıldı ve kapandı. Neredeyse nefes bile almıyordum. Sırtında sanki ince uçlu bir kalemle çizilmiş gibi duran, kırmızı kafasını simsiyah gövdesinden ayıran koyu çizgiler vardı.

Ateş böceğinin gitmek için sanki hiç acelesi yoktu. Doğrudan bana baktı.

Vücudumda böyle yanar dönerli, süzülüp duran bir şeylerin olması nasıl da sihirli bir şey olurdu, merak ettim – havada rüzgârın fısıltısıyla süzülmek acaba nasıl hissettirirdi.

Ne düşünüyorsunuz, sayın Ateş Böceği? Sanki beni duymuş gibi kanatlarını açıp kapattı. Ve sonra vücudundan incecik,

sarı-yeşil, parlak bir ışık sızıp parıldadı. Ateş böceği benimle konuştu! Tek kelime etmeden yüksek sesle nasıl konuşulur ben gayet iyi biliyorum.

Erguvan rengi alaca karanlıkta sadece ben ve bu ışıltılı böcek, orada öylece oturuyorduk, mutlulukla iç çektim. Nefesimi güçlü bir şekilde vermiş olmalıyım çünkü, tam o anda, o minik böcek kanatlarını kaldırıp görünmeyen bir melteme kapılıp havalandı.

2. BÖLÜM

"Yaa! Baksana! İşte bir tane daha – ve bir tane daha!" diye haykırdı kız kardeşim. Bayan V'nin ön bahçesindeki çimlerde hızla koşturuyor, elinde sıkı sıkı tuttuğu bir kavanoz, kor gibi ışıldayan bu küçük böceklerden bir tanesini kavanozun içine girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Benim ateş böceğim de o sürünün içinde olsa, gökyüzünde dans ederek kaçarken diğerleri ile birlikte Penny'e çok gülerdi, eminim.

Penny, "Bayan V, yardıma gelin!" diye rica etti. "Beni dinlemeyecek bunlar!" Çimlere çöküverdi, yüzü asılmış, kaşları çatılmıştı.

Bayan V, yan komşumuz ve annemin en yakın arkadaşı, ön verandada kapitone yatar koltuğuna uzanmıştı. Önce bana göz kırptı ve "Yani, belki de bir kavanozda yaşamak istemiyorlardır – belki bu gece sadece dans etmek istiyorlardır!" dedi.

"Sadece bir tane?" Penny yüzüne en acıklı ifadesini kondurmuştu.

"İyi bakalım," diye cevapladı Bayan V. "Ama inceledikten sonra serbest bırakacağız, tamam mı?"

"İyi peki," Penny kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp homurdandı. "Ama neden?"

"*Sen* bir kavanozun içinde yaşamak ister miydin?" diye sordu Bayan V.

Penny güldü. "Ben çok büyüğüm! Ama kavanozun içinde bir böcek *kulağa hiç de yanlış gelmiyor*!"

"Peki," diye karşılık verdi Bayan V, "ya senin sığabileceğin kadar büyük bir kavanoz bulsam? Orada yaşamak ister misin?"

Penny sanki bir an durup düşündü. Sonra, "Sanırım istemem. Sıkışmış ve havasız hissederdim," dedi.

"Aynen öyle! O zaman sence ne yapmamız gerekiyor?"

Penny, elimde olmadan gıpta ettiğim bir şekilde yerde yuvarlanıp bir takla atıverdi ve kolayca doğruldu, "Tamam – birkaç tanesini yakalayacağız ve sonra uçup gitmelerine izin vereceğiz!" dedi.

Bayan V, tam adı Violet Valencia'ydı, bana doğru döndü. "Bu kız tüm böcekleri şehirden kaçırtmadan önce iyisi mi gidip ona yardım edeyim, olur mu?" dedi ve sandalyemin tekerleklerinin kilitli olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti. İkisi birlikte çimlerde koşturuyor, gülerek o küçük ışıkları kovalıyorlardı. Onlara katılamazdım ama bu sefer kendimi dışlanmış hissetmedim – bir ateş böceği çoktan beni bulmuştu.

Annemin mavi SUV'unun otoparkımıza girdiğini gördüm. Butterscotch, Golden Retriever köpeğimiz, aracı tanıyıp hemen başını kaldırdı. Annem şehir içindeki hastanede hemşire olarak çalışıyor; günleri farklı hastalıklara sahip ya da kırık

kemikleri olan ya da kalp krizi geçiren insanlara bakarak geçiyor. Bana işinin zor olduğunu söylüyor ama işini çok seviyor! Eve genelde yorgun geliyor fakat yine de benimle ilgilenmesi gerekiyor. Ve şaka yapmıyorum, benimle uğraşmak kolay değil, hem de hiç değil! Annem asla ama asla bu durumdan şikâyet etmiyor, yine de ben bazen kendimi kötü hissediyorum.

Okul zamanı, etrafa duman saçan sarı servisimiz çıkışta beni Bayan V'nin evine bırakırdı. Ama şimdi yaz tatilinde olduğumuz için Penny ve ben hafta içinin çoğunu onunla geçiriyoruz.

Bayan V bizi her sabah imla, matematik ve dil sanatları gibi konularda çalıştırıyor. Yalnız yaz okulundaymışım gibi kendimi kötü hissetmeme ramak kala işi öyle eğlenceli bir hale sokuyor ki hiçbir egzersiz okuldaymışım gibi hissettirmiyor. Mesela Scrabble benim için bir imla oyunu ve kolay kelime bulmacaları da Penny için kelime bilgisi çalışması. Tombala oynarken matematik çalışıyorum ve eski filmlerden kesitler bize tarih öğretiyor. Şikâyet eder gibi yapıyorum, eh yani, yaz tatilindeyiz! Ama dürüst olmam gerekirse gerçekten tüm bunlar çok hoşuma gidiyor – en azından birkaç saatliğine. Sonra, akşamüzeri dondurma yiyoruz veya oyun oynuyoruz ya da film izliyoruz. Haftada bir mahalledeki kütüphaneye gidiyoruz. Penny büyük bir hevesle kendi resimli kitaplarını seçiyor – çok nadiren birinin yardımına ihtiyaç duyuyor.

Benim ise tekerlekli sandalyeme iliştirilmiş gerçekten muhteşem, bilgisayar benzeri bir cihazım var. İsmi Medi-Talker, ama bu kulağa fazlasıyla sıkıcı ve ihtiyar işi geldiği

için ben ona Elvira diyorum. Işte dünya ile bu şekilde iletişim kuruyorum. Başparmaklarımı kullanarak, tabii benimle iş birliği yapmaya gönüllü olduklarında –ki şanslıyım, çoğu zaman oyleler– aklıma gelen herhangi bir şeyi yazıyor ya da tıklıyorum, sonra konuş tuşuna basıyorum ve Elvira hepsini benim adıma söylüyor. Kitap raporu ya da matematik projesi hazırlamak gibi karmaşık işler yapabiliyorum ya da aklıma gelen, *Bulutlar gökyüzünde nasıl süzülür?* ya da *Osuruk nereden gelir?* ya da *Koltuk altları neden kötü kokar?* gibi sorular sorabiliyorum. Bayan V, sorularımın cevabını vermek yerine tabii ki Elvira'yı kullanarak internette araştırma yapmamı istiyor.

Günün sonunda verandada oturup dinlenmeyi seviyorum. Ama Penny dört buçuk yaşında ve dinlenmek nedir bilmiyor! Bu kızın bildiği iki mod var – koşturmak ya da uyumak. Koşabiliyor, hoplayabiliyor ve başı dönene dek daire çizerek dönüp durabiliyor. Bugün sabahleyin hiç ara vermeden on yedi takla attı – bana da saydırdı.

Ben mi? Evet, kafam zehir gibi çalışsa da vücudumun geri kalanı uzun süre güneşte beklemiş şekerleme gibi. Benim için takla atmak söz konusu bile değil, tabii eğer kazara tekerlekli sandalyemden düşmezsem. Yürüyemiyorum, konuşamıyorum ve ellerimi, parmaklarımı herkesin yaptığı gibi kullanamıyorum ama Bayan V kendime acımama izin vermiyor. Zihnimin, içine sığmayan kelimeler ve düşüncelerle dolu bir mahzen olduğunu biliyor. Bu yüzden haftalık kütüphane ziyaretlerimizde merak ettiğim herhangi bir konuyu internetin derin ve çağıldayan sularında yüzerek keşfetmem için beni cesaretlendiriyor. Şimdiye kadar Mısır tarihine daldım ve kadın

firavunları keşfettim, sonra köpekleme yüzdüm (ha-ha!) ve Golden Retriever'ların tarihini öğrendim, daha sonra araba motorlarının mekaniğini ve her bir gezegenin gizemini keşfettim. Bu arada adım gibi eminim ki Mars ya da Venüs üzerinde yürüyebilirdim, zehirli gazların beni kızartmayacağını varsayıyorum tabii.

Yani, cuma günleri genellikle kütüphane günü – en sevdiğim. Cuma sabahları ilk iş Bayan V beni ve Penny'i arabasına yerleştiriyor ve birkaç blok ötemizdeki kütüphaneye gidiyoruz. Buranın kokusunu bile çok seviyorum – tarih gibi, kitap ciltçisi gibi, gizemli kokuyor. Eski bir bina, bu yüzden yerler ve kitap rafları koyu renkli, vernikle nmiş ahşap. Bayan V, bize çocukken neredeyse tüm zamanını burada geçirdiğini anlatmıştı. Sesli kitapların, eski fotoğrafların, filmlerin ve nadir eserlerin yerlerini biliyor. Sesli kitapları çok seviyorum çünkü yalnızca kulaklıklarımı takıp ne istersem dinleyebiliyorum. Ayrıca ciltlenmiş kitaplar bir mandalla tekerlekli sandalyemin tepsisine kolayca iliştirilebiliyor.

Tüm bu kitaplar hafta boyunca raflarda öylece duruyor, tıpkı benim gibi sessiz, benimle konuşmak için cuma günlerini bekliyorlar. Sonra yepyeni bir olasılıklar yığınını alıp tepsime koyuyorum. Kütüphaneci, Bay Francisco, beni her zaman bir gülümseme ile selamlıyor ve önceki hafta okuduğum kitapları geri alırken bana onlar hakkında sorular soruyor, sonra da çantama yenilerini yerleştiriyor.

Son gittiğimde bir görev üzerindeydim. Bay Francisco, diğer adıyla Dünya Tarihinin En İyi Kütüphanecisi, benim için sipariş ettiği broşürlerin geldiğini e-postayla haber ver-

mişti! Heyecandan. Başım. Dönmüştü! Ne broşürü olduğunu merak ediyorsunuz, değil mi? Şimdi, bunu ailem henüz bilmiyor ama ben bir yaz kampına gitmek istiyorum. Okulun son birkaç haftasında, sanki herkes sadece yazın gideceği kamp hakkında konuşuyor gibiydi. Kaya Tırmanışı Kampı. Sinek Oltacılığı Kampı. Hatta Deniz Kızı Kampı. Evet, böyle bir şey gerçekten var. Deniz Kızı Makyajı. Su Altı Tiyatrosu. Kızlar balık kuyruğu gibi paletlerle yüzmeyi öğrenmek için bu kampa gidiyor. Cidden. Molly, Claire ve Rose durmadan aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatıyordu, aileleri Ohio'dan Florida'ya –*tek başlarına*– uçmalarına nasıl izin vermiş . . . Deniz Kızı Kampı için!

Bu hikâyeyi Elvira'ya yazarak Bayan V'ye anlattığımda kahkahalara boğulmuştu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sormuştum.

Bayan V zar zor nefes alıyordu. "O sahte deniz kızı kuyruklarını giydiğinde ancak sahilde oturup bir fotoğrafta şirin görünebilirsin!"

"Yani?" Anlamamıştım.

"Melody, bir düşünsene. Balık kuyruğu takan insan yürüyemez ki! Bu çocuklar, kamptakilerin saltanat arabası dediği şeyin içinde geziyor. Bu araba aslında tekerlekleri olan bir sandalye . . . bir . . . bir . . . tekerlekli sandalye!" Bir kahkaha daha patlattı.

Sonunda anlamıştım! Yani, geçen yıl beşinci sınıftayken Molly ve Claire tekerlekli sandalyede olduğum için benimle çok dalga geçmişti, ama şimdi yaz tatillerini gidip kısmen

balık taklidi yaparak ve yürüyemeyerek geçirmeyi seçiyorlar! *Ha ha ha ha!*

Ben tabii ki bir yere gidip deniz kızı taklidi yapmak istemiyorum, ama tüm bunlar aklımı çeldi. Belki *ben de* bir kampa gidebilirdim! Kulağa gerçekten de eğlenceli, biraz korkutucu ve tamamen farklı geliyor. Artı, Bayan V'nin evi dışında, bir kez bile yatıya kalmadım ve ailemden bir günlüğüne bile ayrılmadım. Sanırım heyecan verici bir şey yapmak istiyorum. Ve sıra dışı. Ve belki korkutucu. Eğer o kızlar yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Ama benim gibi çocuklar için böyle bir kamp var mıdır acaba? Sorun şu ki insanlar genellikle gözlerini dikip bana bakıyor. Kimse yüksek sesle sormuyor, ama merak ettiklerini biliyorum, *Bu kızın neyi var? Neden konuşamıyor?* Bu bazen tepemi attırıyor, çünkü kibarlıklarından sormaya çekindikleri şeyin cevabını onlara veremem.

Söylenmeyen şeyleri az çok biliyorum. Herkes gibi tam olarak kelimelerle konuşamıyorum ve bu beni delirtiyor. Kafamda dönüp duran binlerce düşünce ve soru var. Her. An. Ancak gerçekten sohbet etmeye veya acil bir durumda olacağı gibi hızlıca bir şeyler söylemeye fırsatım pek yok. Sonuç, ciddi bir hayal kırıklığı.

Mesela, birkaç ay önce ailecek bir restorana gittik. Bunu sık sık yapmayız, çünkü her-an-savrulabilirim diyen kollarım ve her şeyi kazara devirme konusundaki şaşmaz yeteneğim, genellikle uğraşmak istediğimizden çok daha fazlası. Çorba? Ayy, üzgünüm. Penny'nin portakal suyu? Kahretsin, benim

hatam. İşte, insanlar bize bakıyor. Çoğu yargılamıyor – sadece merak ediyorlar. Birkaçı birbirine fısıldıyor. Bazen beni işaret ediyorlar. Buna alıştım, artık onları görmezden geliyorum.

Ama o gün, yemeğimizi sipariş etmiştik ve her şey yolunda gidiyordu. Medi-Talker'ımı evde unutmuş olsak da, ki bu neredeyse hiç olmaz, annem bana menüyü okudu ve istediğim bir şey olunca hımladım. Annem ağzıma bir kaşık elma püresi verdi, lezzetliydi – tarçınla tatlandırılmıştı. Yiyecek ve içecekler geldiğinde bir damla bile dökmedim.

Tuhaf, ama Penny yemeğini yemiyordu ki piliç nugget vardı – onun en sevdiği yemek. Bütün gün pek 'husabi'ydi (bu bizim huysuz ve asabi Penny için uydurduğumuz bir kelime), ama sanırım annem yemek için dışarıya çıkmanın onu neşelendirebileceğini düşünmüştü.

Derken Penny'nin gözlerinin dolduğunu ve alnının terlediğini fark ettim. Patlayacaktı! Otomatik olarak Elvira'yı aradım ve elbette orada değildi. Bu yüzden, Penny'nin kusmak üzere üzere olduğunu annemlere söylememin hiçbir yolu yoktu.

Ve evet, yemeğin ortasında Penny yüzünü buruşturdu, gözyaşlarına boğuldu ve annemin her tarafına ve masadaki yiyeceklerin çoğunun üzerine kustu! Ne keşmekeş!

Babam ve annem garsonlardan özür dileyip hesabı ödedi ve yüklü bir bahşiş bıraktı. Sonra hızla oradan uzaklaştık. Penny hastalandığı için kendimi kötü hissettim, ama bir kez olsun ortalığı karıştıranın ben olmamasına da içten içe sevindim. Bu hikâyeye hâlâ güleriz. Canımı sıkan tek şey Penny'nin

patlamak üzere olduğu konusunda ailemi uyaramamış olmam. Evet, gerçekten çok can sıkıcı bir durum.

İşin garibi, o geceki faturanın 47,47 dolar geldiğini hâlâ hatırlıyorum. Beynim bunu hep yapıyor –rastgele sayıları, haritaları, olayları ve hesaplamaları hatırlıyor. Ayrıca Alaska'daki ya da Arjantin'deki veya Ermenistan'daki ortalama yaz sıcaklıkları gibi önemsiz şeyler söz konusu olduğunda sakın benimle uğraşmayın. Ya da fast food restoranlarında kullanılan yağın içindeki gizli malzemeler (bunu bilmek istemezsiniz) veya hemen hemen tüm çevrimiçi video oyunlarının son seviyesine giden kısa yollar hakkında. Bunların çoğu kafamın içinde sıkışıp kalıyor ve öyle boş boş zihnimde dolanıyor. Dünya kadar şey biliyorum ama sanki bir vadide sıkışıp kalmış gibiyim. Beynim neden tüm bunları yapabiliyor da vücuduma nasıl hareket edeceğini anlatamıyor? Ya da konuşmayı beceremiyor? Ya da annemlere Penny'nin az sonra kusacağını haber vermeme izin vermiyor?

Bu yüzden yapabileceğim şeylere odaklanmayı tercih ediyorum. Mesela Elvira sayesinde insanlarla iletişim kurabiliyorum. Hatta annem ve babam Elvira'nın yeni bir versiyonunu alıp sistemi 9.9'a güncellediler. Hâlâ hantal olsa da artık daha küçük, daha hızlı ve hatta su geçirmez, tıpkı vitaminlerini alan bir iPad gibi. Artı, saniyeler içinde tekerlekli sandalyeme monte oluyor. Uygulamaları ve eksiksiz bir klavyesi var, böylece mesaj gönderebiliyor, aklımdan geçenleri yazabiliyor ve herkes gibi çevrimiçi olarak bir şeyleri kontrol edebiliyorum. Ama merak ettiklerimi araştırmak için yeterince hızlı yazmak hâlâ imkânsız.

Elvira'nın içinde "Trish" adında bir konuşma sesi var. Seçenekler arasında gerçek bir kızın sesine en yakın bunu bulabilmiştim. Tabii ki konuşma sisteminin de daha iyi olmasını isterdim. Aslında bunun için kendi sesimi yaratmamı sağlayacak bir şey olsa ne güzel olurdu! Belki havalı bir aksan seçerdim ya da gerçekten dikkat çekici bir şey ya da belki alçak sesli ve gizemli bir ses tonu.

Böyle düşününce aklıma takılan soru –acaba sesim neye benziyor, kim bilir? Aslında sesler çıkarabiliyorum –başkalarına *Uhh* gibi gelen bir sesin *Evet* demek olduğunu ailem ve öğretmenlerim biliyor. Ve bir şeyi sevdiğimde hımlıyorum – sadece bunlar gerçek birer kelime değil. Bu da epey berbat bir şey. Belki üniversiteye gidince yapay diller üzerine uzmanlaşabilirim. İşte bu müthiş olurdu!

Şimdi düşününce benim de bir çeşit işaret dilim var aslında. Amerikan İşaret Dilini kullanamam – çok fazla karmaşık el hareketi var – ama ailemle birlikte bizim için işe yarayan bir versiyon geliştirdik. Örneğin, "Anne" demek için işaretim, parmaklarımı olabildiğince düz tutup başparmağımı çeneme götürmek. "Baba", parmaklarım yukarı bakacak şekilde başparmağım alnımda. Ve "Penny" için işaretim, dört buçuk yaşında ve şımarık olmasına rağmen, beşikteki bir bebeği işaret eder gibi iki kolun birbirine sarılması. Ayrıca, hayır demek için başımı sallayabilirim, tıpkı diğer herkesin yaptığı gibi.

Yani, biraz garip olsa da iletişim kurmayı başarıyoruz – eh işte, kısmen.

Ama tam o anda, annemin arabamızdan indiğini gördüğümde, ne düşündüğümü söylemenin kolay bir yolunu bulmayı çok isterdim. Ve o an aklımdan geçen şeyi söyleyivermeyi, kampa gitmek istediğimi.

Annem Bayan V'nin bahçesine geldiğinde, Penny'nin yaptığı gibi "*Merhaba, Anne!*" diye haykıramadım ama annem için bir şey dememe gerek yoktu – sadece hımladım ve o anladı.

Butterscotch olduğu yerde zıplayıp annem önlüğünün cebinden ödül mamasını çıkarırken sevinçle havladı. Penny köpeğin hemen arkasındaydı, annemin kollarına atıldı. "Anne beni döndürsene! Döndürsene!"

Annem, Penny'i tombul yanağından öpüp onu kendi etrafında döndürdü, Penny'nin bacakları fırıl fırıl dönüyordu.

Penny, annem onu yere bırakırken "Bi' kere daha?" diye yalvardı.

Annem, "Penny, kızım, annenin bir molaya ihtiyacı var," dedi gülerek. "Artık Melody'ye merhaba diyebilir miyim?" Verandaya gelip bana sımsıkı sarılmak için eğildi. Çok güzel kokuyordu – talk pudrası, alkollü mendil ve balonlu sakız karışımı. Mutfak dolabının üst rafında büyük bir paket balonlu sakız duruyor – Penny'den uzak tutabilmek için annem paketi buraya saklıyor. Sakız çiğnemenin rahatlamasına yardımcı olduğunu söylüyor, bu yüzden babam o rafın asla boş kalmamasına dikkat ediyor.

Birden aklıma düşen düşünce – sakız çiğneyebilmeyi çok isterdim. Kokusu burnumu keyif veren bir şekilde gıdıklıyor.

Gerçekten bir balon şişirebilseydim, muhtemelen burnumla da patlardım!

"Benim kızım nasılmış bakalım?" diye sordu annem.

Elimden geldiğince ona sarıldım ve ikimiz için de *İyiyim* anlamına gelecek şekilde hımladım.

Annem kendisine bir bardak limonata doldururken "Selam, Violet," dedi. Sonra kendini diğer şezlonga bıraktı ve limonatasından kocaman bir yudum aldı, "Ahhhh!" diye derin bir nefes verdi.

Bayan V ateş böceği gösterisine işaret ederek "Küçük bir gece sihri için yetişmene sevindim," dedi.

"Ah, bu gece erken çıkmışlar," dedi annem.

Penny kavanozunu almak için bahçe boyunca verandaya doğru koşarken "Annecim! Annecim! Benimkine bak!" diye seslendi. Sonra yanıp sönen böceklerin olduğu kavanozu annemin kucağına bırakıverdi.

Annem kavanozu alıp "Çok güzeller!" dedi. "Yatak odandaki parlak ışıklardan bile güzel!"

"Bayan V onları böyle tutamayacağımı söylüyor, ama onlar beni sevdi! Yani, benim olabilirler mi? *Lüüüütfeeeeen?*"

"Peki," dedi annem, "bunu bir düşünelim. Onları nasıl yakaladın?"

Penny tüm ciddiyetiyle, "Kavanozumun içine doğru uçtular!" dedi. "Ve Bayan V de bana yardım etti."

"Sence bu böceklerden bazılarının anne ve babaları onları çalıların arasında bekliyor mudur?"

"Hmm." Penny bunu bir ölçüp tarttı. "Belki aileleri onların dışarıda karanlıkta oynadığını bilmiyordur. Belki izinsiz çıkmışlardır!"

"Peki, o zaman, onları serbest bırakalım ki başlarını belaya sokmadan evlerine geri dönebilsinler, tamam mı?"

Penny, "İyi fikir!" diyerek anneme katıldı.

Annem kavanozu açarken, Penny "Hadi çabuk eve, küçük böcekler!" diye fısıldıyordu.

Ve kavanozun kapağı açılır açılmaz bir düzine minicik ampul karanlıkta havalandı.

KOKTUS TEAM

3. BÖLÜM

Ateş böceği yakalamak ve ardından serbest bırakmak epey yorucu olmalı çünkü annem bardağındaki limonatasını bitirmeden çok önce Penny kucağına kıvrılıp uyuyakaldı. Butterscotch da ayağımın hemen kenarında uyukluyordu. Kendi kendime heyecanlandım. *Evet, işte şimdi kamp hakkında konuşmanın tam zamanı!*

"Ne kadar güzel bir akşam!" dedi annem, Penny'nin lüleleri ile oynuyordu – onun saçı da tıpkı benimki gibi kıvır kıvırdı. Işık saçan böceklerden yansıyan parıltının hemen yukarısında gökyüzünde yıldızlar benek benek belirmeye başlamıştı. Anneme katılırcasına başımı salladım.

"Okul tatile girdiği için mutlu musun?"

Başımı hafifçe eğdim. Okulun benim için nasıl olduğunu biliyordu.

Öğretmenlerimin ve derslerimin çoğunu seviyorum. O girdap gibi hengâmenin bir parçası olmayı seviyorum – yani çoğu zaman. Ama not almak, öğle yemeği yemek gibi şeylerde bana yardım eden biri olsa da okul bazen . . . fazla geliyor.

Çocukların çoğu koridorlarda elektrikli sandalyesi ile dolanan kıza pek dikkat etmiyor. Telaş içinde yanımdan geçip gidiyorlar, kalabalık içinde aceleyle koştururken, telefonlarına bakarken ya da arkadaşlarına seslenirken sırt çantaları bazen bana çarpıyor. Yani neredeyse beni görmüyorlar bile. Garip – etrafımda o kadar çocuk var ama ben genelde yapayalnızım.

İşte bu yüzden Bayan V'lerde olmayı seviyorum – o beni her zaman görüyor. Öte yandan kampa gitmek istememin sebebi de bu. Bahse girerim ki bana benzeyen çocuklarla beraber kampa gitsem . . . yani, merak ediyorum *o zaman* ne kadar farklı hissederdim acaba!

Doğduğum andan itibaren her gün biri beni besledi, banyomu yaptırdı, bana kitap okudu ve hayatımdaki her bir işi yapmam için bana yardım etti. Bu yüzden son zamanlarda merak etmeye başladım – kendi başımın çaresine ne zaman bakacağım? Acaba bir gün kendi ayakları üzerinde durabilen biri olabilecek miyim? Yani demek istediğim, her zaman yardıma ihtiyaç duyacağımı biliyorum ama ne zaman *kendim* olacağım?

İşte bunları düşünüp duruyorum . . . yani belki kampta, özellikle de bu kamp benim gibi çocuklar için düzenlenmişse, ben de birkaç günlüğüne sadece Melody Brooks olabilirim. Ahhhh! Ne kadar harika olurdu!

Ayrıca Molly, Claire ve Rose kampa gidebiliyorsa ben neden gidemeyeyim ki? Biraz daha fazla yardıma ihtiyacım olabilir ama kanatlarım olması da gerekmiyor – yani! Planımı sunmak için hazırdım.

Benim için en uygun olan yeri araştırıp bulmuştum. Pek çok gün, öğleden sonramı kampların web sayfalarını enine boyuna inceleyerek ve Bay Francisco'nun sipariş etmeme yardım ettiği broşürleri okuyarak geçirmiştim.

Sorun şuydu, benim için ideal olacağını düşündüğüm ve arabayla gidilebilecek uzaklıkta olan –dürüst olalım annem ve babam asla tek başıma uçak yolculuğu yapmama izin vermezler– çoğu kampın başvuru süresi geçmişti. Yeşil Koru Kampı hariç.

Herhalde kampın broşürünü ve web sayfasını yetmiş üç kere filan okumuştum. Evet, tam bir 'stalker'ım! Her bir fotoğrafta, çocuklar –tekerlekli sandalyede, koltuk değnekleriyle ya da yürüteçleriyle– sürekli sırıtıyordu. Gerçekten hepsi bu kadar mutlu olabilir mi? Ama nedense bu kamp hakkında güzel şeyler hissediyordum.

Anneme bir bakış attım – eminim ki böyle bir şey beklemiyordu! Acele etmeden yazdım, **"Kampa gitmek istiyorum!!!"** Ünlem işaretine birkaç kez bastım. Elvira'nın sesini de sonuna kadar açtım.

"Aa a, kamp mı?" diye sordu annem ve limonatasının kalanını tek seferde götürdü.

Birkaç kez başımı salladım. **"Evet, kamp. Kütüphanede bir tane buldum."**

"Öyle mi? Kamp?" diye yeniden sordu, sanki aya gitmek istiyorum demişim gibi. "Ama tatlım, muhtemelen başvuru için şu an geç kalmışızdır. Çoktan Haziran ortasına geldik."

"Ben kontrol ettim bile. Birkaç kişilik yer açılmış."

Annemin kaşı kalkıverdi. "V, bu senin fikrin miydi?"

Bayan V başını salladı, onun da kaşları kalkmıştı. "Kamp! İşte bu tam bir sürpriz oldu! Ve hayır, bunlara baktığından haberim yoktu."

Bu kalkan kaşlar iyiye işaret mi değil mi merak ederek **"Peki, gidebilir miyim?"** diye yazdım.

Annem, "Hmm, web sayfasını göster bakalım," dedi, hâlâ Bayan V ile bakışıyorlardı. Ama en azından görmek istemişti, "hayır" demiş sayılmazdı.

Daha önce kendi başıma hiç böyle bir şey yapmamıştım. Harika hissettiriyormuş. Ve kelimenin tam anlamıyla her şey için hazırdım! Kampın web sayfasının linkini kaydetmiştim, üstüne tıklamam yeterliydi. Ve işte Yeşil Koru Kampı, insanların "özel" ihtiyaçları olan diye adlandırdığı bir sürü çocuk ve hepsinin yüzünde bir gülümseme. Annem ve Bayan V neredeyse web sayfasının içine düşecekti, öyle bir üzerime abanmışlardı ki az daha fenalık geçirecektim.

Her bir detayı okudular, herhalde ilk seferinde atladıkları bir şey var mı diye sonra bir kez daha okudular. Kamp burada, Ohio'daydı, çok uzak değildi ve daha da önemlisi, iki ya da üç kişilik yerleri kalmıştı. Yani acele etsek iyi olacaktı.

Etkileyici gün batımını, orman yollarını ve parıldayan gölü görünce şaşkınlık ve beğeni sesleri yükseldi. Kamp ateşi etrafında tekerlekli sandalyeleri ya da yanlarında yürüteçleri ile oturan çocukları görünce gülümsediler. Kampçılar bir botun içinde, yüzme havuzunda ve hatta atların üzerindeydiler!

Ben de aynı fotoğraflara herhalde yetmiş dördüncü kez baktım. Hâlâ benim için böyle bir yerin varlığına inanmakta güçlük çekiyordum. Tek bir kişi bile korkmuş ya da bir başına kalmış gibi görünmüyordu. Ama herhalde kimse kayalıklardan yuvarlanan ya da gölde boğulmak üzere olan bir çocuğun fotoğrafını çekip de web sayfasına koymazdı.

İyi de aloooo . . . annem ve Bayan V beni delirtmeye mi çalışıyordu? Şimdi de yüksek sesle okumaya başlamışlardı – offff!

Bayan V "Yeşil Koru Şifa ve Dinlenme Kampı yirmi beş yıldır özel ihtiyaçları olan kampçılara ve onların ailelerine destek olmakta," diye okurken annem dinlemedeydi.

Annem etkilenmiş bir tonda, "Yirmi beş yıl," dedi.

Özel ihtiyaçlar, diye düşünüyordum. Bu terimi sevmiyorum. Kulağa çok . . . çok . . . üstü kapalı geliyor. Özel ihtiyaçları olmayan insanlar bu terimi yeterince üstü kapalı bir şekle sokarlarsa kimsenin duygularını incitmezler diye düşünüyor. Ama eğer bu terim sizin için kullanılıyorsa sanki olduğunuzdan daha azıymışsınız gibi hissediyorsunuz. *Bana* olduğumdan daha azmışım, eksikmişim gibi hissettiriyor. Evet, ben özelim. Ve evet, birtakım ihtiyaçlarım var. Ama beni bununla etiketlemeyin lütfen.

Zilyon tane doktor, terapist ve uzman tarafından muayene edildim – o kadar çok ki sayamıyorum. Annemle babam mümkün olan en iyi medikal ve terapötik bakımı aldığımdan emin olmak için müthiş bir iş çıkarıyor. Ama bazen bu doktorlar da işi yüzüne gözüne bulaştırıyor. Mesela, serebral palsi'nin

"başıma dert olduğumu" ya da bundan "muzdarip olduğumu" söylüyorlar. Kopya veriyorum dikkat: Herhangi bir şeyden muzdarip değilim. Ve bilin diye söylüyorum, SP bir hastalık değil. Bulaşıcı değil. Üzerinize hapşırsam bile bulaşmaz. Sahiden! Sadece vücudum tanıdığım diğer insanlarınki gibi işlemiyor ve serebral palsi de doktorların bu duruma koyduğu isim. İşte bu kadar. Ve ek not: Beynimin zihinsel yanı herkesi cebinden çıkarır.

Altıncı sınıfın sonunda ondalıklardan yüzdeliklere kesirleri öğrenmiş olmamız bekleniyordu. Oysa ben, her ne kadar gündelik hayatta kimin ne işine yarayacağını anlamasam da binleri bile biliyordum. Daha kasaya gitmeden market fişinin vergi dahil ne kadar tutacağını hesaplayabiliyordum. Ve bir gün olur da Avrupa'ya gidersem Dolar-Euro kurunu aklımdan hesaplayabilirim, tabii ziyaret edeceğimiz her bir şehir hakkındaki tarihî detayları da paylaşırım!

Bayan V sağ olsun, Fransızca öğreniyorum, ayrıca basit birkaç Almanca kalıp. Kelimeleri telaffuz edemiyorum tabii ki ama okuyabiliyorum ya da duyduğum zaman anlıyorum. Mesela, markette Fransızca konuşan bir çift olsa konuştuklarının bir kısmını anlayabilirim ya da Almanca bir film izliyorsam özellikle de alt yazılı ise epey bir kısmını çıkarabilirim. Benim böyle gizli güçlerim var işte! Her şeye hazırım. Ama şimdi sadece Yeşil Koru Kampı'na gitmek istiyorum.

"Yani, gidebilir miyim?" diye yazdım tekrar.

Bunu yapmam bir dakikamı aldı. Benim için kelimeleri klavyede yazmak düşündüğünüzden daha zor, özellikle de

bir şey için heyecanlanınca. Sağ başparmağım ki genellikle kendisine güvenirim, bazen kıpır kıpır oluyor.

Annem biraz beklememi söyledi – hâlâ okuyorlardı. Sonra Bayan V'ye, "Pekâlâ, ücreti de şaşırtıcı derecede uygun! Her kulübede dört kız var, her birinin de bireysel rehberi. İyi bir fikir gibi duruyor – güvenli yani."

Gözlerimi devirebilsem, o an kesin bunu yapardım.

Bayan V empati içinde başını salladı ve sonra ekledi, sesi heyecanlıydı, "Bota binme, doğa yürüyüşü, yüzme ve geceleri kamp ateşi." Durdu ve bana sırıttı. "Seçmeli aktiviteler içinde de . . . ne? Zip line mı?"

Annem bana baktı. "Ciddi olamazlar! Bu deli cesareti ister, çok tehlikeli!"

Tehlikeli! Hayatım boyunca birazcık olsun tehlikeli bir şey yapmayı düşünecek kadar bile şansım olmadı! Bu kampa kesin gitmem lazım.

"Canım, eminim en az NASA'nınki kadar iyi güvenlik protokolleri vardır," dedi Bayan V sakince. Sonra tekrar o heyecanlı ses tonuna geri döndü. "Ve, ah, Melody, şuna bak – ata binme!"

Hmm. Web sayfasına milyon kere bakmadığımı mı dü-şünüyorlar acaba? Tamam tamam, doğruyu söyleyeyim, ata binme kısmı beni biraz geriyor. Yani, bu nasıl mümkün olacak? Kemerler olmadan sandalyemde bile oturamıyorum. Ama kamptakiler de bu işi yirmi beş yıldır yapıyorlar, değil mi? Şimdiye kadar nasıl olacağını çözmüş olmaları lazım.

Bu yüzden yeniden yazdım, **"Gidebilir miyim? Gidebilir miyim?"** Anneme baktım ve daha önce Penny'nin ateş böceği avına Bayan V'yi ikna etmek için takındığı yüz ifadesini yapmaya çalıştım.

Annem beni görmezden gelmeye devam etti ama sakindim, çünkü bu kadar heyecanlandılarsa, demek ki şansımız . . .

Annem, "Oh, hem de sadece iki saat uzaklıktaymış!" diye neredeyse bağırdı, sanki tek engel buydu. En sonunda bana döndü. "İyi bakalım, acele edip başvuru formunu doldurabiliriz, hadi en azından deneyelim."

Evet, acayip havaya girmiştim. Bacaklarım tekme atar gibi hareketler yapıyor, kollarımsa sanki milyon parçalık bir orkestrayı yönetiyor gibi görünüyordu.

Ben sakinleşmeye çalışırken Bayan V de kampın web sayfasından yeni sekmeler açıyordu. "Senin yaşlarındayken ata binerdim," dedi. "Atlar inanılmaz derecede nazik ve anlayışlıdır – ve burada yazana göre kampta her tür çocukla çalışmak üzere özel eğitimli atlar varmış."

Annem ekledi, "Melody, babanla izlediğiniz tüm o kovboy filmleri – atlar her zaman en sevdiğin kısımlardı."

Kendimi düşündüm, sonra bir at ve bir eyer, sandalyemde şöyle bir sarsıldım. Evet, kovboy filmlerine bayılıyorum. Ama o filmlerin hiçbirinde çocuklar benim gibi değildi ki. Ben ata binebileceğimi düşünmeye hiç yeltenmedim. Aklımdan bile geçirmemiştim bunu! Ta ki Yeşil Koru Kampı'nı keşfedene dek.

"Ben nasıl ata binebilirim ki?" diye yazdım ve Elvira yüksek sesle sordu.

"Benim bu fotoğraflardan anladığım, bir çeşit makara sistemi ile seni ata bindirip indirebiliyorlar. Ayrıca, bir rehberle birlikte biniyorsun."

Hayal etmeye çalışıyorum.

Galiba, o at için biraz üzülüyorum!

KOKTUS TEAM

4. Bölüm

Babam Penny'i yatırdıktan hemen sonra annem kamp için gereken tüm belgeleri indirdi. Ama Penny pelüş sincap oyuncağını Bayan V'nin bahçesinde çimlerde bir yerde bıraktığı için babamın onu yatırması bir an *SONSUZA* dek sürecek gibi geldi, çünkü bir el feneri alıp sincap avına çıkması gerekti.

Yeşil Koru Kampı işi şaka değildi. Başvuru formu yirmi iki sayfa uzunluğundaydı. Annem bilgisayarda formu doldururken yanında oturdum.

Annem, *a-ha* şeklinde başını sallarken "Bu adamlar mümkün olan her bir detayı düşünmüşler – hatta mümkün olamayacak bazı şeyleri de!" dedi. "Bunu beğendim. Bir tanecik kızımı daha önce hiç bulunmadığı bir yere göndereceksem, her şeyi etraflıca bilmek hoşuma gider tabii ki!"

"Ne gibi?" diye yazdım.

Annem listeyi okumaya başladı:

- Lütfen başvuru sahibinin yetkinlikleri ve engellerinin tam bir tanımını yapınız.

- Başvuru sahibi nöbet geçirir mi?

- Başvuru sahibinin sahip olduğu ya da olası herhangi bir alerjisi var mı?

- Başvuru sahibinin olası böcek ısırması ya da sokmasına reaksiyonu ne olur?

- Kampçının aldığı ilaçları, ilaç dozunu, alınması gereken zamanı ve olumsuz ilaç reaksiyonlarını listeleyiniz.

- Başvuru sahibi daha önce şu sorunları yaşadı mı: deri hassasiyeti, nefes alma zorluğu, düşük ya da yüksek tansiyon, kulak enfeksiyonu ?..

Durdu, cevaplaması imkânsız uzunlukta gibi duran soruların üzerinden geçti. "Ohooo, sadece bu bölümde yirmi yedi soru daha var!"

Soruların çoğu benim için geçersizdi ki bu kendimi iyi hissettirdi. Aslında pratikte gayet sağlıklıyım. Birkaç hafta önce rutin check-up için hastaneye gittik, doktor harika olduğumu söyledi – "sağlığın mükemmel resmi," demişti.

Eh . . . yani . . .

Annem soru listesini okumaya devam etti:

"Başvuru sahibi şunlar için yardıma ihtiyaç duyuyor mu: giyinmek, duş almak, yıkanmak, ayakkabı bağlamak?.."

Evet!

"Başvuru sahibi yüzme havuzunda gözetim altında olmalı mı?"

Evet! Tabii ki!

"Başvuru sahibinin nefesi kötü, ayakları da soğan gibi kokuyor mu?"

Başımı salladım. **"Bakıyorum işi şakaya vurdun!"** dedim.

Gülerek "Zilyon tane sayfa bu sorularla dolu," dedi. "Eminim bir sonraki sayfada bu soru vardır!"

Yazdı da yazdı, sonra üçüncü sayfaya geçti. "Oooo! Şimdi oldu, dinle bakalım:

"Başvuru sahibi kibar ve cömert mi? Evet."

"Başvuru sahibi onu çok seven bir aileye sahip mi? Evet."

"Başvuru sahibi evrendeki diğer on iki yaşındaki çocukların hepsinden daha zeki ve sevimli mi? Kesinlikle evet."

Sarılmak için uzandım. Dünyanın en iyi annesi.

Annem gerçekten sayfada yazanları okumaya devam etti:

"Başvuru sahibi yüksek sesten, hayvanlardan, böceklerden, fırtınadan, canavarlardan ya da karanlıktan korkar mı?"

Hmm . . . Belki, Godzilla'dan.

"Lütfen, başvuru sahibinin ev hayatını detaylı bir şekilde betimleyiniz. Tipik bir aile aktivitesi, ev içindeki yaşam alanı ve başvuru sahibinin günlük aile rutini içindeki halini anlatınız."

Ooo! Bu epey zaman alacak!

Annem bunu cevaplarken neler yazdı merak ettim. Burada çoğu kişinin "normal" olarak tanımlayacağı pek bir şey yok. Dışarıda, ön kapımızda merdivenler yerine bir rampa var.

Oturma odamızda olur da vücudum gösterişli bir takla atmak filan isterse diye daima yerde yastıklar duruyor. Yuvarlanıp düşme ihtimalime karşılık yatağım da yere hayli yakın olacak şekilde kurulu.

Banyo mu? Evet! Duşa kolay erişim ve Penny'nin çok sevdiği duş başlığı. Adını "orman yağmurcusu" koydu. Onun için eğlenceli tabii, ama babam bunu tamamen benim için monte etti, banyo yapmak genelde zor oluyor.

Böyle düşününce itiraf etmem gerek, benimle ilgilenmek tam zamanlı bir iş, 7/24 sorumluluk, asla tamamlanamayacak bir görev. Offf.

Ama annem formu doldururken bir yandan mırıldanıyordu. Bunu genellikle mutlu olduğunda yapar. Yüzünde kızgınlığa dair bir kaş çatış filan da yoktu. İçten bir anne-sevgisi ile bana bakıp gülümsedi. Yorgun görünmüyordu ki annem hep yorgun görünür.

Çoooook uzun sürdü ama nihayet formu doldurabildik.

Annem, "Hazır mısın?" diye son kez sordu.

"Evet. Kesinlikle!" dedim.

"Tamam, o zaman. Hadi, gönder gitsin!" Sandalyemi bilgisayara yaklaştırdı ve çak bakalım hareketi yaptı. Elimi kaldırıp klavyeye erişmem sadece birkaç saniyemi aldı. Bu sefer elim titremedi. Elimi klavyenin üzerine öylece bıraktım ve gönder tuşuna bastım.

5. Bölüm

Yeşil Koru Kampı'na başvurumu pazartesi günü gönderdik. Salı günü annem cevap geldiğini söyledi.

Ne! Hızlı oldu! Belki de fazla hızlı! Sandalyemde beni ileri doğru götüren bir kol var. Onu yakalayıp aceleyle annemin odasına gittim.

Klavyede birkaç tuşa bastı ve işte oradaydı. Derin bir nefes aldı. "Ah, tamam, bakalım ne demişler, okuyayım," dedi sakince. "Yeşil Koru Kampı'na yaptığınız başvuru için teşekkür ederiz. Ancak, çok üzgünüz, bu yaz için tüm kontenjanımız doldu. Yine de çocuğunuzun ismini bekleme listemize alıyoruz. Eğer iptal nedeniyle yer açılırsa bilgi vereceğiz. Yakın gelecekte Melody Brooks ile tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Hayır diyebilecekleri aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ama, ama, ama web sayfasında yer var yazıyordu!

Annem alt dudağını ısırdı ve sonra bilgisayarın başından kalkıp bana uzun uzun sarıldı.

Elimde değildi işte, itiraf ediyorum, tıpkı gerçekten arkadaşım olduğunu düşündüğüm sınıf arkadaşlarım tarafından hava alanında geride bırakıldığım zamanki gibi hissediyordum. Beni . . . ekip gitmişlerdi! Çünkü, işte, sanırım fazla sorunluydum. Ben – ben kamp için de mi fazla gelmiştim? O ilk iki sayfada işaretlememiz gereken daha fazla mı kutucuk vardı? Belki de sadece nezaketen kontenjanımız doldu diyorlardı.

Sertçe annemin kollarından sıyrıldım ve odama geri döndüm, yatağımın kenarında duran özel olarak tasarlanmış kumandayı aldım. Babam uzanabileceğimden fazla uzağa gidemesin diye kumandayı bir kablo ile sabitlemişti. Tuşları da kocamandı. Penny çok seviyordu, çünkü onun tombik parmakları için idealdi. Televizyonu açtım, bir müzik kanalı buldum ve sesini iyice açtım. Az sonra annem geldi ve acıkıp acıkmadığımı sordu. Müziğin sesini daha da açtım, parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Sonunda müzik zihnimde renk değiştirmeye başladı, sandalyemde uyuyakalacak kadar sakinleşebilmiştim.

6. Bölüm

Daha ancak perşembe olmuştu, hava da sabahtan beri kapalı ve yağmurluydu, aynı ruh halim gibi. Bu yüzden Bayan V havamızı değiştirmeye karar verip bizi kütüphaneye götürdü, üstelik günlerden henüz cuma değildi. Tabii ben yalvardığım için de götürmüş olabilir.

"Kızım, bu nemli havada dışarı çıkıp daha yeni yaptırdığım saçlarımı mahvetmemi mi istiyorsun?"

Böyle demesi beni güldürdü. Yüzümde onu ikna edeceğini umduğum bir gülümseme ile **"Penny için,"** diye yazdım.

Penny, "Bir ejderha hakkındaki kitabı almak istiyorum," dedi. "Parlak, kırmızı bir ejderha!" Minik elini benimkinin üzerine koydu.

"Peki, siz ikiniz yok musunuz, siz," dedi Bayan V, "bana karşı çete toplandı mı anlarım ben. Peki, peki!"

Berbat bir gün olduğu için toparlanıp arabaya binmemiz ve inmemiz normalden daha uzun sürdü –beni ve tekerlekli sandalyemi kuru tutmaya çalışmak zor iş– ama oraya vardığımızda hava açmıştı ve kütüphane pek de kalabalık değildi.

Ben geçen haftanın kitaplarını küt diye teslim noktasına bırakırken Bay Francisco elini sallayarak bizi selamladı. "Mükemmel zamanlama, Penny!" dedi neşeyle. "Hikâye saatine başlamak üzereydik!" Aceleyle Penny'i resimli kitapların olduğu bölüme götürdü, eminim orada ejderhalar hakkındaki kitapları bulmasına da yardım edecekti.

Bayan V ve ben biraz gezindik; genellikle ben ilgimi çeken bir şey bulana kadar beklerdi. Oysa bugün hiçbir fikrim yoktu. Kızgın hissetmek hakkında kitaplar var mıydı acaba? Öfkeliyim bölümü var mıydı? Olması gerek. Sonra öfkelendiğim için kızdım. Neden bu aptal kampın kendimi kötü hissettirmesine izin veriyordum? Off, gitmeyi çok çoooook çoooook istemiştim! Ama onlar için fazla sorun yaratacaksam belki de o kamp bana göre değildi, değil mi? Yani, beynim vücudumun geri kalanına böyle söylüyordu. Bacağım bir sepeti tekmeleyiverdi. Bu bir kaza mıydı? Belki.

"Melody, iyi misin?" diye sordu Bayan V.

Başımı evet anlamında salladım ama başım vücudumun geri kalanını kontrol edemiyordu. Eski haber!

Bayan V'ye bu sefer fantastik bir kitap istediğimi söyledim.

"Özel olarak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yazdım. **"Sadece içinde kaybolup gideceğim bir kitap."**

Francis Bellamy'nin yazdığı *Atta* isimli, oldukça eski bir kitap bulduk. Kapağın iç kısmından hikâyenin küçülüp böcek kadar kalan ve en iyi arkadaşı karınca olan bir adam hakkında olduğunu okudum. Tuhaf derecede garip. Ama aynı zamanda

havalı. O anki ruh halime gayet uygundu. Bayan V de en sevdiği şairlerden biri olan Rita Dove'un bir derlemesini görünce heyecanlanmıştı.

Daha sonra çocuk bölümüne yöneldik, Bay Francisco da hikâye saatini yeni bitirmişti. Penny ejderha kitabını bulmuştu – hatta kırmızı ejderha hakkında olanı. Eve geldiğimizde Penny araba koltuğunda uyuyakalmıştı, ben de bir an önce kitabıma başlamak istiyordum. Kampı aklıma getirmemeye çalışıyordum. O kamp hakkında *yeterince* düşünmüştüm. Yine de saçma düşünceler yakamı bırakmıyordu. Ya "yüzmek için yardıma ihtiyaç duyar" kutucuğunu işaretlemeseydim, ya da "yemek yemek için yardıma ihtiyaç duyar" kutucuğunu, o zaman beni kabul ederler miydi acaba? Beynime durmasını söyledim!

Fakat biz Bayan V'nin garaj yoluna girerken annem aceleyle bizim evden çıkıp geldi ve tırnaklarıyla pencereyi tıklattı. İşten yeni gelmiş olmalıydı – önlüğü hâlâ üzerindeydi.

"Melody!" diye neredeyse çığlık attı.

Bayan V benim tarafımdaki camı indirdi.

Annem elimi yakaladı. "Bil bakalım ne oldu? Bil bakalım? Kampta bir kişilik yer açılmış, yani kabul edildin! Hemen cevap vermemiz gerekiyor. Ne diyorsun?"

Bir dakika. Nasıl yani?

Annem telefonunu çıkarıp okumaya başladı, "Son dakika bir iptal gerçekleşti ve başvurunuz değerlendirmeye alındı. Eğer hâlâ ilgileniyorsanız, Melody Brooks'un Greengrass Ohio'daki Yeşil Koru Kampı'na kabul edildiğini bildirmekten memnuni-

yet duyarız. Kampımız pazar günü başlıyor. Davetimizi kabul ediyorsanız lütfen en kısa zamanda bizimle iletişime geçiniz."

Of, *bu* pazar mı?

Annem durdu. Ben de durdum – her şeyin birdenbire olmasıyla sersemlemiştim. Yani önce beni geri çevirdiler ama şimdi istiyorlar mı? Anlamadım. Sevindim mi? Yani, galiba. Ama daha önce hayal kırıklığı kuyusuna yuvarlanmıştım. Çıkmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Penny uyandı, acilen tuvalete gitmesi gerektiğine karar vermişti. Bayan V emniyet kemerimi çözdü, o beni tekerlekli sandalyemle eve götürürken annem de Penny'i alıp ortadan kayboldu. Butterscotch kısa ve keskin bir havlamayla hoş geldin dedi. Bayan V sandalyemi sabitledi ve bir süre oturma odasında sessizce oturduk. Pazar mı? Yani, iki gün sonraki pazar?

Penny banyodan koşarak gelip hâlâ ıslak olan ellerini burnuma dayadı. Bir zafer edasıyla "Annem ellerimi özel frambuazlı sabunuyla yıkamama izin verdi!" dedi. Sonra da elinde çok sevdiği, eski oyuncağı Doodle ve yeni ejderha kitabıyla koltuğa tırmandı.

Bayan V ön tarafa bakan pencereden dışarıya göz atıp "Melody, baban geldi. Benim de eve gidip kedimi beslemem gerek. Son kararınızı bana da haber verin!" dedi.

Annem Bayan V'yi yolcu ederken ona teşekkür etti ve sonra kendini yıpranmış, yeşil kanepemizin yumuşaklığına bıraktı, bana sırıtıyordu.

"Kabul edildin! Kabul edildin! Kabul edildin!" inanamıyormuş gibi fısıltıyla tekrarlamaya devam etti.

On kapıdan girerken babam merak dolu gözlerle anneme baktı. Annemi öptü ve Penny'i alıp bir dondurdu – tabii ki önce ellerini kokladı. En güzel kucaklamasını ise benim için saklamıştı, "Melody bugün hangi müziğini dinliyor?" diye fısıldadı.

Ona sımsıkı sarıldım.

"Hanımlar, ne var ne yok?" diye sordu.

HABERLER bizde! diye düşündüm. Bacaklarım heyecanlı tekmeler savurmaya başlamıştı. Annem kanepeden zıplayıp kalktı, sonra geri oturdu, tekrar kalktı, bir saniyeliğine başını ellerinin arasına aldı ve sonra tekrar oturdu.

Babam biraz endişelenmişti. "Diane, sen iyi misin?" diye sordu.

Annem bir kez daha zıplayıp kalktı. "Bir sorun yok. Aslında her şey yolunda. Melody kampa kabul edildi! Bir iptal olmuş!"

Babam, "Eee, bu harika bir haber!" diyerek bana döndü. "Tebrik ederim, tatlım," diye ekleyip başıma bir öpücük kondurdu. "Böylece bu yaz için bekleyeceğin bir şeyin olacak."

Annem, "Aslında kamp gelecek hafta," diye açıkladı. "Yani . . . önümüzdeki pazar."

"Oooooy." Babam sesli bir şekilde nefes verdi. "Çok yakınmış. Peki, peki. Yeniden düşünelim. Yetişebilir miyiz?"

"Evet, ama . . ."

İkisi de dönüp bana baktı.

Aramızda şuna benzer bir konuşma geçti:

Annem: "Sen ne düşünüyorsun Melody?"

Ben (cevabı yazarak): **"Gitmek istiyorum."**

Babam: "Güvenilir İş Yerleri Bürosu'nu arayıp kampı teyit etmem lazım."

Ben: **"Gitmek istiyorum."**

Annem: "Alışveriş ve hazırlanmak için çok zaman yok ve–"

Ben: **"Gitmek istiyorum."**

Babam: "Ama daha önce hiç başka yerde yatıya kalmadın!"

Ben: **"Gitmek istiyorum."**

Annem (çoktan "planlayıcı-anne" moduna girmişti): "Yemeğini nasıl yedirmeleri gerektiği konusunda bir yönerge yazmam lazım ve–"

Ben: **"Gitmek istiyorum."**

Babam: "Ama iki saat uzaklıkta ve acil bir durum olduğunda sana hemen ulaşmamız mümkün olmayacak, ayrıca–"

Ben: **"Gitmek istiyorum."**

Annem: "Ah Melody! Emin misin? Daha önce hiç bir hafta boyunca ayrı kalmadık!"

Ben: **"Gitmek istiyorum. Lüüüüüütfeeeeeen?!"**

Kampa evet dedik.

Hadi bakalım. Kendimi neyin içine attım böyle ben?

1. Bölüm

Böylece hayatımız adeta çılgın bir hortuma kapıldı. Şu anda mahallemizdeki dükkânlarda, eczanelerde ve alışveriş merkezlerinde çalışanlar bizi ismen tanıyor – son iki gündür hepsine günde iki kere uğradık. Fark edilmememiz imkânsız – annem alışveriş arabalarını kullanamadığımız için tekerlekli sandalyemin arkasına el örgüsü bir çanta asmıştı. Kasaya gittiğimiz her seferinde o çanta tıka basa dolmuş oluyordu.

Kendi kıyafetlerimi gerçekten kendim seçmek istiyordum - artık on iki yaşındayım! Aklımda gayet net bir liste vardı. Bu yüzden başımı sallayarak ya da işaret ederek doğru parçaları seçtim, bir tane çok tatlı, bir tane paçaları kıvrık ve boyu gerçekten kısa ve bir tane de yan tarafında çiçek işlemesi olan şortlar bulduk. Ve tabii kot pantolonlar – streç, skinny ve mavinin tam istediğim tonu. Bir sürü çok tatlı üst de bulduk – vücudumun bu kısmının nihayet biraz dolgunlaştığını bilmek güzel! Çoraplar ve iç çamaşırları da hop çantaya, tabii ben başımla onay verdikten sonra. Bunlar *önemli* şeyler!

Ve ayakkabılar. Evet, yürüyemiyor olabilirim ama tekmelerim önemli. Ayakkabılarım Penny'ninkiler gibi pembe ve küçük çiçeklerle süslenmiş değil, beyaz olmalı ve tabii son moda olmalı. Evet, markaların isimlerini biliyorum ve evet, şunlar benim beğendiğim model! Annem bir spor ayakkabının üç sepet market alışverişinden daha pahalı olmasına söylense de bir çift Nike bulduk – bulut gibi beyaz, mükemmel. Dükkânlar arası mekik dokurken Elvira tekrar tekrar **"Teşekkür ederim!"** çığlıkları atıyordu.

Son bir ziyaret daha, annemi yeni bir Nike sweatshirt almaya ikna etmeyi başardım – siyah zemin üzerinde beyaz logo. O arada annem bir çift spor ayakkabı daha alıverip –pembe bir Adidas– sandalyemin arkasındaki örgü çantaya attı. Resmen ciyakladım – hem de yüksek sesle. Bunu YAPAMAZSIN – markaları ve renkleri karıştıramazsın! Ayrıca PEMBE Mİ?

Elvira arkamı kolluyordu tabii ki. Sesini iyice açtım. **"Pembe ayakkabı istemiyorum!"** yazdım. **"Sadece siyah ya da beyaz."**

Tekmeledim. Döndüm. Nike logosunu işaret etmek için elimden geleni yaptım.

Annem bu tavrım karşısında afallamış, "Ne? Bunları beğenmedin mi? Bence çok tatlı ve tarzlar – ayrıca indirime girmişler!" dedi. Beni ikna etmek için tüm gücüyle gülümsedi.

Sonunda klavyemde N-I-K-E diye yazdım ve logosunu işaret ettim. Pembe ayakkabıları reyona geri bıraktı. *Offf! Ucundan dönmüştüm!* İndirim reyonunda ikinci bir çift Nike ayakkabı –Air Zoom– bulup alışveriş çantamıza koyduk. Uzanıp annemin eline dokundum.

i | ç | i | m | d | e | k | i m | e | l | e | d | l

Gözlerimle *Teşekkürler*, dedim. Beni anladığı ve diğer ayakkabıları aldığı için.

Annem. O. Kadar. Çok. Liste. Yapmıştı. Ki. İlaçlarımı (eskiden aldığım kadar fazla değil), yemek yerkenki ihtiyaçlarımı (yiyeceklerin püre haline getirilmesi gerekiyordu) ve nefret ettiğim yiyecekleri (mesela bezelye – ama kampta neden bezelye servis etsinler ki?) farklı renkli kalemlerle yazmıştı. Konuşma panelimin nasıl kullanılacağını ve akşam şarj edilmesi gerektiğini gösteren detaylı bir çizelge hazırlamıştı. Panelin suya dayanıklı olduğunu ancak broşürde görülen o güzel göl gibi bir su birikintisine de düşmemesi gerektiğini bir notla eklemişti.

Bavulumu hazırladık. Sonra boşaltıp yeniden doldurduk. Eşyaları grupladık, katladık ve yenilerini ekledik.

Kot pantolonlar. İç çamaşırları. Çoraplar. T-shirtler. Yeni t-shirtlerle uyumlu şortlar – yeşil, mavi ve mor. Annem eşyaları birbirine uydurmayı sever. Okula mavi bir gömlek ve mavi kot pantolonla gidip üzerime bir şeyler döktüğüm için mor bir üst ve kırmızı pantolonla dönsem deli olur. Bu yüzden sürekli üstümü değiştirmesi gerektiğini düşünür. Evet, takıntılar!

Annem her takımda bir t-shirt, uyumlu bir şort, iç çamaşırı ve çorap olacak şekilde bütün kıyafetleri gruplayıp şık rulolar yaptı. "Kamp rehberinin işini kolaylaştıracaktır," dedi. Bu kez konuşmadığım için halimden memnundum çünkü gülmekten katıldığımı gören annem ellerini meydan okur gibi beline dayadı ve "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

Kampa gidip yeşil t-shirtle mor şortumu giymek için sabırsızlanıyorum, işte bunu anneme söylemiyordum tabii ki! Sadece gülmeye devam ettim. Hiçbir şey anlamadı.

Bavula son olarak bir elbise koydu – kırmızı bir elbise.

"Ona ihtiyacım olmayacak," yazdım gözlerimi devirerek.

"Hiç belli olmaz."

"Kampa gidiyorum, anne, mezuniyet balosuna değil!"

Beni görmezden gelip elbiseyi bavula yerleştirdi.

Penny heyecanla ortalıkta dolanıyor ama tüm bu olup bitenin ne anlama geldiğini kestiremiyordu, yine de her mağaza ziyaretimizde yeni bir boyama kitabı ya da boya kalemleri veya oyuncak bebeği için yeni kıyafetler almayı başarıyordu.

Cumartesi akşamı annem yatağımın yanındaki sallanan sandalyeye oturmuş sessizce sallanıyordu. O sandalyeyi daha ben doğmadan almışlardı. Kolçaklarından biri biraz gevşemişti ve babamın üzerine çizdiği kırmızı güllerin çoğu silinmişti ama ben küçükken bizim kurtarıcımız olmuştu.

Ben çok minik bir bebekmişim – yaklaşık bir buçuk kilo doğmuşum. Doktorlar beni birkaç hafta erken doğan bebekler için özel tasarlanmış bir kuvözde tutmuşlar. İlk başlarda annem elini *Isolette* denen o şeyin pencerelerinden içeri sokarak bana dokunabilmiş. Saatlerce yanımda oturup kollarımı, bacaklarımı ve sırtımı okşamış, sevgi sözleri fısıldayıp şarkılar söylemiş. Yani, bana anlattığı bu şekilde. Hayli zekiyim ama ben bile ilk birkaç günümü hatırlayamıyorum!

Yaklaşık bir aylık olduğumda annem beni nihayet kucağına alabilmiş. Babam, annemin neredeyse bütün gün boyunca

hastane odasında, kucağında küçük Melody'sı ile sallanan sandalyede sallanarak oturduğunu anlatmıştı. Bu yüzden eve geldiğimde babam beni elleriyle boyadığı bu sandalye ile karşılamış. Her gün ya annem ya babam bu sandalyede beni sallar ve bana şarkı söylerdi. Her gün. Gün boyunca. Belki de bu yüzden nadiren ağlardım. İlk birkaç ay boyunca o sallanan sandalye beni –belki de hepimizi– yatıştırmıştı. Ve sanırım kampa gitmek üzere olduğumdan *bariz* bir şekilde türlü çeşit duyguya kapılan annem için hâlâ işe yarıyor.

Annem sallanan sandalyede oturup sallanıyor, ben de tekerlekli sandalyemde onu izliyordum. Penny renkli ahşap bloklardan pek de sağlam olmayıp sürekli yere devrilen kuleler yapıyordu. Ona yardım edemiyordum ama bu durum onun da umurunda değildi – bir kez daha blokları etrafında topluyor ve yeniden inşa ediyordu. Blokları dizerken mırıldanıyordu. Ay ışığı pencereden odama süzülüyordu.

Sandalye gıcırtısı. "Bunun için – kampa gitmek için hazır mısın?" diye sordu annem.

G*arç*. Çabucak yazdım. **"Evet. Evet. Evet."**

G*urç*. "Bir hafta boyunca evden uzakta olacağın için endişeleniyor musun?"

G*arç*. **"Yoo!"**

Annem kalbini tutarak sandalyeden kalkınca gıcırtı durdu.

"Ah!" diye yalandan feryat etti. "Benim bebeğim büyümüş!"

Birlikte güldük ama haklıydı. Büyümüştüm.

8. Bölüm

Son gecemizin büyük bir kısmı Yeşil Koru Kampı'na yapacağımız yolculuk için hakkını vere vere kullandığımız SUV arabamızı yüklemekle geçti. Parlak pazar sabahı tek yapmamız gereken (önceden atıştırmalıklar, kola ve meyve suyu ile doldurduğumuz) buz çantasını ve benim ilaç kutumu eklemek olacaktı. En azından ben böyle düşünmüştüm.

Penny bir içeri bir dışarı koşturup duruyordu, sırtında annemin bu yolculuk için verdiği mavi sırt çantası asılıydı. Çantanın içine bir sürü şey doldurmuştu – iki Barbie bebek, bir boyama kitabı ve boya kalemleri, yeni ejderha kitabı, birkaç kutu meyve suyu ve tabii ki Doodle.

Babam manuel sandalyemi SUV'un arkasına yüklerken ben akülü olanda oturuyordum. Annemle babam da bir içeri bir dışarı koşturuyorlardı, battaniyeler, çantalar ve buradaki hayatımdan birkaç parça daha ek. Babam ihtiyacım olduğunu düşünseydi iki sandalyemi ve bir lokomotifi de arabaya yükleyebilirdi! Ama birlikte manuel sandalyenin ormanlık alanda daha kullanışlı olacağına karar vermiştik.

Son dakikada annem tekrar eve koştu, sonra koşarak geri geldi, elleri doluydu. Fazladan birkaç yastık, birkaç kıyafet ve Penny için küçük sarı örtü, bir ilk yardım kiti, bir kasa su ve şekerlemeler! Normalde bunları yememize asla izin vermez. Sanırım iki günlük değil, sadece birkaç saatlik yolumuz olduğunu unutmuştu.

Babam suları arabanın arkasına yerleştirirken "Çamaşır ve kurutma makinesi için hâlâ yerimiz var," diye takıldı.

Annem, babamın koluna vururken aşırı yüklenmiş bagajı görünce kendini tutamayıp güldü.

Babam araya muhtemelen hiç ihtiyacım olmayacak bir uyku tulumunu sıkıştırırken "Tekrar söylesenize, bu kamp neden bu kadar uzakta?" diye sordu. "Daha yakın bir tane bulamadınız mı – olur da Melody'e acilen ulaşmamız gerekirse?"

Annem Penny-ile-konuşma ses tonuyla "Melody gibi çocukları kabul eden, arabayla ulaşabileceğimiz mesafedeki tek kamp buydu ve süper güvenli bir yere benziyor," dedi. "Bunu daha önce konuştuk!"

Babam duyamadığım bir şeyler mırıldandı ama ben zorla gülümsedim. Babam endişeliydi ve bu hislerle ne yapması gerektiğini bilmiyordu!

Saat sabah dokuzdu. Yola. Çıkma. Zamanı. Kampa giriş saati öğlendi. Arkadaşım olduklarını zannettiğim bir grup çocuğun beni ektiği o günden sonra, son zamanlarda benzer işler için yola hep erken çıkmayı tercih ediyoruz. O günden beri her yere erken gitme konusunu takıntı haline getirdim.

Bu yüzden Elvira benim için yüksek sesle saati bildirdi. **"Günaydın millet! Saat dokuz oldu! Melody şov yola çıkma zamanı!"**

Ama annem hazır değildi. Babamı soru yağmuruna tutuyordu.

"Ilaçlarını koydun mu?"

Babam sabırla cevaplıyordu, "Sen koydun, daha iki dakika olmadı bile."

"Tekerlekli sandalyenin emniyet kemeri?"

"Aldık."

"Böcek spreyi?"

"Aldık – iki farklı çeşit."

"En sevdiği battaniyesi?"

"Aldık. İki kere kontrol ettim. Bence her şey tamam, Diane." Annemin kolunu sıvazladı. "Melodyciğimiz gayet iyi olacak. Biraz rahatla, tamam mı?"

Annem ufak ufak puflayarak nefes verdi ve sonra babama hafifçe de olsa gülümsedi. "Ama hiç bu kadar uzun süre bizden ayrı kalmadı. Bunu yapabilecek miyim, bilmiyorum! O benim küçük bebeğim!"

Babam, "Onun için mi endişeleniyorsun, yoksa onsuz ne yapacaksın diye kendin için mi?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Muhtemelen ikisi de!" Annem iç çekti, sonra tekrar iç çekti. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben iyiyim," dedi. "Gayet iyiyim."

Babam, anneme kocaman sarıldı. "Melody de gayet iyi olacak!"

Anneme doğru uzandım. Parmaklarımı yakalayıp sıktı. Çocuklar her zaman kampa gider! Her şey güzel olacak!

Ve zamanı gelmişti. Oraya son varan kampçı olmak istemiyordum. Bu yüzden Elvira'nın sesini yükselttim ve yazdım, **"Muhteşem bir macera bizi bekliyor! Hadi bakalım, şov yola koyulsun!"**

Annem parmaklarını buklelerimin arasında gezdirdi. "Tamam, tatlım. Hazırız!"

Tam babam arabayı çalıştıracaktı ki üzerinde mavi laleler bezeli neon pembe elbisesi ile Bayan V evinden bize doğru koşturdu. Daha önce hiç mavi lale görmemiştim ama bahse girerim ki Bayan V istese onlardan da yetiştirebilirdi.

Önümde çömeldi ve bana kartal gözleriyle baktı, boş bakışlar değildi bunlar. "Seninle gurur duyuyorum Melody! Cesursun, zekisin ve bu macera için hazırsın!"

Sonra elbisesinin ceplerinden birine elini sokup küçük, turuncu bir keseden bir sürü elde örülmüş halka çıkardı. Kafam karışmış ona bakıyordum.

"Bunlar arkadaşlık bileklikleri," diye açıkladı. "Ben ördüm."

Hâlâ anlamamıştım.

"Umarım pek çok yeni kişiyle tanışırsın. Ve eğer istersen, kamp bitince, arkadaşlarına veya rehberine seni hatırlamaları için bunlardan birer tane verirsin. Ama bil ki en güzel hatıralar kalbinde olacak."

Uzanıp bana sımsıkı sarıldı, göz kamaştıran pembe elbisesine gömüldüm. "Bu iş sende kızım," diye fısıldadı. Sonra da bileklik kesesini sırt çantama koydu.

Annem, "Ah, Violet ne kadar düşüncelisin!" diye haykırdı. Ben de buna katılırcasına kollarımı salladım.

"Her anın tadını çıkart!" Bayan V elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. Gözleri mi yaşarmıştı?

Gitme zamanıydı.

Annem Penny'i araba koltuğuna oturtup kemerini bağladı sonra babam beni de arkaya, onun yanına oturttu. Annem bir kez daha emniyet kemerimi kontrol etti, babam Elvira'yı arkaya, tekerlekli sandalyemin yanına kaldırdı, sonra bagaj kapağını kapatıp derin bir nefes alarak rahatladığını duydum. Kapağı kapatabilmesine şaşırmıştım!

Bu kadar mıydı? Gerçekten yola çıkıyor muyduk?

Bayan V seslendi, "Endişelenme, akülü sandalyeni ben alıyorum ve Butterscotch da bana emanet!" Hepimiz el salladık. Nefesimi tuttum. Annem son bir şey için eve koşacak mıydı?

Hayır. Yola çıkmıştık!

9. Bölüm

Penny'nin hiç durmadan konuşması hem zamanın akıp gitmesine yardımcı oldu hem de benim gerilmemi engelledi. Aslında gergin filan da değildim . . . yani belki, biraz.

Vişne renginde, üstü açık bir araba yanımızdan hızla geçip gittikten sonra Penny sordu, "Baba, kırmızı arabalar neden daha hızlı gidiyor?"

Babam, "İşin kuralı böyle Penny," dedi. "Kırmızı arabalar, özellikle de gösterişli ve hızlı olanlar diğer tüm arabaları geçmek zorunda."

"Neden?"

"İlk varan olmak için!"

Penny, düşünüp bu cevaba ikna olmuş gibi duruyordu çünkü sonra şunu sordu, "Peki, kamyonlar neden bu kadar büyük?"

"Çünkü çok fazla şey taşımaları gerek!"

"Ne gibi?"

"Mesela, bir mağazada gördüğün her şey oraya bir fabrikadan ya da bir depodan veya bir çiftlik gibi farklı yerlerden gelir, bunların hepsinin de bir kamyonla taşınması gerekir!"

"Vay be," diye şaşırdı Penny. "Bence sen kamyon şoförü olmalısın babacım – onlar çok zengin oluyordur!"

Babam gülerek "Ne? Ben zaten Amerika'daki en zengin adamım!" dedi.

Penny şok olmuş bir tonda, "Öyle mi?" diye sordu.

"Tabii ki. Sen, annen ve Melody benimle."

Annem babamın koluna dokunurken *İyi cevap, baba*, diye düşündüm. Penny, Doodle'a babamın ne kadar zengin olduğunu anlatmaya koyuldu.

Ama bunu duymak aynı zamanda içimi acıttı. Babam benimle *olamayacaktı!* Tam bir hafta! Ve . . . ve . . . ben de onunla olamayacaktım. Ya da annemle! Ya da Penny'le! Ya da Butterscotch'la. Ya da Bayan V ile.

Daha iki dakika önce hiçbir şeyim yokken bir anda gerilmeye başladım. Belki de bu kamp fikri bir hataydı. Ne düşünüyordum ki? Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu! *Ya yaralanırsam? Ya kimse benden hoşlanmazsa? Ya biri bana gülerse? Ya ne demek istediğimi anlamazlarsa? Ya yataklardan böcek çıkarsa? Ahhhh!* Sonraki 80 kilometre boyunca elimde olmadan böyle endişelere kapıldım.

Kampa doğru yaklaşırken endişelerimi zihnimin gerisine itmek için elimden geleni yaptım ve kampa yaklaştıkça etrafta daha az bina daha fazla ağaç, daha az araba daha fazla yeşil olduğunu fark ettim. Daha az insan. Daha fazla sessizlik.

Bazı küçük kasabaların, sonra birkaç çiftlik evinin ve hafif rüzgârda salınan sık ekinlerle dolu bir sürü tarlanın yanına geçtik. Ekili olan şeyler –hmmm– gerçekten hiçbir fikrim yok. Arpa ve buğday arasındaki farkı söyleyebilir miyim, emin değilim. Bayan V burada olsaydı, bunu biliyor olmamı ve her bir bitki türünü nasıl ayırt edebildiğimi de söyleyebilmemi beklerdi. Vay be, hanımefendi resmen kafamın içinde yaşıyor.

Babam, "Kızlar, sanırım bu tarlaların çoğunda soya fasulyesi ekili. Daha uzun olanlar mısır – Ohio'da en çok ekilen iki ekin."

Birileri okulda derslerini dinlemiş. Ya da belki babam sadece zekiydi. Her zaman zekâmı kendisinden aldığımı söyler, sırf anneme takılmak için.

Kilometrelerce çam ağacı, öyle koyu bir yeşil ki sanki ağaçların kendisi gölge gibi otoyolu karartmışlardı. Daha küçük bir otoyola saptık; yolun bazı kısımları sanki doğrudan orman kesilip de yapılmış gibiydi. Yola devam ettikçe görülecek şeyler de azalıyordu. Ormandan başka hiçbir bir şey olmayan yolda gitmeye devam ediyorduk! Ve gerginliğim artık paniğe dönüşüyordu.

Burada, ormanda tek başıma olmak benim üstüme vazife değildi! Zihnim felaket filmlerinden alınmış sahnelerle doldu. Muhtemelen, ormanda saklanmış, beni yemek için bekleyen ayılar ve vahşi kediler vardı! Hayır, bu çok saçmaydı – ancak Penny'nin söyleyebileceği bir şey. Ama bu MÜMKÜNDÜ! Yaralanabilirim! Ya da boğulabilirim. Ya da kayalıklardan yuvarlanabilirim. Ya da zehirli bir yılan beni ısırabilir. Belki

de babama geri dönüp eve gitmesini söylemeliyim! Evet, geri dönmemiz lazım.

Annemin koltuğunun arkasını tekmeledim.

"Efendim, Melody? İyi misin? İhtiyaç molası mı verelim? Yakında bir yer yok gibi."

Somurtkan bir şekilde başımı hayır anlamında salladım. *Eve dönmek istediğimi onlara nasıl söyleyeceğim?* Elvira sandalyemle birlikte arabanın arkasında, derinlerde.

Az sonra çürüyüp gitmek üzere bir dağ başında terk edilecektim. Bu işe yaramayacaktı.

Derken görüş alanımıza birkaç bina girdi.

– Bir itfaiye/polis istasyonu, ikisi aynı binada birleştirilmiş tabelada şöyle yazıyordu: YEŞİLKORU İTFAİYE VE POLİS. *Ooof, neredeyse geldik. Bence geldik sayılır!* Ve tekrar o heyecanın alevlendiğini hissettim, kampın web sayfasını ilk kez açtığım o andaki gibi.

– İki kilise: bir tanesinde sivri bir çan kulesi, diğerinde şarap rengi bir çatı.

– Bir tane içinde her şey bulunan taşra marketi. Vay be! Ben bunlar artık sadece eski filmlerde var sanıyordum, ama soluk mavi tabelasında şöyle yazıyordu: SOMUN, CIVATA, BAKKAL.

– Bir kahve dükkânı. Önündeki tabelada *Kuzen Joe'dan keyif kahvesi* yazıyordu. Park yeri araba doluydu.

– Uuu! Bir sonraki dükkânın çatısından kocaman bir dondurma kulahı yükseliyordu, dondurmadan bir baca gibi. Mmm.

DANNY'NİN DONDURMASI – ON BİR ÇEŞİT. Neee? On bir mi? Hangi çeşitler vardı, merak ettim. Ve neden sadece on bir? Neyse ki Penny uyuyordu, yoksa kesin bir külah diye tuttururdu. Belki annemle babam geri dönerken uğrarlar – ama, offf, bensiz uğramış olacaklar.

Sonra bir anda dank etti ki Penny, *Ooo şuna bak – çatıda dev bir dondurma*, Dii-Dii! diyemeyecek. Çünkü o eve dönerken ben bir başıma yabancılar arasında oturuyor olacağım.

Tamam, vardığımızda annemle babama fikrimi değiştirdiğimi söyleyecektim.

Sonra kocaman, kırmızı bir yol levhası gördüm, YEŞİL KORU KAMPI – 5KM İLERİDE! Boğazım sanki çölde seyahat ediyormuşum gibi kurumuştu ama ellerim terlemiş, ıslaktı. İnsanın vücudu bunu nasıl yapıyor? Beynimin bir yanı rahatsız edici bir heyecana kapılmıştı, diğer yanı babam yolun ortasında U dönüşü yapıp dosdoğru eve dönsün istiyordu. Evet, tamamen dağılmıştım.

10. Bölüm

Engebeli bir yoldan indik, öyle ki Penny'i uyandıracak sanırsınız ama bu çocuk her şeye rağmen uyuyabilir. Lambur lumbur, ta ki ufak tefek, gençten, beyzbol şapkası giymiş genç bir kızın bize ÖNCE BURADA DURUN levhasını işaret ederek el salladığını görene kadar. Babam camını indirdi.

Kız beyzbol şapkasını düzelterek "Hoş geldiniz!" dedi. "Erkencisiniz ama biz hazırız! Benim adım Cassie ve kamp direktörünüz olacağım. Aynı zamanda baş aşçı, koro şefi ve çöp yöneticisiyim. Her işten biraz yapıyorum." Hızlıca kocaman gülümsedi ve sonra işe koyuldu. "Kampçınızın ismi lütfen?" Elindeki not tahtasına göz attı.

Annem, "Tatlı birine benziyor!" diye fısıldadı.

Ama ben arka koltukta oturmuş, *Bu hanımefendi eğlenceden ziyade iş hayatından bahsediyor gibi*, diye düşünüyordum. Sesi orada olduğum için memnunmuş gibi gelmiyordu. İyi, belki de geri dönerdim.

Babam kıza gülümsedi, neşeli ve yumuşak başlı bir tavırla, "Sizi Melody Brooks Hanım'la tanıştırayım, fevkalade zarif, cazibeli ve guzel bir hanımefendi!"

Cassie arka cama bakarak bana gülümsedi ve notlarını kontrol etti, bir şeyler karaladı ve sonra, bu sefer daha neşeli, "Her şey tamam! Melody'i tanımak için sabırsızlanıyoruz. Şuradaki turuncu işareti görüyor musunuz? İşte orada rehberinizle buluşacaksınız. Rehberiniz, eşyalarınızı boşaltmanızda size yardımcı olacak, sorularınızı cevaplayacak ve fevkalade cazibeli Melody Hanım'ı Koru için hazırlayacak," dedi.

Burası bayağı organize bir yere benziyordu. Biraz daha kalabilirim, sırf merakımdan.

Arabayı turuncu işarete doğru sürerken kocaman blok harflerle ALA DOĞANLAR yazdığını gördüm. Bu ne demek oluyordu? İşaretin hemen dibinde, üniversite öğrencisine benzeyen, önünde gülümseyen bir kuş baskısı olan –bir doğan ama biraz şapşal– parlak mandalina rengi bir t-shirt giymiş bir kız duruyordu. Rehberin, yani sanırım oydu, uzun, sallanan örgüleri ve sol bacağında metal gibi görünen sert plastikten bir atel vardı.

Annem, "Kampa katılmak için biraz yaşlı duruyor," dedi hayretle. "Bu kampın on bir-on dört yaş arasında, Melody yaşlarındaki çocuklar için olduğunu düşünmüştüm."

Yavaşlayıp turunculu kıza isimlerimizi söylerken kızın yüzü aydınlandı. "Herkese selam! Ben Trinity, bu hafta Melody'nin kamp rehberi olacağım." Özellikle bana el salladı. "Yeşil

Koru'ya hoş geldin Melody! Ala Doğanlar'dan biri olacağın için çok mutluyum."

Babam bir şey söyleyemeden ağzını açıp kapadı ve kendini çabucak toparladı. "Ah, biz de tanıştığımıza memnun olduk Trinity! Kusura bakma, senin de kampçılardan biri olduğunu düşündük."

Trinity, "Eh, öyleydim – daha gençken," diyerek güldü. "Kız kardeşimle gelmiştim–" Sonra doğrudan bana baktı. "Onda da serebral palsi var. Kampı öyle çok sevdim ki gönüllü olarak gelmeye devam ettim, dört yıldır da rehberlik yapıyorum. Ben de bu sabah geldim – haftalık rotasyonlarla çalışıyoruz, böylece kampçılarımız için her zaman enerjimiz yerinde oluyor." Arkasında duran el arabalarından birini çekti. "Melody'nin eşyalarını buraya yükleyebiliriz, sonra hepsi kulübemize gidecek."

Annemle babam daha fazla soru soramayacak kadar kibardılar ama benim çoktan milyonlarca sorum vardı. Mesela boyle bacağında atel olan biri yüzebiliyor muydu? Sonra, onun hikâyesi nasıldı?

Tam babam arabanın bagajını açmıştı ki Penny duyurusunu yaptı, "Çişim geldi!" Trinity yakındaki bir binayı gösterdi ve annem Penny'i alıp oraya doğru koşturdu.

Tekerlekli sandalyemi indirdikten sonra babam emniyet kemerimi açtı ve hafifçe yanağımdan öptü. "Gergin olduğunu biliyorum, bebeğim," diye mırıldandı, "ama içimde iyi bir his var." Sonra hiç zorlanmadan beni kaldırdı ve sandalyemin rahat oturma yerine oturttu.

Etrafa bakındım. İnternetteki tanıtımlar renkleri gayet güzel betimlese de kamp beklediğimden çok daha yeşildi. Yol boyunca uzun akçaağaçlar sıralanmıştı ve hemen ardındaki çam ormanını görebiliyordum. Önümüzde en az dört tane, sağlam görünüşlü ahşap kulübe saymıştım, bir dört tane de yolun karşısında vardı. Lincoln Logs'larla –Penny'nin ara ara oynadığı inşaatçılık oyuncağı– yapılmış gibi duruyorlardı.

Erken gelen birkaç kampçı –bir tanesi benim gibi tekerlekli sandalyedeydi– ve birkaç rehber dışarıda, bazı kulübelerin önünde oturuyorlardı; onlara bakınca el salladılar.

Ben de onlara el sallarken tekerlekli sandalyede oturan kızı merak ettim. O da benimle aynı konularda endişeleniyor muydu acaba? Mesela, ya bir eşek arısı beni sokarsa? Ya bir hortum çıkıverirse? Ya burada ayılar varsa? Ya bir yamaçtan düşersem? Ya bu rehber beni idare edemezse? Ya?..

Ama babam sandalyemin kemerlerini ayarlayıp Elvira'yı bağlarken Trinity yanıma çömeldi. Kara gözleriyle hızla kırpıştırıp durduğum gözlerime baktı. "Biliyorum, şu an biraz tedirgin hissediyorsun Melody. Muhtemelen geri dönüp eve gitmek istiyorsun. Ama buraya bir günlük şans ver, tamam mı? Sadece bir gün."

Bunu nasıl bilebilirdi? Çoğu kampçı ilk gününde böyle mi hissediyordu? Bu normal miydi? Hafifçe ürperdim – ben *normal* bir şey mi yapıyordum? Doğruca ona baktım ve başımı salladım – yavaşça. Ayrıca, eve dönmek isteyen sadece *bir parçamdı*!

Annem ve Penny geldikten sonra, annem telefonuyla zilyon tane fotoğraf çekti. Ben ve Penny. Ben ve babam. Ben, Penny ve babam. Ben ve Trinity. Penny ve Trinity. Ooooofff!

Trinity, "Sizin için bir dolu fotoğraf çekeceğiz Bayan Brooks," diye güvence verdi. "Bir fotoğrafçıyla anlaştık. Son gün sizin için hazırlanmış bir paket olacak. Söz veriyorum."

Annem nihayet sesinde biraz mutlu bir tonla, "Ah, bunu bilmek harika oldu!" dedi.

"Bizim için bir zevk! Şimdi müsaadenizle birlikte hızlı bir tur atalım."

Penny, "Burada aslanlar ve kaplanlar var mı?" diye sordu. "Çok çalı ve ağaç var! Burası gerçek bir ormana benziyor! Kurtların olduğu bir orman!"

Trinity ona gülmedi. Onun yerine tatlılıkla "Hepsi geçen yıl taşındı – her biri! Eşyalarını toplayıp California'ya taşındılar. Ablan benimle güvende!" dedi.

Penny şaşkın şaşkın bakıyordu; gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sonra Trinity kalacağım kulübeyi gösterdi, içi dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Ama aynı zamanda görünüşü çok . . . boştu. Ama ooo – ranzalar! Daha önce hiç ranzada yatmamıştım!

Solda iki ranza ve sağ tarafta iki ranza daha vardı. Alt katları yerle aynı hizadaydı. Trinity annemle babama yataktan düşmemi engelleyecek korkulukları gösterdi. Bense *ben bebek değilim* minvalinde gözlerimi devirdim. Ama annem tabii ki korkulukları iyice bir sallayıp onaylayan bir şekilde gülümsedi.

Sonra Trinity çekmeceleri ve fark etmediğimiz dolabı açtı. "İşte eşyalarımızı burada saklıyoruz!" diye açıkladı gülerek. "Muhtemelen web sayfamızda okumuşsunuzdur ama tekrarlamış olalım, kulübemizde dört kız olacak ve her kampçının 7/24 yanında olacak kişisel bir rehberi."

Gerçekten de annem bunu web sitesinde okumuştu ama birinin teyit etmesine çılgınca sevinmiş gibi görünüyordu. *Bense* bir kulübe içinde sekiz kişinin biraz kalabalık olduğunu düşünüyordum.

Trinity açıklamaya devam etti, "Her kulübe çoğu zaman birlikte hareket eder – kampçıların en iyi bu şekilde bağ kurduğunu keşfettik." Annem hâlâ onaylarcasına başını sallıyordu. Ben de *umarım o çocukları severim!* diye düşünüyordum. Ve . . . onlar da beni severler.

Daha sonra Trinity kamp yöneticisinin ofisini gösterdi – ofisin duvarları baştan aşağı gülümseyen kampçıların fotoğraflarıyla doluydu. Tekrar dışarı çıktığımızda Trinity heyecanla kamp ateşi yakılan yeri işaret etti ki aslında pek de etkileyici bir manzara yoktu – alt tarafı kömür, yanmış çalı çırpı ve çer çöpten ibaret bir tümsek.

Annemin milyonlarca sorusu vardı, bunlardan benim de merak ettiğimi bildiği bazılarını art arda soruyor, Trinity de bir şampiyon gibi hepsini cevaplıyordu.

"Mutfağın içini görebilir miyiz?" Birinci soru.

"Tabii ki," diye onayladı Trinity. "Ben ilk önce kamp alanı hakkında genel bir fikir vermek istedim."

Annem başını sallayıp ekledi, "Ayrıca, Melody'nin banyo yapacağı, yemek yiyeceği ve diğer aktiviteleri yapacağı yerleri de görmek istiyorum. Bunların hepsi bizim için çok yeni."

Mümkün olduğunca sakin bir şekilde "Sizi çok iyi anlıyorum," dedi Trinity. Endişeli annelere alışık olmalıydı! "Her şeyi göstereceğim –güvenlik protokolleri, doğa yürüyüşü kuralları, mutfağımız, banyolarımız– hepsini."

Annemin gözle görülür şekilde rahatladığını anlamıştım. Belki de ondan sonra son üç saattir çiğneyip durduğu sakızdan kurtulabilmişti!

Mutfak, şey, aslında tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama burası bir orduyu doyurabilecek gibi görünüyordu. Mutfağın hemen yanında çilekler, frambuazlar ve domatesler yetiştirdikleri bir bahçe. Tuvaletlerde, "latrine" dedikleri özel bir sistem, her yerde güvenlik tırabzanları ve yerde kaydırmaz kaplama vardı. Annem hepsini çok beğendi.

Bana gelecek olursak, etkilenmeye başlamıştım. Burada görülecek ve yapılacak çok şey vardı. Her şey –yani gün boyunca yapacağımız her şey– böyle tamamen organize mi olacaktı yoksa birazcık olsun özgür kalacak mıydık *merak ettim*. Penny gibi her an gözetlenmek istemiyordum.

"Ahırlar buradan yürüyerek beş dakika uzaklıkta," dedi Trinity, belli belirsiz yolun aşağısını işaret ediyordu.

Annem, "Atlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

"Şöyle," diye başladı Trinity, "ata binmek kampçılarımızın en sevdiği aktivitelerden biri! Her bir at uzun yıllardır bizimle

ve hepsi kampçılarımızı anlayabilmek için özel eğitimlerden geçti. Buna bayılacaksın Melody!"

Ben o kadar emin değildim. Bir at yaklaşık olarak benim yirmi katım ağırlıktaydı! Annem tatmin olmuş gibi görünse de hemen yeni bir soru yöneltti: "Bir de bana şunu anlatabilir misiniz–"

Tam o sırada babam Penny'i omzuna alıp araya girdi. "Peki, burada hangi GSM operatörleri çalışıyor? Yeriniz biraz sapa kalıyor."

Trinity *sorun değil*, dercesine elini havada salladı. "O konuda endişelenmeyin – bunu her anne baba soruyor. Burada özel olarak kurulmuş bir telefon hattımız var – ihtiyaç halinde Ay'a bile bağlanma garantili."

Annem, "Rehberlerin telefonları da hep yanlarında oluyor, değil mi?" diye sordu, yüzünde bir soru ifadesi, kaşları çatılmıştı.

Trinity anlayışla başını salladı. "Uyurken bile telefonlarımız yastıklarımızın altında oluyor. Size ulaşamayacağımız ya da sizin bize ulaşamayacağınız bir an bile olmayacak." Daha sonra annem ve babama acil durum bilgileri bulunan kırmızı bir kart uzattı. Annem kartı dikkatle inceledi ve çantasına kaldırdı.

Bacaklarını babamın boynunun etrafından sarkıtmış omuzlarında oturan Penny bağırarak "Peki, senin bacağına n'oldu Trinity?" diye sordu.

Annem yutkundu. Babamın gözleri büyüdü. Ben kıkırdamamı zor tuttum. Aslında aynı soruyu ben de sormak is-

tivordum, ama annem bana kibar olmayı öğretmişti. Penny nezaket dersinde uyuyakalmış olsa gerekti!

Ama Trinity sadece omzunu silkti. "Bundan yıllar önce bir araba kazası geçirdim. Canım yanmıyor ama beni biraz yavaşlatıyor. Aslında," Penny'e göz kırparak devam etti, "bana süper güçler verdiğini düşünüyorum!"

Penny'nin gözleri parladı. "Vay be, harika!" diye fısıldadı.

Turumuza devam ederken annemin zilyon tane sorusu ne zaman bitecek diye merak ediyordum ki dank etti. Benden ayrılmak istemiyordu. Ve sorduğu her bir soru bu ayrılığı erteliyordu. Ah, anneciğim. Ben de onun gitmesini istemiyordum. Ya da babamın. Ya da Penny'nin. Aynı zamanda da gitmeleri için sabırsızlanıyordum. Neydi bu? Evet, *tamamen* darmadağındım.

Turumuzu tamamlayıp park yerine döndüğümüzde Trinity sordu, "Bu macera için hazır mısın dostum?"

Yani, şimdilik. Kesinlikle etkilenmiştim. Aynı zamanda, burada kalmayacağımı söylemek için tek yapmam gerekenin Elvira'ya uzanıp bir tuşa basmak olduğunu düşünüp duruyordum. *Burada kalmıyorum! Evet, eve döneceğim. Şimdi!*

Ama sonra, sessizliğin içinde, bir kuş, kırmızıdan daha kırmızı –bir kardinal sanırım– tam yanımdaki dala kondu. Tek başına bir kuş şakıdı, çok net, kendinden emin. Sanki benim için şarkı söyler gibi – bir hoş geldin marşı mı? Belki de kalmam gerektiğini gösteren bir işaret? Ve şimdi buralarda yaşayan diğer kuşları merak ediyordum. Yaşadığımız yerde

nar bülbülleri, birkaç serçe ve karga vardı. Bir dolu güvercin. Diğer kuşları görmeye bir itirazım yoktu doğrusu.

Bir yığın evrak daha imzaladıktan sonra annem ve babamla son bir tur sarılma, birkaç damla anne gözyaşı, –inanması zor olsa da– gerçek baba burun çekişi ve annemle babam Penny'le birlikte arabaya doğru yöneldiler. Trinity sessizce destekler gibi elini omzuma koydu. *Hadi bakalım*, diye düşünüyordum. *Macera şimdi başlıyor!*

Ama annem araba koltuğuna oturtmak için kucağına alır almaz Penny ağlamaya başladı, "Dii-Dii nerede?"

Annemin "Dii-Dii birkaç gün burada kalacak tatlım," dediğini duydum.

"Tek başına mı? Ormanda mı?" Penny şoka girmiş gibi duruyordu.

Babam, "Evet, burası Melody gibi büyük kızlar için bir yaz kampı," diye anlattı. "Burada yalnız olmayacak. Bunu dün gece konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Penny, "Ama ben onu *bırakacağımızı* bilmiyordum! Ormanda kurtlar var! Ve ejderhalar!" diye feryat etti. Annemin kolları arasında ağlayarak kıvranıp dönüyordu.

Annem babama baktı. Babam da anneme. Bense yanımda Trinity adındaki tanımadığım bu kadınla birlikte oturmuş kendimi çaresiz ve Penny'i üzdüğüm için suçlu hissediyordum. Penny yalpalayarak annemin kucağından indi, hâlâ ağlıyordu. Annem onu yakalamaya çalıştı ama tam o sırada Trinity araya girdi, "Müsaade eder misiniz?"

Annemin gözleri büyüdü ama başıyla Trinity'e onay verdi.

Trinity yanlarına yürüdü, Penny'nin elini tuttu ve onu yanıma getirdi. Peki ya Penny? Tabii ki Trinity'e yan yan bakıyordu! Yine de Trinity'nin onu alıp kucağıma koymasına izin verdi. Kollarımı kıvırabildiğim kadar ona sıkı sıkı sarıldım.

Penny boynuma sarıldı. "Ormanda yaşamanı istemiyorum Dii-Dii."

Evet, işte şimdi konuşabiliyor olmak epey yardımcı olurdu. Ama sadece ona sarıldım ve sakinleşene kadar sırtını sıvazladım.

En sonunda annem yanımızda çömeldi. "Dii-Dii birkaç günlüğüne kocaman bir kamp kızı olacak," dedi, sesi yatıştırıcı ve yumuşaktı. "Sadece yedi kere yatıp kalkacağız. Dii-Dii iyi olacak. Hey, buraya gelirken yolda bir dondurmacı gördük! Orada bir mola vermeye ne dersin? Çilekli dondurma mı istersin, çikolatalı mı?"

Penny dondurmaya dayanamadı. "-nilyalı istiyorum," dedi, ağlamaktan sesi kesik kesik çıkıyordu.

"Bir külah vanilyalı dondurma alacağız, tamam mı?" annem Penny'i kollarımın arasından aldı. "Ama dondurmalar bitmeden yetişsek iyi olur!" Penny'i babamın kucağına verdi. Babam arabaya dönmeden bana göz kırptı.

Annem, "Seni çok seviyorum, Melody!" diye fısıldadı. Ve evet, gözleri hâlâ gözyaşları ile parıldıyordu. "Kampın tadını çıkar, tamam mı? Benim genç kızım! Fotoğraflarınızı görmek için şimdiden sabırsızlanıyorum."

Ve sanki göz açıp kapayana kadar gittiler. Geri dönmeleri için seslenemedim bile. Bir panik dalgası hissettim ama

sonra güzelce süpürülmüş yollara, düzgünce dizilmiş ahşap kulübelere ve akçaağaçlardan birine tünemiş birbirine laf atan mavi alakargalara baktım ve kendime şöyle dedim, *Peki Melody Brooks. İşte istediğin şey. Hazırsın!*

KAKTÜS TEAM

11. Bölüm

Trinity tekerlekli sandalyemi hızla çevirdi ve "Giriş yapan ilk Doğan sensin. Öğle yemeğinden önce kendimize birer atıştırmalık alalım mı, sonra sana biraz daha kamptan bahsederim, ne dersin, kulağına güzel geliyor mu?"

Başımı onay verircesine sallamamla birlikte Trinity sandalyemi mutfağa doğru itmeye başladı, giderken en sevdiğim meyveli buzlaşın hangisi olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Yok, üzüm değil – misket limonu da değil! Bir buzluğun içini biraz karıştırdıktan sonra iki kutu çıkardı. "Vişne ya da portakal?" diye sordu. Vişneli olanı işaret ettim ve yüzünü komik bir şekle sokup, "*Benim* istediğimi nereden bildin?" diyerek beni güldürdü.

Buzlaşlarımızı höpürdetirken Trinity çantasından çıkardığı bir havluyu yakama iliştiriverdi. Evet, bu yabancı kadının bana kaşık kaşık vişneli buzlaş yedirmesi garipti. Bana böyle yemek yedirilmesinden NEFRET EDİYORUM ama offf, buzlaş da çok güzeldi.

Kulübelerin ortasındaki çimenlik alanda arıştırdık, uzun çam ağaçları uzakta salınıyordu. Diğer kamplar da gürültü yapıyordu. Bazı çocukların yürüteçleri, bazılarının da gösterişli, akülü tekerlekli sandalyeleri vardı. Diğerleri koltuk değnekleri ile gelmişti, bazıları gözle görülür bir yürüme aparatı kullanmıyordu. Birkaç tanesi ağladı. Bazıları etraflarında bekleyen bir araba dolusu aile üyesi ile birlikteydi. Bazıları ise ellerinden tutan ya da sandalyelerini iten tek bir yetişkinleydi. Ve neredeyse herkesin gözleri kocaman açılmış ve ürkek görünüyordu – bahse girerim ben de aynen böyle görünüyordum.

Rehber gibi görünen biri geçerken Trinity'e "Hey," diye selam vermek için durunca ben de Trinity'i daha yakından inceledim. Kızılımsı bir kahverengine boyadığı saçları Afrika örgüsü ile örülüydü, uzun ve dökümlü. Örgüleri mükemmeldi – yapılmaları muhtemelen saatler almıştır. Ve parfümü muhteşem kokuyordu – yasemin ve hibiskus muydu acaba?

Makyajı –gözleri, kirpikleri ve dudakları– profesyonel biri tarafından yapılmış gibi duruyordu. Kamp için kim böyle süslenir ki? Hmmm. Belki bana da birkaç şey öğretebilirdi. Rujlarla ya da göz kalemleriyle ilgilenebileceğimin annemin aklına geldiğini hiç sanmıyorum, oysa Penny'e doğum günü hediyesi olarak oyuncak bir makyaj seti almışlardı. Şeker tadında bir dudak parlatıcısı ve lavanta renginde parlak bir göz farı. Penny, *uuuu* nidalarıyla paketi açarken bana neden hiç böyle bir hediye almadıklarını merak etmiştim. Sabahları çiçek kokulu bir kolonya sürmek benim de *hoşuma giderdi*.

[illegible]

Trinity arkadaşına onu daha sonra güncelleştirip bana dönüp "Söyle yapacağız, Melody. Ben senin rehberinim, bunu anlamanı istiyorum. Sadece senin. Yeşil Koru Kampı'ndaki ilkemiz: birebir şeklinde. Bu nedenle yüzde yüz senin için buradayım."

Burnumu kıvırmamaya çalışarak, **"Her bir saniye mi?"** dive yazdım.

"Kesinlikle!" dive cevapladı. "Buradayken sizi güvende tutmak bizim görevimiz."

Muhtemelen bunun beni rahatlatacağını düşünmüştü. Annem bunu duymaktan memnun olurdu ama . . . *her bir saniye?* Hiç özgür zamanımız olmayacak mı? Öf.

Trinity devam etti, "İşte basitçe kulübemizin düzeni. Daha önce de söylediğim gibi kulübede dört kız olacak. Ve dört de rehber. Biz Ala Doğanla–" Durakladı. "Biliyorum, biliyorum – saçma bir isim. Ama bütün takımların böyle aptalca isimleri var, ve t-shirtleri," diye ekledi, "işe biraz daha eğlence katmak için."

Bunun neresi eğlenceli gerçekten anlamıyordum ama tüm dikkatimi vermiştim.

"Her neyse," diye devam etti, "kulübeler takımlara ayrılıyor. İki kızlar kulübesi, iki erkekler kulübesi bir takım oluyor. Her takımda toplam on altı çocuk var, artı aynı sayıda rehber. Bizim takımımızda biz ve kızlardan Yeşil Ceylanlar, erkeklerden ise Mavi Porsuklar ve Mor Panterler var. Ama tabii ki Doğanlar en iyisi!"

Ufak da olsa gülümsemeyi başardım.

"Erkeklerin kulübeleri yolun karşısında, takım olarak birçok aktiviteyi beraber yapacağız, beraber yemek yiyeceğiz."

Yüzümde bir soru işareti belirmiş olmalı ki Trinity hızlıca ekledi, "Tuvalet ve banyolar tabii ki iki ayrı binada."

İçim rahatlamıştı!

"Her ne kadar kamp alanımız çok geniş ve 'takımlar' bu alana serpiştirilmiş olsa da her takımı küçük tutuyoruz – kısmen güvenlik nedeniyle, kısmen de birbirimizi daha iyi tanıyabilmek için."

Klavyeme hiç dokunmadım, bıraktım o anlatsın, her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Söz veriyorum sana çok iyi bakacağım. Oynamak istediğin her oyunda, seçtiğin her yemeği yerken ve denemek istediğin her aktivitede yanında olacağım. Ve unutma, hiçbiriniz bir an olsun yalnız kalmayacaksınız."

Bir an bile mi? Bu biraz fazla gibiydi; annem bile 7/24 benimle değildi ki! Yüzümü buruşturdum ama Trinity'nin fark ettiğini sanmıyorum.

Trinity durakladı. "Ve eğer bir şey yapmak istemezsen, ben de hiçbir şey yapmayıp seninle oturacağım!" Gerçekten şaşırmış halde ona baktım. Yani sahiden hiçbir şey yapmadan öylece oturabileceğim konusunda samimi miydi? Kendisine sordum.

Bir yan bakış atıp sırıttı. "Tabii. Hiçbir şey yapmamak çok havalı. Sıkıcı . . . ama havalı yine de."

Sırıttığımı umduğum bir yüz ifadesi ile karşılık verdim.

"Yüzme derslerinde seninle olacağım . . ."

İşte, broşürde okumuş olsam da yüzdüğümü düşünmek epey korkutucuydu.

Trinity "Yanından ayrılmayacağım," diye devam etti. "Lafın kısası" –ve şimdi gülüyordu– "benden kurtulamayacaksın!" Durup tüm dikkatini bana verdi. Sonra şöyle dedi, "O zaman bütün sorularını yanıtladım mı? Kaçırdığım bir şey var mı?"

Elvira'ya yazdım. **"Peki ya atlar?"** Ellerim normalden daha fazla titriyordu, bu yüzden yazmam biraz zaman aldı.

"Dürüst bir cevap vermemi ister misin?" diye sordu. Cesaretimi topladım.

Ama tek söylediği şu oldu: "Bayılacaksın. Atların hepsi özel eğitimli ve acayip bir şekilde kibarlar. Garanti veriyorum en sevdiğin aktivite bu olacak."

Benim açımdan acayip ve kibar kelimeleri yan yana gitmiyordu. Ama ben bir şeyler yazamadan Trinity şöyle dedi, "Atların sihrini ve gücünü bir kez hissettin mi bir daha asla aynı sen olmayacaksın."

Tamam, Trinity hiç de fena değildi. Ama tabii ki atlar hakkındaki iddiasını kaybedecekti.

Sonra yemekler (çok lezzetliydiler), aktiviteler (çok fazlaydı) ve güvenlik protokolleri (iki kat daha fazla) hakkında hızlı hızlı bir şeyler anlattı ve "Her neyse küçük hanım, şimdi bir şey yapmama zamanı. Gidip eşyalarımızı yerleştirelim," dedi.

Onaylarcasına başımı salladım.

Kolunda rüzgâr çanı gibi şıngırdayan bir düzine kadar bronz ve altın renkli bileziği sallayarak, "Bu taraftan, Ala Doğan," dedi. Evet, Trinity için bir puan daha – bileziklerini nasıl kullanacağını biliyor!

KOKTUS TEAM

12. Bölüm

Trinity küpeleri de seviyordu. Eşyalarımı yerleştirirken kâğıt peçeteye sarılmış küçük bir kutuyu dikkatle açtı. Annem üç çift minik küpemi paketlemişti – minik kelebekler, kırmızı renkli taşlı olanlar ve altın top küpelerim. Her birine ooo diye tepki verdikten sonra Trinity kendi koleksiyonunu gösterdi – halka küpeler ve bilezikleriyle mükemmel bir şekilde uyan bir çift daha.

Küpelerimi göstererek, "Bugün bir tanesini takmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii!" diye yazdım. Kelebekleri seçtim, Trinity kulaklarıma takıverdi.

Üstteki dolaba benim eşyalarımı ancak yerleştirmiştik ki kulübemizin diğer üç üyesi birden geldi, tabii üç rehberle birlikte.

İlk kız gerçekten çok tatlı, pembe çerçeveli bir gözlük takıyordu, t-shirtü çilekli dondurma rengindeydi, zıplayarak içeri girdi, kocaman sırıtıyordu. Cevaben gülümsememek imkânsızdı.

Bir sonraki kız neon yeşil bir tekerlekli sandalyedeydi. Yüzünde soğuk bir ifade vardı, kollarını çapraz bir şekilde kavuş-

turmuştu. Korkuyor mu yoksa kızgın mı söylemek mümkün değildi. Ayağında hiç yıpranmamış yepyeni ayakkabılar vardı.

Üçüncü kız, ilk kız gibi odaya kendi kendine girdi –tekerlekli sandalye, yürüteç ya da gözle görülür bir ekipmanı yoktu– ama tek kelime etmedi ve kimseyle göz teması kurmadı, pat diye bir sandalyeye oturup usul usul tırnaklarını yemeye başladı.

Oda kocamandı ama iki tane tekerlekli sandalye ve dört tane ağzına kadar dolu çanta, üstüne de rehberlerin valizleri ve dört ranza ile kulübe gayet dolu, kalabalık – neredeyse içinde aile olan bir ev gibiydi.

Bir iPad'den, yüksek sesle Bob Marley'in "One Love" şarkısı çalıyordu.

Trinity herkesi merhaba diyerek karşılayıp anons etti. "Kulübe sohbeti! Kulübe sohbeti! Haydi bir çember yapalım Doğanlar."

Diğer kızlar donakaldı. Müzik durdu. *Kulübe sohbeti de nedir?*

Sandalyemi odanın ortasına doğru ilerlettim, en az benim kadar tedirgin duran diğer iki kıza doğrudan bakmamaya çalışıyordum, pembe gözlüklü kız ise gülümseyerek bizi izliyordu. Tamam, bu epey garipti. Ama ben de merak etmiştim.

Trinity kollarını kocaman açtı. "Hoş geldiniz, Ala Doğanlar! Bugün burada sizinle olduğum için çok heyecanlıyım, Yeşil Koru Kampı'ndaki ilk günümüz!" diye haykırdı. "Önümüzdeki hafta boyunca burası evimiz olacak ve kendinizi yüzde yüz rahat hissetmenizi istiyoruz. O yüzden bir kez daha hoş geldiniz, hoş geldiniz, hoş geldiniz sevgili Ala Doğanlar!"

Öteki üç rehber de Trinity'nin üzerindekinin aynısı t-shirtler giymişlerdi ve sanki bir futbol maçındaymışız gibi *oooo, oooo, oooo* diye sesler çıkarıyorlardı, sonra araya girdiler: "Doğanlar! Doğanlar!" Diğer üç kız sessiz kaldı. Biri dikkatle bana bakıyordu, diğeri yere oturmuştu ve yukarı bakmıyordu, baştan aşağı pembe giyinmiş kız ise ayak parmaklarını oynatıp duruyordu. Gözleri odanın içinde geziniyor, her bir detayı gözlemliyordu. Açıkçası ne yapmamız gerektiğinden henüz hiçbirimiz emin değildik.

Sanırım onlar da benim gibi hissediyordu – biraz korkmuş, biraz meraklı, biraz *Bu insanları tanımıyorum ki!* düşüncesinde. Aynı zamanda, biliyordum ki bu kızlar da tıpkı benim gibi sayısız doktor randevusuna, uzman muayenesine, muhtemelen fizik tedavi ve ergoterapi seanslarına gitmişlerdi. Hiçbir kısıtlaması olmayan çocuklarla dolu sınıfların en arkasında oturduğumuz ya da bizim için tasarlanmış, rampaları, tutunma yerleri ve düşmemizi engellemek için emniyet kemerleri olan sınıfların olduğu okullara hiç şüphesiz aşinaydılar. Bazılarımıza başka birinin yemek yedirmesi gerekiyordu. Çoğumuz tuvalete girerken biraz daha fazla yardıma ihtiyaç duyuyorduk.

Evet, bu kızlarla daha önce tanışmamış olsam da aslında onları tanıyor gibiydim. Ki bu da demek oluyor ki onlar da beni tanıyordu. Heh.

Tam o sırada, Trinity "Tanışma zamanı," dedi. "Rehberlerle başlıyoruz. Ben Trinity. Jamaika adasında doğdum ve New York'ta Jamaika denilen bir bölgede büyüdüm. Çok havalı değil mi? Sizlerle birlikte olduğum için çok mutluyum ve ihtiyacınız olan her konuda size yardım etmek için buradayım."

Sonra bileziklerini şıngırdatarak bana el salladı. "Ve şimdi size bu hafta boyunca kamp arkadaşım olacak kişiyi tanıtmak istiyorum. Melody bir şeyler söylemek ister misin?"

Ne? Önce rehberler konuşacak sanıyordum! Böyle planlamamıştım. Neden ilk önce ben konuşmak zorundaydım? Yumü buruşturmamaya çalıştım – işe yaradı mı, emin değilim. Sonra kendi kendime *salla*, *bunu yapabilirsin*, dedim.

Ve klavyeme yazdım, **"Benim adım Melody. İlk defa bir kampa katılıyorum. Biraz korkuyorum ve fazlasıyla heyecanlıyım."** Tüm bunları yazmam azıcık zamanımı aldı ama herkes şaşırtıcı derecede sabırlıydı. Elvira yazdıklarımı sakin, mekanik sesiyle tekrar ederken başımı kaldırıp onlara baktım.

Parlak yeşil tekerlekli sandalyede oturan kız bir şeyler mırıldandı, "Ben de biraz korkuyorum. Burayı sevdiğimden emin değilim." Ona doğru bakınca hafifçe başını salladı. Cesaret verdiğimi umarak gülümsedim.

Rehberi hemen yanına çömeldi. "Çok iyi anlıyorum. Ama izin ver sana etrafı gösterelim, birkaç aktiviteyi dene, olur mu?"

Kızın çenesi titredi, ama hayır demedi.

Sonra onun rehberi kendini tanıttı. Kısa boylu ve kaslıydı, kızıl-turuncu saçları vardı, yüzü de çillerle kaplıydı. "Herkese merhaba! Ben Kim, Michigan Kalamazoo'dan geliyorum. Ve çok iyi bildiniz," dedi gülerek, "alfabedeki en sevdiğim harf *K*! Annem işitme engelli, babam değil; bu yüzden hem konuşma dilini hem de işaret dilini öğrenerek büyüdüm. Ve bu şık tekerlekli sandalyedeki tatlı hanımefendi" –hemen yanında duran

kıza başıyla bir reverans yaptı– "benim kamp arkadaşım Karyn, adının baş harfi *K*, tabii ki!"

Karyn, buradan çekip gitmeye her an hazırmış gibi duran kız, gülümseyip el sallamayı başardı. Tekerlekli sandalyesi sahiden çok havalıydı – tüm iskeleti parlıyordu. Benim gibi serebral palsisi yoktu sanırım ama odadan kendi kendine yürüyüp çıkamayacağı da belliydi.

"Merhaba, ben Karyn, adım *K* ile yazılıyor" –Kim'e utangaç bir gülümseme ile baktı– "neredeyse on iki yaşındayım. Daha önce hiç kampa katılmadım." Durdu, sonra aceleyle "Vücudumun üst kısmı gayet iyi çalışıyor. Alt kısmı ise – pek değil. Spina bifida diyorlar. Ben baş belası diyorum. Ve sanırım gerçekten eve dönmek istiyorum. Biri annemi arayabilir mi?"

Diğer iki kızın gözleri kocaman açıldı, ama Kim tamamen sakin, sadece şunu dedi, "Çok iyi anlıyorum. Anneni aramak için akşamüzerine kadar bekleyelim, olur mu? Sırada öğle yemeği ve yüzme var. Onu bunlardan sonra arasak nasıl olur?"

Karyn tamam dedi, ama mutlu görünmüyordu.

Bir sonraki rehber hemen söze girdi. "Merhaba, Doğan kardeşler! Benim adım Sage. Ve kampa sadece ikinci katılışım. Açık havada kamp yapmadığım zamanlarda bilgisayar tamir etmeyi ve çevrimiçi oyunlar oynamayı seviyorum. Ayrıca müzik âşığıyım!"

Bu son cümlenin ardından birkaç kişi alkışladı. *Hmm, güzel. Aramızda müziği sevenler var*, diye düşündüm.

Sage, sırıtı gibi uzundu ve harika bir ses tonuyla devam etti, "Sanırım onun bir kez olimpiyatlara katılmış olmamdan geliyor. Yüzme, kurbağalama ve sırt üstü uzmanlık alanlarım."

"Uuuu! Biraz daha anlatsana!" dedi Kim.

"Yani, dürüst olmak gerekirse olimpiyat takımına gireme-dim," dedi Sage omuz silkerek. "Yeterince hızlı değildim. Takımdaki kızlar köpek balıkları gibiydi. Onlara kıyasla ben daha çok deniz kaplumbağası gibiydim." Bir kahkaha attı. "Ama sonra onların antrenmanlarına yardım etmek, tezahürat yapmak için işe alındım ve benim memleketimden bir kız bronz madalya kazandığında, of nasıl da gurur duydum!"

Hmm, hiç böyle düşünmemiştim – takıma *gireme*yenlerin hikâyelerini neredeyse hiç duymazsınız. Spor muhabirleri asla *onlarla* röportaj yapmazlar. Fakat Sage gibi biri olmasa olimpiyat sporcuları oldukları yere gelemeyebilirler. Ne ilginç!

"Beni tanıtsana! Beni tanıtsana!" havalı pembe gözlükleri olan kız konuşmaya başlamıştı.

Sage ona sırıttı. "Kesinlikle! Yanımda parlak siyah saçları ve adeta insanı ele geçiren gülümsemesiyle oturan da Athena! Buraya yürürken bana sanatçı olmak istediğini anlattı. Pasaklı Boya Günü'ne bayılacak!"

Athena oturduğu yerden zıplayarak kalktı ve birkaç kere eğilerek selam verdi. Pembeyi cidden çok seviyordu, taytı da neon pembe renkteydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel sırıtışa sahipti ve burada olduğu için *kendinden geçmiş* gibiydi.

"Ben Athena," diye ilan etti, "kraliyet ailesinden geliyorum. Pembe renge bayılıyorum. Evde muhtemelen yirmi kadar

prenses Barbie bebeğim var. Onlarla oynamıyorum –bunun için yaşım çok büyük– sadece koleksiyon yapıp sergiliyorum. Onlar da pembe!"

Tekrar eğilip selam verdi ve oturmadan önce reverans yaptı. Sonra yeniden yerinden kalktı, valizine uzandı ve en üstten bir şey çekip çıkardı.

"Size söylemeyi unuttum!" dedi, iyice eskimiş, pembe, el örgüsü bir battaniyeyi kucaklayarak. "Bu Blankie. Blankie benimle birlikte uyur ve beni ısıtır."

Bir kez daha eğilerek selam verdi ve yerine oturdu ama bir saniye sonra tekrar kalktı. "Ve şey, size söylemeyi unuttum – atları Barbie'lerden bile çok severim."

Son bir kez daha eğilerek selam verdi ve oturdu, yerinden kalkmadı. Biz de nihayet alkışladık.

Athena'yı hemen sevdim – o da beni sever diye ümit ettim. Bence Athena'da Down sendromu olabilirdi ama ben de uzman değilim.

"Peki, Athena," dedi Sage. "Eminim ki buradayken ata bineceksin!"

Athena kendi kendine sarıldı. "Yaşasın!"

Son rehber bir beyzbol şapkasını ters takmıştı ve parlak mor renkte Doc Martens bot giymişti. Boyu en az bir seksen vardı.

"Merhaba, ben Lulu. Boyum sekizinci sınıfa geldiğim zaman bu kadar uzamıştı. Ama annem boyumla gurur duymayı ve diğer çocukların söylediklerine takılmamayı öğretti. Ben de şöyle yaptım. Basketbolda ciddi şekilde ilerledim ve ister inanın ister inanmayın, bale de yaptım!"

Birden onu jete yaparak basket atarken hayal edip sırıttım.

Lulu kolunu yerde bağdaş kurmuş oturan kıza doğru uzattı.

"İşte benim kamp arkadaşım da burada, Jocelyn. On iki yaşına yeni girdi, bazen tek başına kalmaktan hoşlanıyor ama hey, bu hepimiz için geçerli, değil mi?"

Jocelyn bizimle tanışmaktansa ahşap zemindeki desenleri izlemeyi daha ilginç buluyor gibiydi.

Ama Lulu sözünü bitirir bitirmez, Jocelyn başını salladı. "Peki bütün gün burada oturacak mıyız? Hadi artık parti başlasın! Başlasın! Başlasın!" ve yerinden hop diye kalktı.

Tamam öyleyse! Herkes gülüyordu.

"Öğle yemeğine kadar yirmi dakikamız var – hadi gidip göle bir bakalım," diye önerdi Trinity. "Orada öylece kendisine merhaba dememizi bekliyor." Kapının yanında askıda duran fotoğraf makinesini aldı ve askısını boynuna geçirdi, hep birlikte dışarı çıktık.

13. Bölüm

Yani, oda arkadaşlarım fena görünmüyordu ve kulübe de tam olarak web sayfasında gördüğümüz gibiydi, bu yüzden kötü bir şey bulmaya çalışıyordum, şikâyet edebileceğim bir şey ama anlaşılan hava bile bana yardımcı olmayacaktı – en azından bugün değil. Hava yumuşaktı, inceden esen meltem sanki bir nefes gibi tenime değiyordu. Gün ışığı tepemizdeki ağaçların arasından sızıyor, kolumda türlü çeşit gölge desenleri yapıyordu. İçimden o desenleri boyamak geldi, o denli güzeldiler. Daha önce gerçekten resim yaptığımdan değil tabii, ama zihnimde yapabilirim. Bunu düşünürken fark ettim ki göle doğru hareket ettiğimizden beri gergin olduğumu *düşünmemiştim*. Geri dönüp Karyn'e baktım, kendisini nasıl hissettiğini merak ettim.

Yol tozluydu ve üzeri panolarla kaplanmıştı – sanırım tekerlekli sandalyelerin daha kolay ilerleyebilmesi için, gerçi benim sandalyem epey sarsılıyordu. Ama en azından sandalyenin dişlerinin tozlanmasını engelliyorlardı. Yeşil Koru buradan bir puan aldı. Yolda ilerlerken daha önce hiç bu kadar çok yeşil tonu görmediğimi düşündüm. Kampın adı buradan geliyor

olmalı. Yani, tabii ki bizim orada da ağaçlarımız, bitkilerimiz var ama bu bambaşka bir seviye. Dünyada yeşilin kaç tonu vardır? Sanırım burada hepsini birden görüyorum!

Ağaçların dalları sallandıkça kendi başlarına bir esinti oluşturuyor ve yoldan aşağı ilerlerken bizi serinletiyordu, yol sonsuz – ooh! Ohhh! Eğer birdenbire durabilseydim, dururdum. Çünkü, vay be!

Trinity, "Kampçılar, sizi yeni biriyle tanıştırmak istiyorum," diye seslendi. "Lilliana ile tanışın. Göl Lilliana!" En yakın arkadaşını takdim etmiş gibi sırıtıyordu. Ama onu suçlayamam. Göl çok büyüktü; karşı kıyıyı zar zor görebiliyordum. Ve mavinin en muhteşem tonuydu. Web sayfasındaki fotoğrafın photoshoplanmış olduğunu düşünmüştüm – imkânsız gibi duruyordu. Ama hayır. Tıpkı fotoğraftaki gibiydi, gördüğüm en güzel mavi. Aslında mavinin tek bir tonu değildi; camgöbeğinden laciverte, turkuaza hatta yeşile dönüyordu. Tepedeki gökyüzü ise mavinin bir başka tonuydu – sanki peygamber çiçeklerinin arasına kuş tüyü beyaz bulutlar serpiştirilmişti. Yine keşke resim yapabilsem diye geçirdim içimden – paletimdeki mavilerden bir küre yapardım.

Tam o sırada Trinity'nin fotoğraf makinesini hatırladım! Dikkatini çekmek için sandalyemi döndürdüm ve klavyeme dokundum, **"Bir fotoğraf çeksene!"** Elvira'ya bu kalıpları eklediğin için teşekkürler anne!

"Harika fikir, Melody!" dedi Trinity. Kamerasını kaldırdı ve gölün bir fotoğrafını çekti, sonra bir tane de benim fotoğrafımı; arkamda göl, ben sırıtırken. Evet, tamam, gülümsüyordum.

Sadece birkaç saat olmuştu ve çoktan yüzüme bir gülümseme kondurmayı başarmışlardı. Sonra Trinity kızlarla dördümüzün fotoğrafını çekti, güneşten gözlerimizi açamıyorduk. Birden üzerimizden beyaz bir kuş geçti. Kanatları kocamandı!

Lulu, "Oooo! Bir turna!" diye bağırırken hepimiz havaya bakıyorduk. Bunu *Bayan V'ye anlatana kadar bekleyin!*

Uçup giden turnayı izlerken Trinity bir fotoğrafımızı daha çekti – umarım orada turna da çıkmıştır. "Gitme zamanı gelene kadar zilyon tane fotoğrafınızı çekeceğiz," dedi. "Burada olduğunuz sürece her aktivitede her birinizin fotoğraflarını çekmek için işe alınmış kişiler var. Eve dönerken kalın bir fotoğraf albümünüz olacak."

Bu çok havalıydı. Annem, babam ve Bayan V buna bayılacaktı – bu yüzden Elvira'ya teşekkür etmesini söyledim. Düşünmem gereken şeylerden biri daha eksilmişti!

Göl hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyordum ama biraz da acıkmıştım, bu yüzden kampa dönmemize sevindim. Yeni bir yere gittiğim zaman gizli endişelerimden biri daima yemek olur. Yiyebilecek miyim? Beni nasıl beslemeleri gerektiğini bilecekler mi? Titiz değilim ama yemeğimin ezilmiş olması gerekiyor. Yemekleri nasıl planladıklarını merak ediyordum – ilginç olacaktı.

14. Bölüm

Tamam, yok yere stres yapmışım. Kamptaki ilk yemek hiç de düşündüğüm gibi eziyet olmadı. Buradakiler organizasyon işini *bitirmişler*! Meğer her rehberde kendi kampçısının yemek alışkanlıklarına dair detaylı bir liste varmış. Trinity yemeklerimin biraz daha yumuşak olması gerektiğini ve başkası tarafından beslenmek zorunda olduğumu zaten biliyordu. Doğrusu? Bundan *nefret* ediyorum. Artık neredeyse genç sayılırım –bir yıldan az kaldı!– ve bebekmişim gibi ağzıma elma püresiyle ezilmiş sosis tıkılması düpedüz utanç verici. Özellikle de tanımadığım bir sürü insanın önünde!

Fakat basit bir iç mekân piknik masasından ibaret masamıza şöyle bir bakınca her bir oda arkadaşımın da bir çeşit yeme sorunu olduğunu fark ettim. Karyn yüksek sesle havuca alerjisi olduğundan şikâyet ediyordu, bu yüzden Kim onun tabağını alıp gitmişti.

Kim gittikten sonra Karyn eğilip fısıldadı, "Alerjim yok – sadece havuçtan nefret ederim! Bu her zaman işe yarıyor!"

Bu numarayı hatırlamam lazım!

Anlaşılan Jocelyn de baharatlara karşı hassastı. Sosisli sandviçini kokladı ve sonra tabağını itti.

"Hardal kum kum kum gibi!" diye beyan etti. Lulu yorum yapmayıp Jocelyn için yeni bir sandviç yaptı. Jocelyn sandviçe baktı, kokladı ve ketçap istedi, sonra da sorun çıkarmadan yedi.

Trinity rondodan geçirilmiş fasulyeyle sosisi (ezilmiş!) bana kaşıkla yediriyor, sonra bir kaşık da elma püresi veriyordu. O sırada Athena yanıma kaydı. "Elma püresi sihirli bir şey, biliyor musun!" Sonra elmasından hart diye bir ısırık aldı.

"Açıklasana," diye yazdım.

"Elmanın en güzel yerini alıyorsun, ayrıca tarçın ve soymakla uğraşmak zorunda da değilsin!"

Doğruydu. Bu yüzden şöyle yazdım, **"Peki o zaman ezilmiş sosis hakkında bu kadar güzel olan ne var?"**

Başını salladı, biraz düşündükten sonra kurnaz bir tonda "Bunu söyleyemem – devlet sırrı!" dedi. Yüksek sesle güldüm, aynı kulübede kalacağımıza şimdiden seviniyordum. Athena sihirli olmayan elmasının sapını çıkarmaya çalışırken diğer gruplardaki çocuklara baktım – kızlar ve erkekler. Bazılarına başkaları yemek yediriyordu, tıpkı benim gibi. Diğerleri yardım almadan yiyorlardı. Öff – farklı sorunları olan bir dolu çocuk için yemek hazırlamak çok ciddi bir planlama gerektiriyor olmalıydı.

Tam doyduğumu hissetmeye başlamıştım ki Cassie, direktör, mutfaktan kafasını uzatıverdi. "Dondurma isteyen var mı?" diye seslendi. "Çikolatalı sundae var!"

Herkes "Evet!" diye bağırdı. Yani ben hariç herkes. Ben çilek ya da vanilyacıyım. Annem hep beni bir gün çikolata âşığı yapacağını söyler durur – yok, teşekkür ederim!

Süt ürünleri tüketemeyen çocuklar için meyveli, sütsüz sorbeleri de vardı. Ben de sundae yerine bunlardan yedim. Tamam, Yeşil Koru Kampı'na birkaç puan daha.

Öğle yemeğinden sonra rehberler bizi tuvaletlere götürdü. Bak şimdi – her birimizin ayrı bir kabini vardı! Üstelik büyüklerdi! Oturuşu destekleyici klozet kapakları vardı. Peki, tuvaletlere bayılmıştım. Üzücü biliyorum, ama bu zorunluluklar önemli, ne yapalım.

Kulübemize geri dönünce Sage mayolarımızı almamızı söyledi. "Şimdi, unutmayın ki biz her aktiviteyi denemenizi istesek de bunu yapmak *zorunda* değilsiniz, akşam yemeği hariç. Buradayken aç kalmanız hiç hoşuma gitmezdi – bu ailelerinizi de üzer," diye takıldı. "Evet, haftanın ilk resmî aktivitesi yüzme olacak, sonra el sanatları."

Laf arasında aileler geçince, Karyn birkaç saat sonra ayrılacağını mırıldandı.

Bense düşüncelere dalmıştım, *Hmm. Sanat projeleri mi? Denemek eğlenceli olabilir. Ama ya yüzme? Burada iyi şanslar! Bana yüzme öğretmeleri için bütün yaz bile yetmezdi.*

Trinity yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki, "Melody, yüzmez misin?" diye sordu.

"Yok, ben batarım," diye yazdım.

Karyn bile kıkırdadı.

Aslında, yüzebilir miyim bilmiyorum. Geçen yıl annem Penny'i yüzme kursuna yazdırmıştı, birkaç kez izlemem için beni de götürmüştü. Havuz kenarında oturmak, ufaklıkların mutlu ciyaklamalarının ve çığlıklarının yankılarını dinlemek hoşuma gitmişti. Havuzda çalışanlar suyun rengini nasıl öyle mükemmel bir mavi yapabiliyor merak etmiştim. Eve dönünce de klor hakkında neredeyse kimyager olacak kadar araştırma yapmıştım.

Üstünde can yeleği, kolunda kolluklarla Penny'nin kulaç atıp ayağını suya vurmasını izlemek eğlenceliydi. Peki ben? Yüzmek? Olacak şey değildi.

Trinity, "Bak ne diyeceğim," dedi, sesi çok tatlıydı. "Hadi, sadece mayonu giy, havuz kenarında oturabilirsin – diğerlerini izlersin ve belki ayaklarını biraz suya sokarsın. Tamam mı?"

Vazgeçmeyeceğini anlamıştım, o yüzden **"Tamam,"** diye yazdım. Ama bunu kazanamayacaktı.

Bu yüzden ekledim, **"Göl tehlikeli! Dip akıntıları olabilir! Ya da hızlı bir akıntı!"**

"Peki, gölde akıntı olmaz, okyanuslarda olur . . ." diye açıkladı Trinity. "Ama önemli değil, gölde yüzmeyeceğiz. Hemen yanımdaki havuzda yüzeceğiz. Su yaklaşık otuz derece, ılık ve sığ, en fazla küvet kadar korkutucu!"

Yaaa, demek havuz, ha! Havuz olduğunu unutmuşum! Otuz derece! Peki. Peki, tamam. Hadi bakalım. Trinity çabucak

mayomu giydirdi – aslında mayom suyla hiç temas etmemişti ya! Parlak bir sarıydı – muhtemelen bir kalıp tereyağı gibi görünüyordum. Giyindikten sonra ben fikrimi değiştiremeden havuza doğru yola koyulduk.

Havuzun yanındaki uzun, alçak binanın dışında –mavinin bir başka harika tonu– yüzmeye yardımcı çeşitli alet edevat ile birkaç farklı türde can yeleği asılıydı. Hepsi boya kalemleri gibi canlı renklerde, sanki şöyle diyordu, *Bizim havuzda kimse boğulmaz!* Belli ki rehberlerin plastik tekerlekli, suda kullanılabilen sandalyeleri havuza indirmelerine yardımcı olmak için havuzun kenarına bir rampa yerleştirilmişti.

Ve müzik mi çalıyordu? Evet, hafif bir klasik müzik, Bayan V'nin sevdiği türde, hoparlörlerden yükseliyordu. Klassss!

Karyn belli ki çabuk fikir değiştiriyordu, çünkü Kim'le ikisi havuza ilk varanlardı ve biz gittiğimizde suya giriyorlardı. Kim, Karyn'i havuzun tekerlekli sandalyesine aktarırken onları izledim, büyülenmiştim. Havuzda kullanılan tekerlekli sandalye babamın hep şikâyet ettiği turuncu dubaların rengindeydi. Karyn rampadan aşağı, geri geri ve yavaş yavaş inmeye başladı, Kim yanındaydı, mümkün olabildiğince yakınında, yolun her bir santimetresinde. Su Karyn'in poposuna değince homurdandığını duydum, "Sana demiştim – eve gitmek istiyorum!" Ama Kim nazikçe devam etti. Birkaç santim daha, biraz daha ve . . . vay be, resmen Karyn'in gülümsediğini gördüm.

"Bu . . . kocaman bir küvet gibi!" diye çığlık attı. Yüzüne su sıçrayınca da sadece güldü. Tamamen suya girince Kim, Karyn'i sandalyesinden kaldırdı, o an Karyn'in bir anlığına

da olsa toparlanıp eve dönme planlarını unuttuğunu söyleyebilirim.

Trinity, deseninde koyu mavi kuşlar olan bir mayo giymişti, omzuma dokundu. "Epey eğlenceli görünüyor, değil mi? Ondan sonra denemek ister misin?"

Yok. Yönlendirilmeyi reddediyordum. Bileklerimi çapraz şekilde koyup Trinity'e muhalif bir bakış attım. Bunu hayatta yapamazdım. Mümkün değil. Bir saniyeliğine bile beni bıraksalar dibi boylardım orada. O yüzden, ben almayayım, teşekkürler.

Tamam, dürüst olmak gerekirse gölü ilk gördüğümde yanındaki küçük yüzme havuzunu fark etmemiştim. Şimdi düşündüm de, *bu* kamptaki çocukları büyük, muhtemelen derin –kim bilir ne tür balıklarla dolu– bir göle sokmak oldukça korkunç bir fikir olurdu. Bu yüzden itiraf etmem lazım, Yeşil Koru Kampı'ndakiler her şeyi düşünmüştü. Ama yine de havuza girmeyecektim. SuyaBatan. İşte o benim.

Trinity bir kaşını kaldırdı. "Bak dostum," dedi. "Seni suya indirecek kişi ben olacağım." Ben de *eee yani*, anlamında tek kaşımı kaldırdım. Yani, öyle yaptığımı düşünüyordum.

Trinity durdu, beni ikna etmek için ne diyeceğini düşünüyor gibiydi. Birden uzun örgülerini sallayarak alakasız bir şekilde "Saçımı beğeniyor musun?" diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım.

"Bu güzel örgüler için ne kadar para harcadığımı biliyor musun?"

Hiçbir fikrim yoktu –benim saçlarım hiç omuzlarımı geçmemişti– ama pahalıya mal olmuştur diye tahmin ediyordum.

Dudaklarını büzdü, sonra saçlarını muhteşem bir şekilde savurarak kendi etrafında döndü. "Bak ne diyeceğim Melody, dostum!" Şımarık bir bakış attı. "Bugün saçlarımı HAYATTA ıslatmam, ya da *başka bir gün*!"

Elimde olmadan çok güldüm.

Örgülerini kocaman bir öbek haline getirip şimdiye kadar gördüğüm en büyük lastikle başının üzerinde topladı. "Yani gayet güvendesin, tamam mı? Eğer sen dibe gidersen, ben de giderim ve saçım da gider. Hayatta olmaz, imkânı yok, olmaz hanımefendi!"

Gerçekten buna karşı bir argüman bulamadım. Bu yüzden tekrar gülmeye başladım. **"SEN KAZANDIN,"** diye yazdım nihayet.

Ama havuzun kenarına geldiğimizde bir *hayır*, *hayır*, *hayır* volkanı beni ele geçirdi sanki. *Bunu yapamayacağım*. *Olmayacak*.

Trinity ilk kez havuza girerken korkudan çılgına dönen çocuklara alışkın olmalı ki şöyle dedi, "Ben. Seni. Bırakmayacağım." Durdu ve tekrar etti. "Bana güveniyor musun?"

Güveniyordum. Yani sanırım. O yüzden evet anlamında başımı salladım. Sonra elimde olmadan bacağındaki atele bir bakış attım. Bu suda hareket etmesini etkiliyor muydu acaba? Sonra hatırladım, bunu yıllardır yaptığını söylemişti, herhalde halleder diye düşündüm.

Beni tekerlekli sandalyemden kaldırıp havuz sandalyelerinden birine oturttu ve kemerimi bağladı, şimdi yakından bakınca bu sandalyeler havuz köpüğünden yapılmış bir şezlongla havuz oyuncağı arasında bir şeye benziyordu. Kendimi herhangi bir yüzücü gibi havuz kenarında otururken buldum, yani neredeyse. Trinity de yanımda oturuyordu, ayakları suyun içindeydi.

Bu sırada Kim, resmen Karyn'i havuzdan çıkarmak için ikna etmeye çalışıyordu. "Bunu *her* gün yapıyoruz," diye söz verdiğini duydum. Karyn havuzdan çıkıp kendi sandalyesine geçerken bir görevli de onlar için yumuşacık havlular getirdi. Havlusuna sarınmış yanımdan geçerken eğilip şöyle dedi, "Belki yarınki yüzme programına kadar kalırım. Ama sonra gidiyorum!"

Aha! Karyn'e cevap veremeden Trinity beni rampadan indirmeye başlamıştı bile. "Hazır mısın?" diye sordu.

Cevap için bir homurtu bile çıkaramadım. Çünkü –*bana neler oluyordu böyle?*– insanın kalbi korkudan patlayabilir mi diye düşünüyordum. Konuşabilseydim bile cevap veremezdim. Korku filmlerindeki karakterler gibi hissediyordum, az sonra üzerime bir canavar saldıracaktı sanki.

Aslında Trinity de henüz hazır olmadığımı hissediyordu ki şöyle dedi, "Bu gösterişli su sandalyesi ile rampadan ineceğiz, tıpkı Karyn'in yaptığı gibi. Havuz derin değil. Sen iyi misin?"

Havuzdaki diğer çocukların gülüşmelerini, suyla oynamalarını, eğlenceli çığlıklarını duyuyordum. Belki Ceylanlar ya da Panterler? O sırada umurumda değildi çünkü tek bildiğim

birkaç saniye sonra ölümün gelip beni alacağıydı. Evet, aynen öyle.

Trinity, "İyi misin?" diye tekrar sordu. Of – tıpkı Penny gibi inatçıydı. Penny! Eve dönüp de Penny'e yüzmekten ödümün koptuğunu nasıl anlatacaktım? Hem de kocaman bir küvetten ibaret havuzda! Bunu yapamazdım. Bu yüzden devam etmesi için çok ama çok yavaş bir şekilde başımı salladım. Trinity fikrimi değiştiririm diye hiç beklemedi. "Hadi bakalım, gidiyoruz."

Ve sonra suya doğru geri geri gitmeye başladık. Geri geri mi? *Nasıl?* Yani, Karyn'in de böyle gittiğini *görmüştüm*, ama o zaman tam *anlamamışım*! Ne kadar derine indiğimizi de göremiyordum! Ve bu rampa? Plastiğe benziyordu! İncecik plastik! Ooof! Bu incecik şey milyon parçaya ayrılacak ve ben saniyeler içinde ölecektim ama yine de yavaşça ve yumuşak bir şekilde yola devam ettik. Çığlık atmak istiyordum ama kendimi tuttum.

Mayomdan içeri sızacak soğukluk için kendimi hazırladım. Aslında ilk önce popom suya değdi ve nefesim kesildi. Ama bir dakika –hiç de soğuk değildi! Ilıktı– gerçekten ılıktı. Hatta annemin köpük banyosu yapmama izin verdiği zamanlarda olduğu gibi yumuşak bir his.

Az önce ulumadığıma çok sevindim – bu tamamen utanç verici olurdu.

Su önce belime, sonra göğsümün ortasına geldi ve rahatladığımı hissettim. Tanrım, neden bu kadar endişelenmiştim? Çocuk oyuncağıydı.

Trinity, beni yüzme koltuğundan kaldırmanın bir şekilde eğlenceli olacağına karar verene kadar her şey kolaydı. Kemerimi açar açmaz panikle suyu yakalamaya çalıştım ama tutunacak bir şey yoktu. Hiçbir şey! Parmaklarım havada tutunup boşluğu pençeledi.

Beynimin bir parçası suyun nasıl aynı anda hem böyle somut bir şey olup hem de hiçbir şey hissettirmediğini merak ediyordu. Diğer parçası ise çığlık çığlığaydı, *Yok. Yok. Yok! Fikrimi değiştirdim. Utanç filan umurumda değil – buradan çıkmam lazım!* Çırpınmaya başladım. Sırtımı kabarttım. Sudan çıkmam gerekiyordu! Ulumayla havlama arasında bir ses çıkardım. Yok yok, bu kocaman, dünyayı sarsan, bağırsakları patlatan bir *ULUMAYDI*!

Komşu gezegendeki Marslıların beni duyduğuna eminim.

Trinity, o an öleceğim gerçeğinden zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu. Beni sıkıca tuttu ve fısıldamaya devam etti, "Seni yakaladım Melody. Yakaladım. Sadece rahatla. Hayatım üzerine söz veriyorum, seni bırakmayacağım. Sadece nefes al. Nefes al. Nefes ver. İşte böyle. Sadece nefes al." Beni suda yavaşça, nazikçe ileri geri salladı. "Baksana," diye mırıldandı. "baksana yüzüyorsun. İşte bu, başardın kızım. Yüzüyorsun!"

Az sonra öleceğimi hâlâ bilmeme rağmen kollarım çırpınmayı bırakmıştı.

"Daha iyi misin?"

Sanırım başımı salladım.

Trinity şimdi "Sıcaklığı hisset Melody," diyordu. "Hangi renk sıcak? Turuncu? Turkuaz? Burada biraz lavanta rengi hissediyorum – peki ya sen?"

İşte *bu* dikkatimi çekti – Trinity de renkleri hissedebiliyor muydu? Sonra renk hissi düşüncesinin mantıklı olduğunu düşündüm. Su yumuşak, ipeksi bir his veriyordu ve bilmiyorum – pembe gibi geliyordu. Evet, havuzdaki suyun mavi göründüğünü biliyorum ama bu su pembe gibi hissettiriyordu, belki soluk gül rengi.

"İyi görünüyorsun, Melody!" Athena'nın seslendiğini duydum.

Sage ve Athena havuza inerken Trinity bizi havuzun diğer ucuna götürdü. Onlar rampadan aşağı ilerlerken neden böyle özel bir sistem kullandıklarını merak ettim. Sonra kampın güvenlik kurallarından olsa gerek diye düşündüm. Mantıklıydı.

Athena suya girdiğinde benim tam tersimdi. "Vuhuu-uuu!" diye bağırdı ve hemen sandalyeden kalkmak istedi.

"*Mayomu* beğendin mi?" diye sordu, el sallıyor, her yere su sıçratıyordu. Ama sesi o kadar mutluydu ki aldırmadım. Evet, diye başımı salladım. Mayosu tabii ki pembeydi. Her yerinde sevimli denizyıldızı işlemeleri vardı – tam Athena'ya göreydi.

Athena, "Ben de seninkini beğendim," dedi. "Annemin kanaryası gibi görünüyorsun!" Buna gülerken az daha boğulacaktım.

"Tamam dostum, şimdi biraz zıplamayı deneyelim," dedi Trinity, tekrar yüzmeye odaklanarak. Ya da daha doğrusu, o anda boğulmamaya odaklanarak. Sadece bir kez yukarı ve

aşağı zıpladı. Su yüzeyine çıktı. Bu sefer sadece kısa bir soluk alabildim. O kadar da kötü değilmiş!

"Harika gidiyorsun, Melody! Hadi birkaç, kez daha deneyelim, tamam mı?"

Bacağımı salladım ve gerildim ama hareket o kadar yavaş ve nazikti ki zar zor hissettim. Ve ne yaptığını anladım, çünkü Trinity' Beni havuzun daha da derinlerine götürmüyordu o, kadar da kötü değildi. Sonra beni sırtüstü uzatıp kollarımı güvenli bir şekilde benimkilerin altına sıkıştırarak beni ileri geri döndürmeye başladı.

Sanki vücudum suda dalgalanıyordu. Gerçekten inanılmaz bir şeydi. Sanki ben bendim ama kendim gibi de hissetmiyordum. Daha önce bu kadar korktuğuma inanamıyordum. Tanrım.

Trinity son olarak "Hadi biraz tekme deneyelim," dedi.

Tekme mi?

"Bırak bacakların her zaman yaptığı şeyi yapsın. Sen istemesen bile sürekli hareket ediyorlar, doğru bildim, değil mi?"

Evet, bazen benden herhangi bir komut almadan istedikleri zaman hareket ediyorlar. Gerçekten. Sınıfta oturuyor olabilirim, herkes sessiz ve derse konsantre olmuşken bana, bacaklarım tekmelemeye ve ritim tutmaya karar verir. Müzik şart değil.

Bu yüzden bacaklarımın istedikleri gibi hareket etmesine izin verdim – ve tekmelediler. Ahh – bu harika hissettirdi! Tekrar tekme attım! Biraz su bile sıçrattım. Tıpkı . . . bir

yüzücü gibi! Kesinlikle olimpiyatlara giremezdim ama bir yüzme havuzunda tekmeler atıyor ve hareket ediyordum. Penny'nin beni görmesini isterdim. İleri seviye serbest stil kelebek kategorisinde –ya da adı her neyse– altın madalya kazanmış gibi hissettim.

Trinity havuzdan çıkma zamanının geldiğini söylediğinde ona söyleyemedim ama kampın geri kalanını tam burada, suda geçirmek istiyordum. Üzerime bir iki şamandıra bağla, arada bir gelip beni besle, keyfim yerinde olurdu.

KOKTUS TEAM

15. Bölüm

Hepimiz kurulandıktan –ah, o sıcak havlular! ohh [illegible] gibi!– ve şortlarımızı, t-shirtlerimizi giydikten sonra geldiğimiz tahta panolarla kaplı yola döndük. Ama bu sefer kulübemize dönmek yerine Lulu bizi yemekhaneye götürecek yeni bir rota izleyeceğimizi duyurdu – hem de turta yemek için! Misket limonlu ya da elmalı seçenekleri vardı. Misket limonlu olan Bayan V'nin en sevdiği tatlılardandır. Trinity ilk kaşığı verdikten sonra gözlerimi kapadım ki aromaları *hissedebileyim. Hayır! Bayan V'nin yaptığının yakınından bile geçmez!* Ama sonuçta burası bir kamp – yine de tadı güzeldi, buna sevindim.

Jocelyn ikinci bir elmalı turta daha istedi – üç kere tekrar etti, bu yüzden üçledi de diyebilirim! Karyn misket limonlu turtasıyla hayatından memnundu. Ve Athena ikisini de çok seviyor gibi görünüyordu ama yine de başka bir gün çilekli dondurma yiyebilir miyiz diye *sordu*. Elvira'yı yüksek sesle konuşturdum, **"Evet!"**

Tatlılarımızı bitirirken Trinity bir sonraki aktivitenin sanat olduğunu hatırlattı. Kulağa havalı geliyordu. Sanat eserlerine *bakmayı* hep sevmişimdir. Babam da beni sanat müzesine defalarca götürmüştür – çok sevdiğim bir şey. Müzede soluk tenli, Avrupalı hanımefendilerin zilyon tane resmi var, ki bu hanımlar bana feci şekilde canları sıkılmış görünürler. Onlar için hep üzülürdüm – hepsi son derece rahatsız görünen yüksek yakalı elbiseler giymiş ya çaylarını yudumluyor ya da pencereden dışarıyı izliyor olur.

Asıl sevdiğim kısım ise modern sanat kanadı, orada kenarları mor bir kare politik bir şey ifade ediyor olabilir, bir topak uçuk yeşil, uçan bir kuşu temsil ediyor olabilir. Babam hep ressamın o kamyonu ya da kuşu veya bebeği resmederken ne düşündüğünü açıklamak için çılgın hikâyeler uydurur.

Yeniden ağaçların oluşturduğu desenleri, gölü resmeden mavi tonlarındaki paleti düşündüm. Yani belki de bu, zihnimde gördüğüm resimleri gerçekten yapabilmem için bir fırsattı – en azından renklerle! Trinity'nin sanat bölümü dediği yere geçtik, burası geniş ve güneşli, üzeri yeryüzünde var olan her renk boyadan bir parça dökülüp saçılmış masalarla dolu bir ambardı.

Biz etrafa bakınırken Trinity, "Keşmekeş için özür dileyeceğim," dedi. "Muhteşem sanat eserleri inanılmaz bir kaos içinden doğar. Ve burada yüzüne gözüne bulaştırmak diye bir şey yok. Yaratacağınız her şey sizin eseriniz, eğer yaratıyorsanız, bu sanattır!"

Rehberlerimiz kocaman, yeşil çöp torbalarına başımızı geçirebileceğimiz birer yaka kısmı, kollarımız için de yanlara birer delik açıp torbaları üzerimize geçirdi.

Yani, akşamüzeri stilim dev bir plastik çöp torbasıydı! Buraya bir bak, *Seventeen*, bir sonraki kapak yıldızın benim, tabii ki! Sabah en uygun küpeyi seçmek için neden endişelenmiştim acaba . . . kelebekler çöp torbasıyla yakışıyor muydu? HAYIR!

Karyn tekerlekli sandalyesiyle önümüzde bir ileri bir geri gidip geldi. Döndü, poz verdi; döndü, poz verdi. "Yepyeni bir markanın eşsiz bir tasarımını giyiyorum – *La Yeşil Koru!*" diye cıvıldadı, kameraların önünde dudaklarını büzüyor gibi yapıp poz veriyordu. "Tamam, lütfen, tamam, bu kadar fotoğraf yeter!"

Elvira'ya yazdım, **"Ben iki adet sipariş vermek istiyorum lütfen! Ama daha şık bir model bulmanız lazım."** Athena devam etti, "Ben dört adet istiyorum!" Sonra Jocelyn araya girdi: "Üç, üç, üç adet benim için!" Hepimiz gülmekten öldük. Rehberlerimiz ise sadece kafalarını sallıyor ve gülüyorlardı. Kim, bir masaya geçmemizi eliyle işaret ettikten sonra bir yığın mukavva getirdi.

"Evet, sevgili kampçılar," dedi. "Aranızda kaç kişi evde veya okulda ortalığı batırıp bu yüzden başını derde sokmuştur?"

Athena ateşli bir şekilde elini salladı. "Ben! Ben! Ben! Ben HER zaman ortalığı batırıyorum!"

Jocelyn başka tarafa baktı ama ben yüzünde minik bir gülümseme yakalamıştım.

Karyn, "Ben asla ortalığı batırmam," dedi.

"Tabii canım, ben de!" diye yazdım ve dirseklerimizi birbirine tokuşturduk.

"İşte," dedi Kim, "Ben size ortalığı batırmanız için izin veriyorum. Hatta, sizi ortalığı batırmaya davet ediyorum aslında. Durun, daha da vurgulayayım – sizden ORTALIĞI BATIRMANIZI *istiyorum!*"

Ona *delirmiş olmalı*, diye bakıyorduk. Eminim ki hiçbirimize daha önce böyle bir şey söylenmemişti. Daha önce makamamı ya da meyve suyumu döktüğüm tüm zamanları anımsadım ve annemin nasıl hiç kızmadığını ama ortalığı temizlerken ufacık da olsa bir iç çektiğini. Böyle olduğunda kendimi hep çok kötü hissederdim. Gerçekten kötü. Şimdi bu kadın bize bilerek ortalığı batırmamızı söylüyordu? *İyi madem öyle olsun!*

"Doğanlar, tuvallerinizi aldınız," diye anons etti. "Kural yok, istediğinizi yapın!"

Trinity masanın her yerine plastik kavanozlarda boyalar yerleştirmişti – vişne kırmızısı, mavigerdan mavisi ve tatlı üzümler gibi bir mor. Yeşim tonunda yeşil ve şeker gibi bir sarı. Sage, Athena için parlak bir pembe de ekledi. Ve tabii ki ikişer kavanoz turuncu, çünkü bu bizim rengimizdi!

"Hadi bakalım, başlayın," dedi Trinity. "Burada yanlış yapma ihtimaliniz yok. Yaratıcılık hiçbir zaman düzenli değildir! Darmadağınık bir Matisse olun! Keşmekeş başlasın!"

Tereddüt ettik. Jocelyn tüm kavanozları mükemmel bir hizada dizdi, bana baktı, omzunu silkip bir parmağının ucunu kırmızı boya kavanozuna daldırdı. Karyn maviye uzandı, durdu, sarıya geçti, durdu, sonra yüzünde muzip bir gülümseme ile

pembeyi aldı . . . ama Athena daha isyan edemeden, Karyn bir zafer edasıyla kavanozu ona uzattı. Athena buna güldü de güldü. Elini komple pembe boyaya daldırdı ve böylece tüm tereddüt duvarları çöktü.

Trinity benim için kâğıttan küçük paletler hazırlamıştı, her birinde ayrı bir renkten kocaman birer lokma boya vardı. Önce yeşili seçtim ve itiraf etmem gerekiyor ki boyaya dokunmak harika bir histi! Ellerimi boyanın ipeksi dokusuna bıraktım. Sonra timsah rengine bürünen parmaklarıma baktım ve parmaklarım zaten kendi başlarına kıpraşıp durduğu için öfkeli, yeşil bir ejderhaymışım gibi Jocelyn'e döndüm. O da aynısını yaptı –bir eli kırmızı, öteki üzüm rengi– ve kampa vardığımızdan beri ilk defa tam anlamıyla güldü.

Mukavvalarımızı kaleydoskop renkleriyle bezedik. Jocelyn'in kâğıdı farklı boyutlarda ovallerle doluyordu – her biri muntazamdı. Sonra her bir ovali mükemmel şekildeki üç ovalle doldurdu. Ardından bunların her birinin içine üç oval daha çizdi. İnanılmaz. Kâğıdına kaç oval sığdırabileceğini görmek istediğimden neredeyse kendi resmimi yapamayacaktım.

Athena'ya gelince, pamuk şeker pembesi boyayla banyo yapmış gibiydi. Saçında kâğıdındakinden daha fazla boya vardı.

Benim bir elimden mavi ve mor boyalar damlıyordu; ötekinden misket limonu yeşiliyle biraz da kırmızı. Ellerimi kâğıdın üzerinde gezdirdim ama bazen onu tamamen ıskaladım! Sonunda nasıl bir şey ortaya çıkardım bilmiyorum ama bu önemli değildi.

Ortaya çıkan karmakarışık bir şey olmuştu, ben de öyleydim ama kimse buna takılmadı, kimse hiçbir şeyi düzeltmeye veya değiştirmeye çalışmadı. Her yanımız rengarenk olmuş vaziyette önce odanın köşesindeki kocaman lavabonun önünde durup oradan ayrılmadan temizlendik. Trinity ıslak bir kâğıt havlu ile alnımdaki boyaları temizlerken, *Bir gün umarım böyle bir şeyi kendi başıma yapabilirim*, diye düşündüm.

Lavabonun içinde ellerimdeki boyalar kızların ellerinden akanlara karıştı. Şimdiye dek gördüğüm en iyi kirlenmeydi bu!

16. Bölüm

Günün ne kadar hızlı geçtiğine inanamadım. Akşam yemeği saati gelmişti bile. Trinity, yemeklerimizi her gün farklı vardiyalarda yiyeceğimizi açıklamıştı. Bu yüzden sanırım kampın yarısı oradaydı. Karyn'in ve benimkinden başka sekiz tane daha tekerlekli sandalye saydım. Çok iyi. Peki ya yemek? Bu, o ana dek gördüğüm en iğrenç görünümlü akşam yemeğiydi! Hepimiz kâselerimize dehşet dolu gözlerle bakıyorduk. Bir tür brokoli püresi gibiydi –koyu bir avokado yeşili– Penny'nin Play-Doh hamurlarındaki tüm renkleri birbirine karıştırmışsın gibi. Karşı masamızda oturan mor t-shirtlü çocuk yüksek sesle, bilerek bir öğürme sesi çıkardı ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Athena, "Şey, bunun pembesi var mı acaba?" diye sordu. "Sanırım bu şey her ne ise benim ona alerjim var." Bu herkesi daha da güldürdü.

Anlaşılan o ki kimse ilk lokmayı almaya cesaret edemiyordu. Ama ben çok acıkmıştım, bu yüzden cesaretimi topladım ve Trinity'e başımı sallayarak onay verdim. O da bir

kaşık dolusu yemeği bana uzattı. Çabucak bir değerlendirme yaptım – diğer çocuklara da birazdan aynısı yedirilecekti. İyi madem. Hadi bakalım, şu brokolimsi saçma şey göründüğü kadar iğrenç mi anlayalım. İlk lokmayı yuttum ve yutar yutmaz bana hiçbir şeyi görüntüsüyle yargılamamamı öğütleyen Bayan V'yi hatırladım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu şey bomba gibiydi!

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Trinity.

"Kötü değil," diye yazdım. Sonra ona yeşil yeşil kocaman gülümsedim. **"Bunun tarifini anneme vermelisin!"** Kaşıkları yetiştiremiyordu. Jocelyn bile hiç şikâyet etmeden yedi.

Yemeğimiz bittiğinde hava kararmaya başlamıştı, üzerime bir huzursuzluk çöktü. Yabancı, tahta bir yatakta uyumak nasıl olacaktı? Şimdiye kadar hep kendi yatağımda uyumuştum – belki birkaç kez de Bayan V'nin yatağında. Ya kötü bir rüya görürsem? Lanet olsun! Ya tuvalete gitmem gerekirse? Ya annemi, babamı ve Penny'i özlersem? Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. İyi ki annem burada değildi. Beni hemen oradan alır eve götürürdü!

Ama tek kelime etme fırsatı bulamadan Trinity dikkatimizi çekmek için ellerini çırptı. "Evet, benim Ala Doğanlar'ım, Ateş Zamanı için hazır mısınız?"

Ateş ne? Bizdeki şaşkınlığa rağmen rehberlerimiz neredeyse hep bir ağızdan bağırdı, "Eveeet! Ateş Zamanı!"

Karyn bana doğru bakıp omuzlarını silkti. "Fark etmez," diye fısıldadı. "Ben gidiyorum! Bir gün dene, dediler. Denedim. Yarın, yüzmeden sonra, gitmiş olurum."

Valiz yerleştirme işini bitirmek için kulübemize uğradık. Açıkça anlaşılıyor ki Athena, Ohio eyaletindeki tüm pembe giysileri kampa getirmişti. Jocelyn de –yaşasın– tıpkı benim gibi bir ayakkabı tutkunuydu.

Trinity benim için son moda bir sweatshirtü olduğunu söyledi. Daha doğrusu hepimiz için. Evrendeki en parlak turuncu renkteki sweatshirtleri bize uzattı. Ciddiyim. Ama hepimiz aynı şeyi giyecektik, sonuçta bu bir kamptı ve eğlenecektik, değil mi? Evet. Bu yüzden Trinity'nin üstümü değiştirmesine sesimi çıkarmadım, böylece kamp ateşinin yandığı yere doğru yuvarlanıp gittik. İlk başta manzara pek içler acısıydı. Ama, heheh akşam yemeği de başta böyle görünüyordu. Ateş yanan alana kütükler ve dallar istiflenmişti, diğerleri de artık bu şeye her ne deniyorsa ona doğru tekerlekli sandalyeleriyle ya da yürüyerek geldi.

Kısa bir süre sonra küçük takımımızdaki diğer üç kulübe daha –t-shirtlerin ya da sweatshirtlerin renginden anlıyordum– gelmişti, gelenlerin yarısı erkekti. Onları sadece uzaktan geçerken ya da yemekte görmüştüm – kulübeleri ormana doğru gittiğini düşündüğüm çamurlu yolun öteki tarafındaydı. Toplamda kaç kişi olduğumuza biraz şaşırmıştım – ve kaç farklı renkte t-shirt olduğuna.

Yeteri kadar kampçı toplanınca daha önce sadece bir kez gördüğüm bir rehber kendini tanıttı. Üzerinde sweatshirt yerine uzun, dökümlü, çok renkli bir elbise vardı. "Adım Kya," dedi, sesi hem dingin hem de güçlüydü. "Gana'da doğdum. Adımın anlamı 'gökyüzündeki elmas'. Bu yüzden size bu gece

hem ateşe hem de gökyüzüne hoş geldiniz diyorum." Başını hafifçe eğdi. "Burada zip line'ı çalıştırıyorum, yani önümüzdeki birkaç gün içinde çoğunuzla görüşeceğim."

Hepimiz birbirimize baktık, bundan sonra ne olacağını tahmin edemiyorduk. Kya, kelimenin tam anlamıyla on santim uzunluğundaki bir kibritle kütüklerin yanında diz çöktü ve alttaki dalları tutuşturdu. İlk başta sadece çıkan dumanı gördüm, ama sonra turuncu, titrek bir parıltı gökyüzünü yaladı ve *hoop!* Çatırtılar ve hafif patlamalarla birlikte, o titrek parıltı aniden bir aleve dönüştü ve alev, odundan güç alıp etrafındaki dallarla kömürü tutuşturdu. Turuncu, kırmızı ve sarı birbirinin etrafında dans etmeye, değişmeye, birleşmeye başladı . . . öylece var olmaya.

Şirin . . . bir oluş hali. Biraz tuhaftı – akşam havası serindi ama alevler sıcak ve parlaktı, geceyi süslüyordu.

Athena sevinçle alkışladı. Karşımızda oturan bir çocuk başıboş bir kıvılcım yakalamaya çalışmak için uzandı. Sanki açlıktan ölüyorlarmış gibi, o küçük alevler dalları silip süpürdü ve büyüdü de büyüdü. Gökyüzüne daha fazla kıvılcım yükseldi ve ben onları izlemek için yukarı bakarken – vay canına! Hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim!

Evdeyken eğer gece geç saatte dışarıdaysam gökyüzünde Samanyolu'ndan birkaç beyaz nokta görebilirim – belki Ay'ı da görebilirim, tabii bulutların arkasına saklanmazsa. Ama burada, her bir yıldız mürekkep gibi karanlık gecenin içinden gururla fırlıyordu. Milyonlarca yıldız olmalıydı. Bayan V bu-

rada olsa, gördüklerimi tasvir etmem için bana milyonlarca sıfat öğretirdi. Göz alıcı. Baş döndürücü. Pırıl pırıl. Işıltılı

Şenlik ateşi. Yani, hiç şenlik ateşi resmi görmemiş değilim. Ama tanıdığım hiç kimsenin evinde gerçek bir şöminesi bile yok. Bayan V'nin bir tane elektrikli ısıtıcısı var, içinde titreşip parıldayan ve neredeyse gerçek gibi görünen ışıklardan sahte bir ateş. Bir keresinde bana gözlerimi kapatıp hayal edersem gerçek ateşin nasıl hissettirdiğini anlayabileceğimi söylemişti. Bunda yanılmıştı.

Dans eden alevler çukurdaki kütükleri silip süpürdü, onları önce sıcacık bir kırmızıya boyadı, sonra küllü bir beyaza çevirdi. Bunu sonsuza dek izleyebilirdim.

Çocuklardan oluşan çembere baktım – onlar da benim gibi ateşin büyüsüne kapılmış görünüyordu. Tekerlekli sandalyesinde kendinden emin görünen bir sürü çocuk görmek harikaydı. Sanki bu defa hepimiz dışarıda kalan değil de içeriden biriydik. Bir kız tekerlekli sandalyesinin jant tellerini flamalarla örmüştü – havalıydı. Bunu nasıl hiç düşünmemiştim? Bir çocuk da itfaiye kırmızısı akülü sandalyesiyle ileri geri, ileri geri gitti geldi – çok tatlıydı.

Herkes gevezelik edip kıkırdayarak alevleri işaret etse de bahse girerim ki çoğu kamptaki ilk gecemizde neler olabileceğinden en az benim kadar emin değildi.

Cassie koşarak geldi, beyzbol şapkasını çıkarmıştı. Saçları kısa ve dik dikti, uçları mavi, turuncu, yeşil ve mora boyanmıştı. Sanırım hepimizi etkisi altına almaya çalışıyordu! An-

nem on altı yaşıma kadar saçıma hiçbir şey yapamayacağımı söylüyor. Göreceğiz bakalım!

Cassie her ne kadar ufak tefek biri olsa da, ateş ışığında dururken iri yarı görünüyordu. "Ateş Zamanı'na hoş geldiniz, kampçılar," diye seslendi. Durdu ve gülümsedi. "Aslında, burada her gece Ateş Zamanı, kamp ateşimizi çok seviyoruz – ve çikolatayla yapılan her şeyi!"

Orada üstümde o kocaman sweatshirtle otururken içimden bir ürperti geçti. Üşüdüğümden değil, her şey gerçekten harika olduğu için! Ayrıca, buradakilerin çikolatayla ne alıp veremediği *vardı*? Kıkırdadım. Bilirisiniz hani dünyada başka tatlar da var!

"Geceyi ateşle aydınlattığımıza göre, şimdi de şarkılarla dolduralım! Ama umarım birkaçınız benden daha iyi şarkı söyleyebilir." Bu buzları eritmişti – hepimiz kahkahalara boğulduk. Havalı görünen bir hoparlör sistemi kurmuştu. Hoparlörden WEE-WOW gibi bir ses çıkana kadar sistemi kurcaladı. Kesinlikle uyanmıştım!

Athena, "Ses kontrol!" diye bağırdı.

"Pardon, millet!" Cassie özür diledi. "Sanırım, şimdi oldu."

Müzik başlayınca gitar melodisinden şarkıyı hemen tanıdım. The Black-Eyed Peas şarkıya başladı, "*I gotta feeling* . . ." Bu şarkıyı biliyordum! Ve görünüşe bakılırsa sadece ben değil herkes biliyordu. "*Tonight's gonna be a good, good night* . . ." Yani, tam olarak şarkı söylemedim ama hey, tam oradaydım, herkesle beraber mırıldanıyordum. Mırıldandığım

zaman akorda uyabilirim! Ve biliyor musunuz, gerçekten de çok güzel bir geceydi.

Şarkının sonuna doğru Cassie "Girls Just Want to Have Fun"a geçti. Daha da yüksek sesle, her bir kelimeyi hissederek söyledik, "*Oh girls, they wanna have fu-un/ Girls just wanna have fun!*"

O sırada Athena ayağa fırlamış ve tek başına müzikle dans etmeye başlamıştı. Jocelyn hafifçe şarkı söyleyerek olduğu yerde sallanıyordu. Meğer Jocelyn'in harika bir sesi varmış! Bütün gün en fazla on kelime etmişti, ama vay be – gerçekten şarkı söyleyebiliyordu. Karyn bile şarkı söylüyordu, yani belki o da eğleniyordu?

Sonra bir çocuk bağırdı, "Hey! Biz de eğlenmek istiyoruz!" Ve şarkıda ne zaman *girls* yani kızlar kelimesi geçse, bütün erkekler "*BOYS!*" yani erkekler diye bağırdı. Ve birdenbire hepimiz bir çığlık savaşının içine girdik! Cassie geceyi sesle doldurmak istediyse, bunu kesinlikle başarmıştık.

Birkaç şarkıdan sonra –ki kimse şarkıların sözlerini baştan sona bilmiyor gibiydi, bu yüzden biz de bir şeyler uydurduk ve tabii böyle olunca daha da çok güldük– ateş zayıfladı, benim de pilim bitti. İşte tam o sırada bir şey gördüm – Jocelyn'in başı üzerinde çırpınıyordu, sanki sesinin cazibesine kapılmıştı – bir ateş böceği. Sonra bir tane daha. Sonra –vay be– düzinelerce! Nereden çıktı bunların hepsi? Biri Ateş Zamanı kutlaması için davetiye mi göndermişti? Bayan V'nin oradan buraya seyahat mi etmişlerdi?

Sonra, sanki biri bir düğmeye basmış gibi, karanlık gökyüzü bir anda bir ateş böceğiyle doldu.

Sonra, sanki biri bir düğmeye basmış gibi, karanlık gökyüzü bir anda bir ateş böceğiyle doldu.

Sonra, sanki biri bir düğmeye basmış gibi, karanlık gökyüzü birdenbire yanıp sönmeye başladı. O kadar çok ateş böceği hızla hareket ediyordu ki, her biri geceyi bir saniyeden daha kısa bir süre aydınlatıyordu, ta ki bir sonraki yanıp sönüşe kadar. Hey, belki Penny de şu anda evde ateş böceklerine bakıyordu . . . Öyle olsa çok havalı olmaz mıydı?

Birden mor t-shirtü hafif kirli bir çocuk yürüteciyle hızla yanımızdan geçti. Havada bir şeyi yakalar gibi uzanırken yürütecini bıraktı. "Bir tane yakaladım – iki tane!" diye bağırdı, neredeyse tekerlekli sandalyeme takılıp düşüyordu.

Athena, "Ooo! Bir bakayım!" diye yalvardı. Çocuk kendi etrafında döndü, destek almak için yürütecine yaslandı ve bir çift ateş böceğini göstermek için avuçlarını azıcık açtı.

Bu çocuk da kimdi? Merak ettim.

Jocelyn, "Yaa, tatlı! Tatlı, tatlı," diyerek yaklaştı, çocuğun eline bakıyordu.

Athena parmak uçlarında zıplayarak sordu, "Isırırlar mı?" Merak ediyordu. Bu sorunun cevabını biliyordum! Bana bakması için yumuşak bir homurtu çıkardım ve hayır anlamında başımı salladım.

Trinity, "Melody haklı!" diye onayladı. "Hayır, ısırmazlar. Tek istedikleri etrafta uçmak ve gece gökyüzünü güzelleştirmek. Ah, bir de birlikte takılmak için başka küçük ateş böcekleri bulmak."

"Neden böyle parlıyorlar?" diye sordu Karyn, çocuğun elindekileri görmeye çalışarak. Çocuk da ona göstermek için öne eğildi.

"Mesaj göndermek için!" Hızlıca yazdım. Çocuk bir an bana baktı, sonra başını sallayarak onayladı. Kalın, dağınık bukleleri ve ateşin ışığını yansıtan badem şeklinde gözleri vardı. Çocuk. Sevimli. İdi. Durmadan hareket ediyordu – tıpkı elindeki ateş böcekleri gibi.

"Melody'e bir puan daha – yine doğru," diye onayladı Trinity. "Yanıp sönen arka yüzleri, diğer ateş böceklerine vaziyetli bir mesaj gibidir, 'Bu gece hepiniz dışarı gelin – burada bir parti var!'"

Ateş böceği çocuk bir kahkaha attı ama sonra, "Onları salmamız lazım. Belki birkaç ateş solucanı bulup birlikte partilerler!" dedi. Sesi biraz boğuk çıktı, sanki toz ya da başka bir şey yutmuş gibi.

Karyn düşünceli düşünceli baktı, sonra, "Bahse girerim korkmuşlardır ve sadece evlerinde anneleriyle birlikte olmak istiyorlardır," dedi.

Çocuk başını sallayarak, "Doğru," dedi.

Jocelyn mırıldandı, "Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum."

Athena dudaklarını büzdü. "Aynen!"

Karyn bir hiddet ekledi, "Kanatları olan her şey, istediği yere uçabilmeli!"

Ve ben de klavyeme yazdım, **"Evet, evet, evet."**

Bir grup başka çocuk da ateş böceklerini görmek için toplanmıştı ve çocuk ellerini iki kanat gibi açarken biz de etrafında bir çember olduk. Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra ateş böcekleri siyah ve altın rengi bedenlerini kıpırdattı ve karanlığa doğru yükseldiler.

Özgürdüler.

KOKTUŞ TEAM

17. Bölüm

Trinity yüzümü yıkatıp dişlerimi fırçalattıktan sonra kulübemize dönmüştük, pijamalarımı giydirip beni yatağıma yatırdığında artık pilim bitmişti. Yatak – aslında sadece dikdörtgen, tahta bir kutu içinde bir şilte vardı – evdeki gibi yumuşak değildi ama rahatsız da sayılmazdı. Ve annem en sevdiğim battaniyemi de yanıma koymuştu – turkuaz renginde, pamuklu, yatağımın hep en altında duran. Trinity battaniyemi üzerime örtünce burnuma tanıdık kokular geldi; babamın yaptığı fasulye yemeğinin kokusu, annemin kokulu mumları, Penny'nin yırtık pırtık Doodle'ının kokusu –ki boş olduğu söylenemez– ve Butterscotch'un sosisli sandviç gibi kokan nefesi. Ne ilginç, diye düşündüm, evde değilim ama evdeki kokuları alıyorum. Burası, sanırım biraz kahverengi kokuyor – çirkin, çamur rengi kahverengi değil, ağaç kabuğu ve toprak patikaların kahverengisi. Hiç de fena değil.

Kulübenin içi loştu ama tam olarak karanlık değildi. Sanırım kimsenin korkmasını istemiyorlardı. Pencerelerdeki panjurlardan içeri ay ışığı süzülüyordu ama olan biteni de tam olarak göremiyorduk. Biz kampçılar yataklarımıza yerleştikten sonra

rehberlerimiz de üst katımızdaki yataklara tırmandı, ranzalar pek sağlam değil gibiydi, titriyordu. Sanırım bu annemin çok hoşuna giderdi, yani kızım, bize rehberler yanınızdan hiç ayrılmayacak derken şaka yapmıyorlarmış!

Karşı yatağımdaki Athena, "Herkese iyi geceler!" diye fısıldadığında üst katta yatmak, oradan sarkıp altında yatanla sohbet etmek muhtemelen eğlenceli olurdu diye düşünüyordum.

Karyn anlayamadığım bir şeyler mırıldandı – bahse girerim uykuya dalmak üzereydi. Jocelyn, ki sesi gayet ayık geliyordu, seslendi, "İyi, iyi, iyi geceler!" Derin bir nefes aldım ve zorla verdim, "Geh!" Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim. Ama gayet eminim, ne demek istediğimi anladılar.

Her bir rehberin yatağından titrek ışıklı birer kamp lambası sarkıyordu. Yağ lambası değil –bu fazlasıyla tehlikeli olurdu– sadece gücünü pilden alan bir alev, minicik bir kamp ateşi. Doğrusu bu ışıklar kulübeye de tatlı bir hava vermişti.

Orada uzunca bir süre yattım. Uyku gelip beni bulmakta zorlanıyor gibiydi. Kulübe artık sakindi ama asla sessiz değildi. Athena horluyordu! Karyn ikide bir öksürüyordu. Jocelyn uykusunda bir şeyler mırıldanıyordu. "Git, git, git," dediğini duydum, sonra da "yumuş, yumuş, yumuş" gibi bir şeyler – emin değilim. Uykusunda bile kelimeleri üç defa tekrar ediyordu!

Uykumda ben ne yapıyorum, merak ettim. Umarım gaz çıkarmak gibi utanç verici bir şeyler yapmıyorumdur.

Dışarıdaki ağaç kurbağalarının seslerini duyabiliyordum – en azından o cıvıl cıvıl seslerin onlardan geldiğini düşündüm. Ağaç kurbağalarını 5. sınıfta katıldığım Whiz Kids yarışması

için yaptığım hazırlıklardan hatırlıyorum – Bayan V bununla gurur duyardı. Hem kuşlar bu kadar geç saatte uyanık olmazlar, değil mi? Tahminimce onlar da uyumuş olmalıydı. Ama sonra merak ettim, kuşlar nasıl uyur? Bir dala tünemişken sadece gözlerini kapatarak mı? Öyleyse nasıl oluyor da düşmüyorlar? Bunu asla çözemedim.

KAKTÜS TEAM

18. Bölüm

Nefes nefese uyandım. Neredeydim ben?

Kamp. Evet, doğru. Kamp. Yani, günlerden pazartesiydi. Ve ben hâlâ buradaydım. Yanımdaki yatağa baktım. Ve heheh, Karyn de buradaydı! Dün gece eve dönmekten bahsetmemişti bile!

Dışarıda kuşlar öyle yüksek sesle ötüşüyordu ki herkesi nasıl uyandırmıyorlardı hayret ettim. Herhalde onlar için burada yaşamak her an cennette takılmak gibi olmalıydı – zilyonlarca ağaç, böcekler, solucanlar ve sonsuz gökyüzü.

Trinity gelip yatağımın yanında çömeldi. "Günaydın, erkenci kuş," diye fısıldayarak battaniyemi düzeltti, tıpkı annemin yaptığı gibi. *Hey, bana hiç duyurmadan ranzadan nasıl inebilmişti?*

Gülümsedim, sırf uyanık olduğumu anlasın diye.

"İkinci gün için hazır mısın?" Belli ki Trinity de uyurken saçı başı profesyoneller tarafından yapılmış gibi uyanan insanlardan biriydi: Makyajı mükemmeldi. Örgüleri sımsıkıydı – azıcık bile bozulmamışlardı. Muhtemelen kuşlardan da erken uyanmıştı!

Daha önce deneyimlediğim için biliyordum ki saçlarım felaketti. Yüzümü yapış yapış hissediyordum. Çenemde kuruyup kalmış salya kalıntıları olmadığını umuyordum – evet, uyurken salyam akıyor. Belki bu uyurken gaz çıkarmadığım anlamına geliyordur? Bu gayet iyi bir anlaşma olurdu.

"Bakalım planımızda neler var . . ." Tabletine bakıp alçak sesle devam etti. "Ah, ilk önce bir sürpriz var, ama bayılacaksın! Sonra, muhtemelen tekrar yüzme –seni yavru kurbağadan balığa terfi ettirmeliyiz– belki araya bir tekne gezisi sıkıştırabiliriz. Ve tabii ki gece Ateş Zamanı."

İtiraf etmeliyim, at binme demediği için rahatlamıştım. Atlar konusunda heyecanlı olan *annemdi*. Ben mi? Henüz emin değilim. Bekle ve gör, şeklinde yaklaşmayı tercih ediyorum. Çünkü, yani, dengem neredeyse sıfır! Dört yüz kiloluk bir hayvanın üzerinde nasıl durabilirim ki? Ama merak *ediyordum*. Öte yandan, ata binmek hiçbir zaman yapmak istediğim aktiviteler listesinde olmamıştı. Atlar büyüktü. Ve hızlıydı. Ama ben değildim. Yani, işte öyle. Fakat yüzgeçlerim de yoktu ve dün yüzmüştüm! Vay arkadaş, kendi kendimle tartışma konusunda iyiye gidiyorum!

"Evet, dostum," dedi Trinity, koluma vurup devam etti, "bugün yapacak bir sürü şeyimiz var, duş almak gibi!"

Böylece yolda birkaç erkenci kuşun daha yanından geçerek bahçenin karşısında, tuvaletlerin arkasında kalan duşlara yöneldik. Bir çift sincap birbirini kovalayarak önümüzden geçti, tekerlekli sandalyemin tam önünden!

Banyoya bir girdik ki vay canına – nasıl bir sürpriz! İçerisi, sabah serinliğinin aksine ılık ve rahattı. Benim gibi çocuklar için özel duş sandalyeleri vardı. Tamamen yabancı birinin beni çıplak görmesi hâlâ tuhaf hissettiriyordu ama aldırmadım. Neyse ne, babamın hep dediği gibi. Trinity sandalyemi içeri itti, duş sandalyesine iliştirilmiş sepetin içine duş jeliyle süngeri yerleştirdi ve tek başıma yıkanmam için beni yalnız bıraktı. Bunu gerçekten takdir ettim – birilerinin beni yıkaması için fazlasıyla büyüğüm artık! Annem pembe nane şekerli bir duş jeli koymuştu yanıma, işim bittiğimde içerisi erimiş şeker gibi kokuyordu.

Kulübeye geri döndüğümüzde herkes daha yeni kalkıyordu. Tıpkı benim gibi Jocelyn'in de uyandığında saçı başı ciddi anlamda dağılmıştı ama saçlarını bir atkuyruğu yapıverdi ve işte tamam.

Giyinirken Trinity, "Dev bir kutu dolusu Ala Doğanlar t-shirtümüz var," dedi. "Bir tane ister misin?" Bir elinde Doğan t-shirtü, ötekinde annemin valizime koyduğu misket limonu yeşili t-shirt vardı – annemle o t-shirtü son dakika Target'ta bulmuştuk. Ama ben turuncu olanı işaret ettim. Kimse bana takım oyuncusu olmadığımı söyleyemez. *Diğer* insanların aksine – ama bu düşünceyi savuşturdum. Whiz Kids meselesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Bunu aşmam lazım!

Kahvaltıya giderken Karyn yanıma geldi, o da Doğan t-shirtü giymişti. "Umarım pancake vardır," dedi. Başımı sallayıp elimi savurarak cevap vermeye çalıştım. "En sevdiğin hangisi – yaban mersinli mi, çikolata parçacıklı mı yoksa karamelli mi?" diye sordu.

"Çikolata parçacıklı!" diye seslendi Athena. O da kamp t-shirtü giymişti ama altında pembe bir atlet vardı. Ne olursa olsun bu kızın üzerinde pembe bir şey olacaktı.

"Benim için karamelli, lütfen!" diye yazdım.

Karyn başını salladı, sanırım menüyü kontrol ediyordu.

Bugün pancake yoktu ama daha iyisi vardı – peynirli yumurta, en sevdiğim şeylerden biri, yulaf ve de bol bol pastırma. Ben pastırma yiyemiyorum, çiğnemesi zor ama Karyn ve Athena hepsini yalayıp yuttu, kim daha çok yiyecek sayıyorlardı. Bugün et yemediğini söylemekte ısrarcı olan Jocelyn, ki dün sosisli sandviç yediğini görmüştüm, üç tane sosisi götürdü. Tam üç tane. Trinity ve ben ise yumurtayla karamel soslu yulaf karşısında acele etmeden ilerliyorduk.

Tam son lokmamı almıştım ki Elvira'dan bir mesaj sesi geldi. Annemdi. Yarım düzine gülen yüz ve başka emojilerle iyi olup eğlendiğimi umduğunu yazan bir mesaj göndermişti. Makineme önceden kaydettiğimiz kalıplar ve cümlelerle hızlıca bir cevap yazabildim; Annem ve Bayan V evden ayrılmadan önce "kamp konuşmaları" için epey bir zaman ayırmışlardı. Açıkçası bu seyahat konusunda benden daha çok kafayı yemişlerdi! Trinity anneme göndereceğim bazı kalıpları bulmama yardım etti, böylece endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Selam Anne. Ben iyiyim. Yüzmeye gittim ve boğulmadım. Ha-ha! Kamp gayet iyi. Hoşça kal!

Kamptaki ilk tam günümüzden önce yemek salonunda, belli ki tüm kampçıların katılacağı genel bir toplantı olacaktı. Buraya tam olarak salon da denemez – bir sürü çocuğun ve piknik

masasının sığabileceği bir iç mekân sadece. Herkes gelince Cassie önümüzde ayakta durdu. Hızlıca bir matematik hesabı yaptım: Her kulübe için dört çocuk, on altı tane kulübe – vay canına, altmış dört kişiydik.

Yeşil Koru Kampı gibi bir yerin kriterlerine uyan ne çok çocuk varmış. Yalnız, tıpkı benim gibi olan çocuklarla birlikte vakit geçirmek kesinlikle iyi hissettiriyordu.

Cassie herkesin dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu. Elinde tuttuğu panodan bir şeyler okurken bana bir eğitim çavuşunu hatırlattı. "Yeşil Koru Kampı'ndaki ilk gününüze hoş geldiniz, umarım ağaç kurbağaları uyumanıza engel olmamıştır! Bugün için planladığımız heyecan verici bir aktivite programımız var."

Bilmiştim – ağaç kurbağaları!

"Bazılarınız güne lüks bir göl teknesinde başlayacak. Bazılarınız şaheserler ya da senfoniler yaratacak. Diğerleri kahvaltılarını yüzerek eritecek. Kalanlar da . . . *uçmayı* öğrenecekler!" Bunu söylerken gizemli bir şekilde tek kaşını havaya kaldırmıştı.

Uçmak mı? Hiç abartısız her bir çocuk ötekine bakıyordu. Bir uğultu yükselmişti.

"Tamam, tamam, sakin olun. Programımız dönüşümlü olacak. Ama merak etmeyin, herkes *her şeyi* –uçmak da dahil– deneme fırsatı bulacak!" diye güvence verdi. "Ve tabii günü kamp ateşiyle sonlandıracağız."

Oh, bir kez daha kamp ateşi görmek için heyecanlanmıştım. Ama en çok da uçmaktan kastettiği neydi, onu merak ediyordum.

19. Bölüm

Grup toplantısından sonra dişlerimizi fırçalayıp kısa bir tuvalet molası verdik. Sonra da kulübemize uğrayıp su ve birkaç kutu meyve suyu aldık.

Trinity meyve sularını sırt çantasına yerleştirirken, "Evet, bu sabahki büyük macera için hazır mısınız?" diye sordu. "Çünkü bugün zip line yapmaya gidiyoruz!"

Oda arkadaşlarım şaşkınlıkla bakıyordu. Demek Cassie bunun ipucunu vermişti! Aklıma önceden gördüğüm bir fotoğraf geldi, sadece kayış ve kemerle bağlı biri uçuyormuş gibi havada duruyordu . . . ve bu çooooooooook havalıydı. Hatta biraz tehlikeli. Ben, tehlikeli bir şey mi yapacaktım? Ayneeeeen . . . öyle. Bu biraz fazla olabilir. Ama nesi yanlış? Annemi düşündüm – duysa muhtemelen kalp krizi geçirirdi! Bunu düşündükçe daha çok yapmak istiyordum. Ama yani . . . çok yüksekti . . .

"BAYILACAKSINIZ!" dedi Trinity.

Lulu, "Kamp anılarınız arasında en iyi hatırlayacağınız şey bu olacak!" diye lafa karıştı.

Jocelyn daireler çizerek dolanmaya başlamıştı, pencerenin önünde durdu. "Uçmak? Uçmak? Uçmak?" tekrar etmeye devam ediyordu, sesi endişeliydi. Sabah gökyüzü masmaviydi. Uzun uzun pencereden dışarı baktı. En sonunda, "Tamam! Tamam! Tamam!" dedi.

Fikrini değiştiren neydi bilmiyorum. Ama beni de düşündürdü. Rehberler bunu muhtemelen düzinelerce çocukla beraber yapmıştı. Herhalde, bir kampçıyı zip line ile Mars'a göndermenin önüne geçmeyi çözmüşlerdir.

Karyn'e baktım – sonuç olarak grupta bir tek ikimiz tekerlekli sandalyedeydik. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü dönmüş bana bakıyordu. Sessizce bakıştık ve anlaştık, *sen yaparsan ben de yapacağım*. Bir an sonra, Karyn omuz silkti. Ben de başımı salladım.

Trinity zafer edasıyla, "İşte, gülümsemeler görüyorum!" dedi.

Tamam, tuşuna dokundum ve kimse fikrini değiştirmeden rehberlerimiz resmen koşturarak bizi zip line kalkış noktasına götürdüler.

Ve amanın! Trinity ve ben oraya ilk varanlardık ki bu, gruptaki kobayın *ben* olacağı anlamına geliyordu!

Kya geldiğimizi görünce el salladı. Buradaki rehberlerin çoğu kot pantolon veya şort, üzerine de kamp t-shirtlerinden giyiyordu. Ama Kya kamp t-shirtünün altına kot pantolon yerine parlak sarı renkte, ipek gibi görünen, yürüdükçe dalgalanan salaş bir pantolon giymişti.

"Selamlar, Doğanlar! Sizi tekrar görmek harika. Bu aktiviteye bayılacaksınız. Ben bu zip line işinde ustayım – neredeyse on

yıldır kampçıların zip line yapmasına yardımcı oluyorum," diye bir açıklama yaptı. "Burada, Yeşil Koru'da zip line programını yürütmek benim için bir onur. Bilmemiz gereken en önemli şey nedir? Şimdiye kadar benim gözetimimdeki *hiç kimse* düşmedi. Hatta, hiç *birinin* düştüğüne şahit olmadım, asla!"

Kampa geldiğimden beri ikinci kez ölüm korkusu içimi kaplasa da başımı sallamayı başarabildim. Çünkü bugün Kya'nın şansı dönebilirdi. Bu da *benim* şansım olurdu!

Kya her şeyin nasıl işlediğini uzun uzun anlattı. "Önce," dedi, "Trinity ile birlikte yukarıda gördüğün platforma çıkmak için küçük asansörümüze bineceksiniz."

Dikkatle yukarı baktım. Platform gökyüzünde, yüksekteydi. Yani görebilmek için gözlerimi kısmam gerekmişti.

"Emniyet kemeriyle sepete bağlı olacaksın, Trinity ile birlikte güvenlik kayışlarını tekrar kontrol edeceğim."

Emniyet kemeriyle bir sepete mi bağlı olacağım? Babam hayal gücümün çok geniş olduğunu söyler ama bunları duyacağımı asla düşünmemiştim. Ben. Bir sepetin içinde. Şu fotoğraflarımızı çekecek görevliler bu kareyi kaçırmasa iyi olur!

"Peki, soru var mı? Hazır mısın?"

Hazır değildim ama evet anlamında başımı salladım . . . ya da belki titredim. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Trinity beni bir platformun üzerine doğru götürdü, bir kolu ittirdi ve aman Tanrım! Nefesim kesildi. Jocelyn gibi yapmak istemiyorum ama yukarı, yukarı, yukarı gidiyorduk! Bir dakikadan daha kısa bir sürede başka bir platforma geçtik ama oooooo! Yüzlerce kilometre yükseğe çıkmıştık sanki! Yani,

belki metrelerce. Önümüzde parlak kırmızı minderleri olan bir sandalye gördüm, kayışlarla ne olduğunu bilemediğim bir şeye bağlanmıştı . . . Hiçbir fikrim yoktu! Tek seferde düşünmek için çok fazla şey vardı.

Trinity, beni o sepet-koltuk gibi şeye yerleştirirken, "Tamam dostum, işte gidiyoruz!" dedi. Koltuğun oturma yeri tam popoma göreydi, hatta minderleri yumuşaktı. Kya önce koltuğun kemerini taktı. Sonra emniyet kemerine sıra geldi, vay canına, bu şeyin üzerinde neredeyse doksan dokuz tane kilit vardı, hepsi ayrı birer kilitle koltuğa bağlanıyordu ve hepsinin kilitlenmesi gerekiyordu.

"Bu halkalara karabina deniyor, tıpkı Everest'e tırmanan dağcıların kullandıklarından," diye açıkladı Kya. "Ve evet, güvenlik kayışlarını kontrol ediyoruz. Ve tekrar kontrol ediyoruz. Sonra bir kez daha." Bana göz kırptı. "Dediğim gibi, benim gözetimimde kimse düşmez!"

Trinity her bir kancayı ikinciye kontrol etti. Ve söz verdiği gibi Kya da bunu bir kez daha yaptı. Sonra başıma bir kask geçirdi. Çene kayışı? Tamam! Kontroller tamam mı? Tamam, tamam! *Ama bir dakika, madem düşmeyeceğim, neden kask takmam gerekiyor?*

Sonunda Kya, "Hazırsın, Melody," dedi. Sonra Trinity arkama geçti, o da kaskını, emniyet kemerini takmıştı. Kollarını etrafıma, doksan dokuz adet kilidin ve hadi dürüst olalım, tir tir titreyen kalbimin etrafına sardı.

Heyecan dolu bir sesle, "Hadi bakalım, uçuş zamanı, uçan kız!" dedi. "Ve gözlerini sakın kapatma. Emin ol, bunu görmek

istersin. Yirmi saniye içinde bitiverecek ve tek bir saniyesini bile kaçırmak istemezsin."

Böylece kasklı başımı usulca tamam diye salladım ve Trinity seslendi, "Gidiyoruz!"

Ve sonra, öylece, ben heyecandan iyice çıldırmaya zaman bulamadan, yani otuz saniye içinde öleceğime gayet emindim, uçuyordum! Ağaçların yanından hızla geçtik, yapraklarını belli belirsiz gördüm. Havanın içimden geçip gittiğine yemin edebilirim. Bir kartal gibiydim, bir sinek kuşu, tüyden ve havadan ibaret bir yaratık. Kuşlar nasıl havada yukarı tırmanıyor, sonra dalışa geçiyor ve gökyüzünde süzülüyorlar – şimdi anlıyorum.

Dik kafalı bacaklarım havada boş boş sallanıyor, sonunda kontrolsüzce hareket etme fırsatından yararlanıyorlardı. Hiçbir önemi olmaksızın tekme atıp savrulma şansı yakalamışlardı. Ve bu harika bir histi!

Ama şıp diye geçti. Hafifçe yavaşladık ve işte bitmişti. Ağaca filan çarpmamıştık ve daha fazla yükselmeyecektik. Gökyüzünü ikiye bölen bir yıldırım gibi bu deneyim de benim dünyamı aydınlatıvermiş, sonra kaybolmuştu. Tekrar yapmama izin verirler mi, merak ettim.

Trinity, tüm o kilitlerle kancalar açıldıktan ve ben sandalyeme döndükten sonra, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tüm gücümle odaklanıp iki başparmağımı da havaya kaldırarak her şey yolunda işareti yaptım.

"Tekrar yapmak ister misin?"

Elvira'ya küt diye vurdum, **"Evet! Evet! Evet!"**

Benden sonra sırada Athena vardı. Bitirdiğinde daha emniyet kilitleri açılmadan "BİR DAHA!" diye yalvarmaya başlamıştı bile.

Jocelyn, üç kere tekrar edebilir mi diye sordu ama Lulu, ikinci turdan önce herkesin en azından bir kez binmesi gerektiğini hatırlattı. Karyn, başta biraz tereddüt ediyordu ama öteki taraftaki platforma ulaştığında yüzündeki o ifade, mutluluktan sersemlemiş gibiydi.

Aşağı iner inmez, "Ben . . . Ben tıpkı . . . rüzgâr gibiydim!" diye fısıldadı.

Herkes o inanılmaz mekanizmanın üzerinden birçok kez kayma şansına eriştikten sonra kampa geri döndük. Tekerlekli sandalyemin içinde ilerlemek çooooooook sıkıcı geliyordu. Karyn arkamdan yetişti, biraz utanmış görünerek muhtemelen bugün de eve dönmeyeceğini söyledi.

Onu çok iyi anlıyordum.

Çünkü bugün uçabileceğimizi öğrenmiştik!

20. Bölüm

Programımıza göre sırada yüzme vardı. Bu sefer, Trinity başımdan ve karnımdan beni desteklerken suyun üzerinde –yüzükoyun– uzandım neredeyse televizyonda gördüğüm yüzücüler gibi. Ama tam olarak değil – burnuma tek bir damla su değmedi, eminim. Kendimi hareket ettirmek için biraz olsun kollarımı kullanabilmiş ve ÇOK iyi hissetmiştim! Balık olmaya yaklaşıyorum gibi hissediyordum. Trinity'nin saçları kuru kalmıştı; benimkilerse sırılsıklam ve darmadağınıktı. Örgülerini kurtarmak konusunda şakası yoktu!

Sudan çıktıktan sonra kulübemize geri döndük, hızlıca kuru bir şeyler giydik, öğle yemeğinde "mac-and-cheese" vardı, onu lüplettik. Bana sorsalar peyniri biraz daha fazla ve makarnası biraz daha az olabilirdi. Tatlı olarak "snickerdoodle" dedikleri bir şey vardı, kulağa bir köpek ırkı gibi geliyordu ama fırından taze çıkmış bu tarçınlı kurabiyeler gerçekten müthişti. Trinity benimkileri süte batırdı ki daha rahat yiyebileyim. Bunu nasıl daha önce düşünememiştim ben?

Sonra Trinity biraz suyla oynayacağımızı duyurdu! Buradakiler ıslak aktiviteleri cidden çok seviyordu.

"Pek ihtişamlı okyanus gemimizde bir gezi için hazır mısınız?" diye sordu.

Okyanus gemisiyle ne kastettiğini anlamadığımızdan hepimiz öylece bekledik.

"Tamam, şaka yaptım – özür dilerim. Bir tekne turu yapacağız! Bir yolcu gemisi değil –kusura bakmayın– Lilliana Gölü üzerinde küçük bir tekneyle gezeceğiz."

Ne tepki vereceğimize baktı. Daha önce hiç tekneye binmediğim için aklıma sadece filmlerden yolcu gemisi olan sahneler geliyordu. Hmm – herhalde şu anda *Titanic*'i düşünmek için, ki kendisi gelmiş geçmiş en sevdiğim filmlerden biridir, pek iyi bir zaman değildi. *Bir sürü* sorum vardı, bir kere *hepimizi* birden nasıl bir tekneye sığdıracaklardı?

Karyn'in de soruları vardı ve onları yazmak için zamana ihtiyacı olmadığından Trinity ve Kim'i soru yağmuruna tutmaya başlamıştı, ben de buna sevinmiştim.

"Ne tür bir tekneniz var? Kürekli bir sandal için fazla kalabalığız."

"Bir mavna," diye açıkladı Sage, "basit bir tabirle suyun üzerinde yüzen kocaman, düz bir metal alan." Şüpheci bakışlarla izliyor olmalıydık ki ekledi, "Şöyle diyelim . . . mavna denilen tekne, üzeri tenteli yüzen bir oturma odası gibidir!"

"Mavnaların en güzel yanı, batmaları yüzde 99.5 ihtimalle imkânsızdır – gerçekten. Hatta bu tekneleri nasıl batırabilirsiniz hiç bilmiyorum!" diye ekledi.

Tek kaşı havada, "Bu kadar mı?" diye sordu Karyn.

Kim, "Merak etme," dedi. "Yüzde *zilyon* ihtimalle batmaz!" Karyn'ın kolunu hızlıca sıvazladı. Karyn, fark ettiğim kadarıyla kolunu çekmedi. Ama hâlâ endişeli görünüyordu. Kim açıklamaya devam etti, "Tekne kampçılarla birlikte her gün tura çıkıyor. Bana güvenin, işlerinde uzmanlar." Karyn hâlâ şüpheli gözlerle bakıyordu.

Benim içinse bir okyanus gemisine, mavnaya veya şilebe binmek arasında pek fark yoktu – bir t.e.k.n.e.y.e binecektim! Bacaklarım heyecanlı tekmeler savurmaya başlamıştı.

Sage bir dolabın kapağını açtı ve içinden can yelekleri çıkardı.

Athena bana doğru eğildi. "Yani burayı sel götürecek diyorsunuz?"

Karyn kıkırdadı.

Sage başını iki yana salladı. "Sadece zamandan tasarruf etmek için bunları kulübede tutuyoruz. Ayrıca, havuz kenarındakiler genellikle ıslak oluyor."

Jocelyn, "Can yelekleri de tabii ki turuncu, turuncu, turuncu," diye yorumunu paylaştı.

Karyn, Jocelyn'in kolunu nazikçe dürttü. "Güvenlik, güvenlik, güvenlik," diye mırıldandı. Jocelyn bakışlarını kaçırdı ama muzip muzip sırıtıyordu.

Athena can yeleğini kendi başına giymek konusunda ısrarcıydı ve biraz uğraştıktan sonra zaferini kazandı. Kahkahalarımızı tutmak zorunda kaldık – can yeleğini ters giymişti!

Tabii benim yorum yapmaya hakkım yok – can yeleğini tek kolumdan geçirmem bile mümkün değil.

Oysa Trinity, köpük dolu yeleği üzerime giydirip on saniye içinde kemerimi bağlamıştı bile. "Tamamdır işte!"

Hmmm – tabii ki bu can yeleğini kullanmak zorunda kalmam diye umuyordum. Sonra lojistik konusunu düşünmeye başladım – *bu* huyumu da annemden almışım. Elvira'ya yazdım, **"Teknede tekerlekli sandalye nasıl olacak?"**

Trinity daha önce farkına bile varmadığım bir dolabın kapağını açtı. Dolabın içi . . . katlanabilir tekerlekli sandalyelerle doluydu! Tamam, muhtemelen bu insanların yedek planları için de ayrıca yedek planları vardı!

"Endişeye gerek yok," dedi. "Özel muamele – bugün hepimiz tekerlekler üzerindeyiz. Tekne güvenliği için bir kamp kuralı. Mavna sandalyelerimizi sabit tutacak özel kilitlerle tasarlandı."

Peki ya bu kilitler gevşerse? Sormamayı seçtim. Ama düşünmedim değil, ah evet, düşündüm.

"Teknenin dalgaların üzerindeki haline bayılacaksınız."

Karyn baston yutmuş gibi oturuyordu. "DALGALAR mı dedi o?"

Kim, "*Küçük* dalgalar," diyerek telkinde bulundu.

Trinity kulübede koşturuyor, sırt çantasına güneş kremi ve ilk yardım kiti tıkıştırıyordu. İlk yardım kiti mi? Ne olmasını bekliyordu ki? Sonra çantasına ikimiz için de birer sweatshirt ve benim için bir iki kutu puding ekledi.

Karyn yeniden batacağız diye endişelenmeye başlamıştı. "Of, peki ya tekne alabora olursa? Ya da bir kayaya çarparsa? Ya da başka bir tekneye? Ya batarsa? Sormam lazım, anlayın."

Kim çok sabırlıydı. "Tamam, çok haklısın," dedi. "Sorularını şöyle yanıtlamama izin ver. Kaçınızın çocukken plastik ördeği ya da buna benzer bir oyuncağı vardı?"

Benim vardı tabii. Bebeklik oyuncaklarımızı düşününce çoğumuz gülümsedik.

"İşte, bu tekne de kocaman, asla batmayacak bir oyuncak. Süper güvenli olacak şekilde yapıldı ve eğlence için tasarlandı. O yüzden hadi, gidip tadını çıkaralım!"

Karyn'e baktım. Hâlâ şüpheleri varmış gibi duruyordu ama daha fazla soru sormadan can yeleğini giydirmelerine izin verdi.

Peki ya . . . Çıt diye sandalyemin frenlerinin açıldığını duydum. Gidiyorduk. Diğer rehberler ve kampçılar çoktan iskeleye inmişlerdi. Bütün kampçılar tekerlekli sandalyelerde oturuyordu. Sanırım bu iyi bir fikirdi.

Athena, Sage'in tuttuğu tekerlekli sandalyeye küt diye kendini bıraktı ve Sage sandalyesini kulübenin kapısından dışarı iterken neşe içinde bana el salladı. "Harika olacak!" diye şarkı söylercesine seslendi ve sonra Sage'den sandalyeyi daha hızlı itmesini rica etti.

Jocelyn ise sandalyesinde dimdik oturuyordu, her yanı titriyor ama asla arkasına yaslanmıyordu.

Bir süre iskelede durduk ve Kim göl hakkında bize bilgi verdi. "İşte Lilliana Gölü etrafınızda gördüğünüz kara ile çevrili, adeta dev bir kova su. Hayli derin ama çok geniş değil, yani

Erie Gölü kadar değil diyebiliriz ki o MUAZZAMdır. Gölü temiz ve sağlıklı tutmaya son derece dikkat ediyoruz – çöp yok, mazotlu deniz araçları yok. Hatta kurallara uymayanları gözetlemek için devriye gezen bir göl bekçimiz bile var. İşte bu gölü öyle çok seviyoruz. Siz de çok seveceksiniz."

İşin aslı sağlıklı bir göl fikrini hiç düşünmemiştim, ama bir dakika, göllerin de sevgiye ihtiyacı var. Bu fikir hoşuma gitti – buradakiler gölün sağlığını düşünüyor; tıpkı annemin beni ve Penny'i düşündüğü gibi, o da vitaminlerimizi alıp almadığımızı, ellerimizi yıkayıp yıkamadığımızı ve yıllık doktor kontrollerimizi takip ediyor.

Üzerinde biraz olsun kendimi idare edebildiğim iskeleden çıkan rampa, sanki farklı bir dilin konuşulduğu yabancı bir ülke gibi duran tekneye doğru uzanıyordu. Teknenin dilini pek iyi konuşamıyordum. Hatta bu dili hiç bilmiyordum!

Trinity aşağımızda kalan, kalın ve dikdörtgen şekilli araca bakarak mutlu bir tonda, "Ah, görüyorum ki bugün büyük mavnadayız," dedi.

Athena, "Bakın," dedi, "teknenin de can yeleği *var*! Asla batmaz!"

Karyn dudaklarını büktü, "*Titanic* filmini neredeyse yüz kere izledim. İnan bana, 'batmaz' denilen gemiler de dibi boylayabilir."

Bir *Titanic* hayranı daha, ve evet, haklıydı.

Sage beyzbol şapkasını ayarladı, atkuyruğu arkadaki delikten sallanıyordu. "Evet," diye cevap verdi, "o filmi ben de milyon kere izledim. Ama burada hava durumunda okyanustaki gibi

fırtınalar ya da buzullar yok, yalnızca sakin, durgun göl suyu, bence gezimiz için gayet güvenli."

Tekne suyun hareketiyle bir aşağı bir yukarı hareket etse de iskeleye gerçekten çok kalın halatlarla bağlanmıştı. Aslında hiç bu kadar kalın ve bu kadar sıkı örülmüş bir ip görmemiştim. Babam bile bunu eline dolayabilir miydi, şüpheliydim.

Peki ya o duba denilen şeyler? Gerçekten de teknenin dibine ve yanlarına bağlı dev metal can yelekleri gibiydiler. Ve itiraf etmeliyim ki tekne sahiden hiç batmayacak gibi görünüyordu, ama yine de ne bileyim?

Athena tekneye ilk binen olmak için yalvardı ve Sage sandalyesini tahta rampadan aşağı sürüp onu tekneye bindirirken, "Ahoy!" diyerek selam çaktı.

Trinity'e el salladım – bir sonraki yolcu ben olmak istiyordum! Rampadan geri geri inerken Karyn iskeleden bize el salladı. Ona el sallayacak fırsat bulamadım; bir saniye sonra tekneye binmiştim bile! Ben bir teknedeydim!

Trinity sandalyemi yerleştirip yerde bulunan güvenlik kilitlerine bağlamaya başlamışken ben de her bir köşeyi görmeye çalışıyordum. Trinity bütün kilitleri üç kere kontrol etti, her birine asıldıktan sonra "Kilitler tamam," diye bildirdi. Sanırım küçük balık olmaktan alabalık olmaya terfi etmiştim.

Arkamızdan Karyn ve Jocelyn geldi, rehberlerimiz sandalyelerimizi hem birbirimizi hem de gölü görebileceğimiz şekilde ayarlamıştı – yaşasın! Güvertede güvenlik önlemlerini tamamlamış bir kız grubu daha vardı – Yeşil Ceylanlar. Çok iyi.

Artık demir alacağımızı ve tam yol ilerleyeceğimizi düşünmüştüm –işte tekne dilinde *yola çıkıyoruz* ne demek ise– ama birden iskeleye çıkan yollardan birinde, derinden gelen, yüksek sesli gülüşmeler duyduk. Karyn ile şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk ki üzerlerinde mavi-mor renkli t-shirtler olan, can yeleği giymiş bir grup oğlan çocuğu, "Hey, bekleyin! Bizi burada bırakmayın!" diye seslenerek çalıların arasından çıktı.

Kim gözlerini devirdi ama şakacı bir tavırla. "Bunlar bizim takımdaki çocuklar – Mor Panterler ve Mavi Porsuklar. Geçen sene," diye açıklamaya girişti, "tekne turunu kaçırmışlardı – gerçekten!"

Trinity ekledi, "Benim hatam! Bize katılacaklarını unutmuşum! Bu sene 'yetişebilmelerine' sevindim!"

Çocuklar tekneye binerken ağzımı bir kapadım bir açtım, her biri bindikçe bir kez daha. Onlar da tekerlekli sandalyelere oturup sabitlendiler, tıpkı bizim gibi.

Lulu her bir sandalyenin nasıl özel bir noktaya sabitlendiğini ve bu noktanın nasıl döndüğünü açıkladı.

Sandalyemin altında kalan çembere baktım, bizi döndüren düzenek bu olmalıydı. "360 derece, tamamen dönebilir ve her şeyi görebilirsiniz!" diye haykırdı.

Tüm bu sürprizleri sindirmeye çalışıyordum ki çocuklara bakarken gözüm arkalarında uzanan göle takıldı. Renklerin etkisinden hâlâ çıkamıyordum. Azur, çivit, safir. Mavinin tonlarını tanımlayacak kelimelerim tükenmişti! Yani demek istediğim, göllerin mavi ya da belki yeşil olduğunu biliyorum ama dalgaların ucunda beyaz parıltılar olan böylesi bir mavi

değil. Gözlerimi alamıyordum. Ve asla bir yüzme havuzu ile kıyas kabul etmezdi.

Yüzme havuzları evcil, uysal, klorlanmış ve ilaçlanmış oluyor. Tamam, bunu bir kitapta okumuştum ama aynen öyle. Ve şaka yapmıyorum, bu göl sürekli hareket halindeydi. Adeta mavi bir güç! Ve işte ben Melody-Sudan-Korkan-Brooks gölün üzerinde süzülüyordum – yani kısmen. İnanması çok zordu.

Herkesten "Kilitler tamam," diye onay gelince Lulu bir adama işaret verdi, herhalde kaptan olacaktı – şu siperlikli, lacivert şapkalardan takmıştı, bir filmden fırlamış gibiydi.

Bize doğru geldi. "Selam millet! Gemiye hoş geldiniz, dostlarım!" dedi. Sesi derin ve zımpara kâğıdı gibi çatallıydı. "Ben Kaptan Frederick Carter. Bu yıl da Yeşil Koru Kampı'nı ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Bu tekne –adı *Gümüş Sarah*– güvenli ve güçlü bir gemidir ve işinin ehlidir."

Jocelyn, "Neden Gümüş Sarah, Sarah, Sarah?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

"Harika bir soru!" Kaptan siperliğinden tutarak şapkasını düzeltti. "Gemilere genelde kadın ismi verilir – şans getirmesi için. Bu yüzden rüya gibi bu tekneye de eşimin adını verdim – çünkü bu gemiyi o satın aldı! Nasıl şans getirmesin, değil mi!" Kıkırdarken bir yandan da dizine vurdu ve bizler de gülmeye başladık.

"Şimdi, ilk olarak biraz kelime bilgisi dersi. Üzerinde oturduğunuz bu kısım kıç ya da arka taraf oluyor." Aracın ön tarafını işaret etti. "Orası da pruva. Yani, eğer kıç tarafına doğru bakın dersem geminin arka kısmına bakmanız gerektiğini bileceksiniz

ve böylece nadir görülen su canavarı manzaralarını kaçırmayacaksınız!" Sonra anlatmaya devam etti, belli ki gemilerin nasıl yüzdüğünü, nasıl ilerlediğini ve durduğunu açıklamak hoşuna gidiyordu. Durma kısmı bana göre epey önemliydi!

Keşke bize tüm bunları anlatmak için vakit ayırmasını takdir ettiğimi Kaptan'a söyleyebilseydim – tabii ki onun normal yolcularından değildik ama o gemisine binen herhangi bir grupmuşuz gibi davranıyordu.

Athena elini kaldırdı.

"Evet, han'fendi," dedi Kaptan.

Athena, Jocelyn'e dönüp sessizce, "Bana han'fendi, dedi!" diye fısıldadı. Sonra şüpheli gözlerle suyu süzerek sordu, "Hiç köpek balığı gördünüz mü?"

Kaptan ciddiyetle, "Hayır, han'fendi," diye cevapladı. "Burada köpek balığı olmaz. Onlar okyanusta yaşar ve burası bir göl. Burada görebileceğiniz tek şey küçük balıklar – tatlı su çipurası, güneş balığı ve belki levrek. O kadar."

Ceylanlar'dan bir kız seslendi, "Peki ya deniz kızları?"

Kaptan Carter onu da Athena'yı cevapladığı ciddiyetle cevapladı. "Henüz burada bir deniz kızı görme şansına erişemedim," dedi, "ama bu, gölün derinliklerinde saklanan deniz kızları olmadığı anlamına gelmiyor, ben de öyle umuyorum."

Soruyu soran kız, "Ben de," diyerek Kaptan'a katıldı.

Sonra, dün gece kamp ateşinin orada gördüğüm çocuklardan biri, gerçekten çok havalı, bembeyaz saçları olan bir çocuk sordu, "Peki, bir yolcu gemisine bu botlardan kaç tane sığar? Hani, *Titanic*'teki gibi?"

Kampta amma çok Titanic hayranı varmış, diye düşündüm.

Kaptan omzunu silkerek, "Bir düzine sanırım," diye cevapladı. "İster inanın ister inanmayın, hiç büyük bir gemiyle okyanusa açılma fırsatım olmadı. Bu göldeki küçük krallığım bana yetiyor!"

Benim de merak ettiğim bir şey vardı. Elvira'ya yazdım, **"Bir gemi kaptanı olmanın en güzel yanı nedir?"**

Kaptan Carter'ın yüzündeki gülümseme genişledi, kıpkırmızı yüzüne kıyasla dişleri bembeyazdı. Sorunun bir makineden gelmiş olması onu biraz olsun ürkütmemişti.

"Bunu sormanıza memnun oldum! İşimin en güzel yanı sadece rüzgâr ve dalgalarla muhatap olmam. Sabahları güneşi içime çekiyor, geceleri ayla söyleşiyorum. Benim için harika bir hayat."

Tam o sırada bir siren çaldı ve oturduğum yerde zıpladım. İyi ki kemerim bağlıydı!

Kaptan şapkasının siperliğini biraz indirerek "Peki hanımlar, beyler," dedi. "Ben basitçe 'Demir alma vakti!' diyorum." Durdu, sırıtırken gözleri kısıldı. "Kimse böyle konuşmuyor tabii, filmlerdeki karakterler hariç," açıkladı. "Ama *şimdi* benim için dümenin başına geçme zamanı. Seyrin tadını çıkarın!" Minik bir selam verdi ve yanımızdan ayrıldı. Ve böylece yola koyulduk!

21. Bölüm

Motor gürültüyle çalışmaya başladı, görüş alanımızın dışında kalan pervanelerin dönmeye başlamasıyla sıçrayan suyun sesini duyabiliyordum. Bayan V sağ olsun, ulaşım konusundaki derslerimizde bana tekneler, gemiler ve uçaklar hakkında bir sürü YouTube videosu izletmişti. Ve birden hareket etmeye başlamıştık, motorlar çalışıyordu, derin mavi denizde yol alıyorduk! Tamam, belki sadece küçük mavi bir göldü ama yine de hareket ediyorduk! Denizde. Ah, acaba göldeyken de "denizde" denir mi? Hiçbir bir fikrim yoktu. Daha sonra araştırmam gereken bir şey daha.

Tekne iskeleden uzaklaştıktan sonra sola doğru döndü. Kuzey mi oluyordu? Yoksa Güney mi? Hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, az önce görünen ağaçların gitgide daha küçük görün-düğüydü. Kara, kıyı bizden uzaklaşıyordu. Ama onlar hareket etmiyordu – hareket eden bizdik, akıp giden maviliğin üzerinde ilerliyorduk.

Hızımız arttıkça sanki bir fırtınanın içinden geçiyormu-şuz gibi hava bizi bastırıyordu. Vay be, bu tekne geçekten de

hızlıydı! Peki, suda hız sınırı neydi acaba? Ya da böyle bir şey var mıydı? Sık ağaçların yanından hızla geçerken Trinity'nin örgüleri arkasında uçuşuyordu. Yanaklarımın rüzgârda dümdüz olduğunu hissediyordum – sanki rüzgâr masaj yapıyordu, *ohhhh*. Demek Butterscotch bu yüzden kafasını arabanın camından sarkıtıp duruyor.

Ve suyu delip geçen teknenin sesi –çalkantılı, cızırtılı bir ses– öyle rahatlatıcıydı ki. Evdeki ses makinemde uyumama yardımcı olması için bu ses olsun isterdim!

Trinity örgülerini bir saç lastiğiyle topladı. "Hey, arkaya baksana!" Sandalyemi döndürdü. Teknemizin arkasında kocaman bir iz kalıyordu, mavi değil ama neredeyse gümüş rengi, parıldayıp köpüren bir iz. Köpürüyor, çalkalanıyordu ama tam ortasında patika gibi bir yol vardı, belki de deniz kızlarının saklandığı su altındaki o gizli yere giden bir yol? Neden olmasın?

Oh, ayrıca iki motoru da gördüm. İşte bu çok iyiydi. Bir tanesi arıza yapsa bile karaya oturmazdık. Ve işte uzaklarda iskelemiz, iskeleye inen yol, ağaçlarımız – çok uzaklardaydı. Öyle çok ağaç vardı ki. Yani, çok fazla ağaç olduğunu elbette biliyorum –kamp ormanın *içindeydi*– ama insan içinde olunca ağaçlar boyut olarak çok büyük gelse de sayıları anlaşılmıyor. Ama buradan bakınca, vay be – tam tersiydi. Tepesi yapraklarla kaplı kürdanlar gibi görünüyorlardı – ama hani milyarlarca kürdan. Tamam, milyonlarca. Binlerce mi? Dünya kadar işte. Aklın alamayacağı kadar çok!

Gözlerimi zorla bu manzaradan alıp diğer kampçılar arasında benim kadar hayrete düşmüş olan var mı diye baktım, tam

sandalyemi çevirmiştim ki sağımda bir çocuk gördüm - hemen yanı başımda duruyordu. Sandalyesi bana doğru döndürülmüştü. Beni görünce el salladı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu, dün geceki ateş böceği çocuktan başkası değildi. El sallar gibi bir hareket yaptım.

Diğer tekne rampalarının ve akabinde diğer teknelerin yanından geçerken gemi sallanmaya başladı. Çocukla göz göze geldik ve ona bir kanonun içindeki iki balıkçıyı işaret ettim.

"Eğer yeterince büyük bir levrek yakalarlarsa balık o kanoyu sürükleyebilir!" dedi.

Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum!

Sonra ikimiz de parlak siyah bir sürat teknesi fark ettik, bizim iki kat hızımızda kükreyerek yanımızdan geçerken arkasında devasa, beyaz köpükler bırakmıştı, o kadar hızlıydı ki önü – pruva– havadaydı! Saniyeler içinde gözden kayboldu. Ağzım açık kalmıştı. *Böyle bir güce* sahip olmak harika bir şey *olmalı*!

Çocuk da rüyadaymış gibi başını sallıyordu. "Hızlı olan yavaş olanı daima yener!"

Güldüm, ona katılıyordum, o da bana güldü, gülerken badem şeklindeki gözleri kısılıyordu – çok tatlıydı.

Sonra yük taşıyan bir feribotun yanından geçtik –yükün ne olduğunu anlayamadım, belki tahta kiremit gibi bir şey ya da inşaat malzemesi? Suda bir sevkiyat kamyonu – of bunu mutlaka Penny'e anlatmam lazım!

Daha sonra yanımızdan bir aile grubu geçti, pek rahat görünen yolcu gemilerinden balık tutuyorlardı. Bu, annemle babamın yapacağı bir şey değil – onlar karada kalmayı tercih

eder. Yanlarından geçerken bu aile bize el salladı. Yanımdaki çocukla beraber ben de el salladım, sanki gizli bir kulübün üyesiydik: Mavi Sularda Tekneyle Gezenler Kulübü!

O an içime bir kararlılık doldu. Annemi, babamı ve Penny'i mutlaka bir tekneye bindirmem gerekiyordu; Penny su, dalgalar, rüzgâr ya da balıklar, deniz yılanları ve su altında yaşayan ejderhalar hakkındaki binlerce sorusuyla bizi deliye çevirse bile.

Mavna mavi köpüklerle dolu suda ilerlerken çocuk gökyüzünü işaret etti. Kuşlar, kanatlarını kocaman açmış, görünmez bir akıntıya kapılmış gibi süzülüyorlardı, öyle yüksekteydiler ki onları tanımak güçtü – belki şahin ya da doğan. Gerçi ikisi arasındaki farkı gelip koluma da konsalar söyleyemem. Bir yerde kuşların ağaca tünediğinde şakıdığını ama uçarken sadece bağırdıklarını okumuştum. Bu duyduklarımız ne söylüyordu acaba, merak ettim. *Manzara hoşunuza gitti mi?* Hem de nasıl.

Önümüzde uzanan göl, güneşin altında parıldıyordu. Arkamızda kalan suları ise pervanelerden çıkan köpüklerle kaplanmıştı. Yüzüme vuran rüzgâr teknenin, gölün ve gökyüzünün gücünü hissettiriyordu, hepsini içime çektim – tüm o enerjiyi.

Keşke bu yoğunluğu bedenime de aktarabilseydim! *Ahhhhh!*

Tam o sırada ateş böceği çocuğunun kurabiye gibi ufalanan sesini duydum. "Sanırım bir teknede yaşamak isterdim," dedi.

Kafamı onaylar vaziyette sallamak zorunda kaldım.

Tekne aniden yavaşladı, motor sesi vızıltıya dönüştü. Köpükler duruldu. Rüzgâr duruldu. Kuşlar bile, her ne iseler, gaklamayı bırakmışlardı. Bütün o güç azaldı. Bunun hakkında düşündüm. O güç sanki eriyip gitti – göremedik, ama hâlâ orada değil miydi,

kullanılmayı mı bekliyordu? Sanki tek bir düğmeye basılsa ya da teknenin motorunu çalıştırmak için ne yapılması gerekiyorsa yapılsa – o güç, o enerji geri geliverecekti.

Ve birden ağlayacak gibi oldum. Çünkü . . . işte, o bendim – içeride dışarı çıkamayan öyle çok şey vardı ki. Kapana kısılmış enerji. Hepsi değil – neyse ki o enerjinin biraz olsun dışarı çıkmasını sağlayan klavyem var. Ama evet, içim karmakarışık. Ve bu düğümü çözmek için sihirli bir anahtar yok. Ne önemi var? Bir tekneye bindim ve bam, bir sürü şey hissediyorum!

Tabii ki ağlamadım – bu çocuk dibimde otururken olacak şey değildi. Ama o da benim gibi hissetti mi merak ettim. Eminim o da bazı zorluklardan geçmişti.

Ama sonra başka bir şeyi anlamaya başladım. Gücüm bir kapana kısılmış olsa da hâlâ benimleydi – *orada*, bekliyordu. Gücüm vardı. Tıpkı o motor gibi, rüzgâr gibi, dalgalar gibi. Evet, o güç.

Birden çocuğun beni izlediği hissine kapıldım. Kafamı çevirip göz kırptım. İzliyordu! Sırıttı. Karşılığında gülümseyebilmeyi başardım.

"Adın ne?" diye sordu.

Biliyor musunuz, tekne gezisine gelirken Elvira'yı kulübede bırakmayı düşünmüştüm. Bırakmadığıma *çok* memnun oldum! Bir tuşa dokundum. **"Adım Melody."**

Başını salladı. "Hey, Melody. Ne güzel bir isim. Ben Noah."

Eminim gülünç görünüyordum – doğum günü sabahı balonlarla dolu odasında uyanan Penny gibi sırıtıyordum. Yine de bir soru sorabildim. **"Buraya ilk defa geliyorum – ya sen?"**

"Bu benim ikinci seferim. Geçen sene harikaydı, o yüzden aileme tekrar gelebilir miyim diye sordum." Sonra çekinerek bana baktı ve ekledi, "Şimdiye kadar hoşuna gitti mi?"

"Düşündüğümden çok daha iyi!"

"Sevindim," diye cevapladı. Tam o sırada neden yavaşladığımızı fark ettim, rehberlerden biri bulunduğumuz bölgeyi tanıtıyordu – farkına bile varmamıştım. Noah da fark etmemiş olmalı ki şöyle dedi, "Umarım gezinin sonunda sınav yapmazlar!"

Sonra motordan gelen vızıltıyla sandalyem titremeye başladı ve biraz hızlandık. Tekne geniş bir açıyla döndü – sanırım, başladığımız noktaya geri dönüyorduk.

Mavi suları ve beyaz köpükleri yararak ilerlerken Noah'a bir kez daha bakma cesareti bulabildim. Evet, eğer sınav yaparlarsa benim için tam bir fiyasko olurdu. Yüksek sesle güldüm.

Noah da güldü. "Ateş Zamanı görüşürüz," dedi.

Titrek bir şekilde başımı salladım, *tamam*. O da aynı şekilde karşılık verirken yanımıza uzun boylu, sakallı bir adam gelip Noah'ın önünde çömeldi ve uzaklarda bir şeyi işaret etti. Motorun sesi yüzünden ne olduğunu anlayamadım.

Trinity de benim önümde çömelmişti, tek kaşı havadaydı. "Selam, Denizci Kız, tekne gezimiz hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, ağaçlar tekrar görüş alanımıza girmişti.

Klavyeme dokundum. **"Fena değil."**

Bu cevabı pek eğlenceli buldu. Ben de onu tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

Birkaç dakika önce biz hızla ilerlerken koyu bir karaltı halinde görünen dallar, üzerlerinde asılı yapraklar ve kalın kabuklarıyla şimdi gayet belirgin karakterler gibi görünüyorlardı.

İskeleye geri döndük, ahşap payandalara yavaşça tosladık, böylece teknenin park yeri olduğunu düşündüğüm yere kolayca varmıştık. Kaptan Carter dev halatlarla hızlıca tekneyi iskeleye bağladı. Rehberler sandalyelerimizin kilitlerini çözdü ve bir süre sonra artık karadaydık. Vedalaşmak için Kaptan'a el salladık – Athena onu Amerika Güzeli gibi, Karyn ise kocaman bir gülümsemeyle selamladı. Jocelyn bile başparmaklarını havaya kaldırıp selam verdi ki bunu pek nadir yapıyordu. Benimse kollarım havaya kalkmak istemedi ama bacaklarım tekmeler savurmak istiyordu ve ne oldu biliyor musunuz? Ben de istediklerini yaptım. Bu da yeterince iyiydi.

Ve Mor Panterler tekneden inerken Noah'ı izledim, rampadan çıkıp gözden kaybolana dek.

22. Bölüm

Güneş yüzünden mi? Yüzümüze vuran esintiden mi? Teknenin sallantısından mı? Artık her nedense, kulübeye döndüğümüzde hepimiz yorgunluktan bayıldık. Rehberler ve gün içinde asla uyumadığını söyleyen Karyn bile horulduyordu.

Neyse ki Jocelyn uykusunda pizza kokusu alıp uyandı ve acıktığını söyledi, yoksa az daha akşam yemeğini kaçırıyorduk. Temiz, turuncu t-shirtlerimizi giydik ve sonra yemekhaneye resmen koştuk – yarışı Jocelyn kazandı! Bizim için de fazlasıyla yemek kalmıştı ve Jocelyn haklıydı – pizza akşamıydı. Ben benimkinin sadece ortasını yedim – lezzetli bir sos, peynir, biraz zeytin ve sotelenmiş pepperoni. Athena buna pizza kâsesi adını verip bir tane de kendisi için istedi.

Akşam yemeğine öyle geç kalmıştık ki neredeyse kamp ateşi zamanı olduğunu fark etmemişim. Oraya vardığımızda diğer kulübelerdeki çocuklar çoktan yerlerini almıştı, ateş kırmızı ve altın renkleriyle çıtırdıyordu. Ateş çemberinin ucunda yerimizi alınca etrafa bakındım ve tekne gezisindeki çocukların

[illegible] uzakta olmadığını gördüm. Ve evet, çok aptalım, resmen boğazım düğümlendi.

Trinity bendeki tuhaflığı fark etti ve seslendi, "Hey, Jeremiah! Sizin takım tekne gezisini sevdi mi?"

"Harika!" teknede Noah ile konuşurken gördüğüm uzun boylu, sakallı adam cevap verdi. "Bugün hava mükemmel! Kaptan Carter tekneyi nasıl kullanacağını iyi biliyor! Sizin kızlar sevdiler mi?"

Trinity mahcup bir suratla yanıtladı, "Ha! Geri dönünce hepimiz sızıp kaldık. Tekne gezisi her seferinde böyle yapıyor. Az kalsın akşam yemeğini kaçırıyorduk!" Sonra yemin ederim ki bir bana bir Noah'a baktı ve ekledi, "Bak ne diyeceğim, takımlarımızı henüz tanıştırmadık. Güçlü Panterler'in kimlermiş bakalım?"

"Evet, harika bir takımım var." Jeremiah gururla dört kampçısını, diğer rehberleri ve sonra tam önünde duran çocuğu işaret etti. "Bu genç adam Devin. Evde iki tane Pitbull'u var, isimleri Noodles ve Doodles."

Köpeklere bu isimlerle seslenirken sert bir tavır takınmak zor olmalı!

"Ve bu kırmızı sakallı arkadaş," diye devam etti Jeremiah, "Devin'in rehberi, Charles."

Charles'ın da kırmızı, kalın, Afro örgüleri vardı, sakalını sıvazlayıp bize başıyla selam verdi. "Hey, millet!" dedi, sesinde Güney aksanı seçiliyordu. "Yeşil Koru takımının bir parçası olmaktan memnuniyet duyuyorum. Bu hafta Devin'le olduğum için ayrıca mutluyum." Elini Devin'in sandalyesine yasladı.

Devin başıyla selam verdi ve seslendi, "Hey." Tekerlekli sandalyesi inanılmazdı – bir tuşa bastı ve sandalyesi onu iterek neredeyse ayakta durur pozisyona getirdi! Tekerlekli sandalye konusunda bir uzmanım ve daha önce *asla* böyle bir şey görmedim! Başı biraz titredi, kolları da sanki kuklalar gibi görünmez iplere bağlıydı –tıpkı benim bacaklarım gibi– ama şahane bir gülümsemesi vardı.

"Müthiş bir sandalye," dedi Athena.

Aynen!

Jeremiah'ın bir sonra takdim ettiği çocuk benim gibi manuel bir sandalyede oturuyordu ama artık yeni sandalye stillerini araştırmam gerektiğini hissediyordum, çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı sandalyeydi. Parlak, neon turuncuya boyanmıştı, bir scooter motor gibiydi ama tam olarak ona da benzemiyordu. Koltuklu bir bisiklet gibiydi! Arkada iki tane, önde ise bir tane kalın tekerleği vardı. Jantları metalik altın renge boyamıştı, ateşin ışığında parıldıyordu. Bir dikiz aynası ve kornası bile vardı!

Sandalyedeki çocuk konuşmaya başlayınca gerçekten şaşırdım – onun da Elvira gibi bir konuşma makinesi vardı!

Medi-Talker'ı onun için yüksek sesle konuştu, makinenin sesini Medi-Talker sistem kütüphanesinden tanıyordum, "Douglas". Oturduğum yerden tam olarak göremiyordum ama ondaki sistemi yakından incelemek için sabırsızlanıyordum. Makinesi, **"Herkese selam. Ben Santiago Delgado,"** dedi. **"On iki yaşına yeni girdim. Umarım bu ateş gecelerinden birinde ateşte marshmallow yaparız!"**

Jocelyn fısıldadı, "Çok tatlı, tatlı, tatlı!"

Doğru, diye düşündüm. *Ayrıca çok hızlı yazıyor*, bu bir sonraki düşüncemdi.

Kot şortlu, ayağında Timberland ayakkabılar olan ve Santiago'nun yanında duran rehber, şakacı bir tavırla onu dürttü. "Ee, dostum beni tanıştırmayacak mısın?"

Santiago güldü. **"Meh. Hiç gerek yok."**

Bir kez daha dürtüldükten sonra Santiago dönüp adama baktı ve güldü. **"Tamam. Tamam!"** dedi. **"Bu benim rehberim, Harley. Ve bilin bakalım ne diyeceğim? Gerçekten bir Harley motoru *var!* Yani, en azından bana öyle dedi!"**

Harley kocaman gülümsedi. "Hey, millet! Hepinizle tanıştığıma sevindim. Ve evet, evdeki garajımda bir motorum var. Tabii ben burada kamptayken karım birkaç tur atmak için dışarı çıkarmadıysa!"

Çok havalı, bir motosiklet! Acaba o da zip line gibi mi hissettiriyordu, merak ettim. Aslında Santiago'nun sandalyesi de neredeyse motosiklet *sayılırdı*.

"Ve bunlar da Malik ile rehberi Brock," dedi Jeremiah, elini rehberin omzuna koymuştu, rehber güneşte yanmıştı ve omuzları epey genişti. Malik, harika beyaz saçları ve soluk renkli gözleri olan çocuktu, elini alnına koyarak küçük bir asker selamı verdi.

Brock yüzünde bir sırıtışla "Malik benim kişisel kahramanım," diye anlattı. "Kampa gelirken bir çanta dolusu şekerleme getirmiş, Skittles ve en sevdiklerimden – minik Butterfinger'lar! O yüzden ona aramızda Şeker Adam diyoruz."

Malik'in sandalyesi . . . dalga geçmiyorum . . . altın rengi bir tekerlekli sandalyeydi – manuel ama ALTIN! Bu çocuklar bizlesine havalı sandalyeleri nereden buluyor? Benim yıllardır kullandıklarım işe yarar ve hantaldı, ayrıca hiç de sevimli değillerdi. Malik'in sandalyesi öyle mi üretilmişti yoksa sonradan mı boyanmıştı söylemek güçtü ama evet, gerçekten tekerlekli sandalyelerine deli gibi özenmiştim.

Ama Jeremiah son Panter'i takdim ederken odağım hemen kaydı. Bu Noah'tı, neon mavi renkte bir yürütece yaslanmıştı, sağ elinde bir paket Takis cips tutuyordu. Turuncuya boyanmış parmak uçlarıyla bize el salladı, sol eli dengede kalabilmek için yürütecindeydi.

"Herkese selam," diye başladı, başı hafifçe sallanıyordu. "Burada olduğum için çok mutluyum! Kampın kötü olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle değil. Bu yüzden ikinci kez buradayım!"

Karyn *bunu* duyunca doğruldu, fark ettim.

Kendini tanıtma sırası bana gelince, ki sona kalmıştım, Elvira'nın insan sesine yakın mekanik sesi benim için konuştu, **"Herkese merhaba. Ben Melody. Bu, kamptaki ilk seferim ve düşündüğümden çok daha fazla eğleniyorum."**

Bu mesajı da söyleme ihtiyacı hissedeceğim şeyleri tahmin ederek annem yüklemişti. Neredeyse her şey için bir kalıp eklemişti. Teşekkürler, Anne!

Jeremiah gözlerinde bir pırıltıyla, "Artık hepimiz tanıştığımıza göre," dedi, "ortalığı *gerçekten* ateşe verebiliriz!" Kimse ne demek istediğini soramadan, o ve Charles ağaçların arasında

[illegible] koluverdiler ve sonra kucak dolusu çam kozalağı ile geri döndüler. Jeremiah, "Kimler doğanın havai fişeklerini görmek istiyor?" diye sordu.

Koro halinde "Biz!" diye haykırırken bir avuç dolusu kozalağı ateşe attı.

Fiyuvv! Çıtırtılar! Vay canına! Ateş parladı. Çam kozalaklarının bunu yapacağını kim bilebilirdi? Sanırım, ben biliyordum. Daha sonra Jeremiah ve Charles her birimize birkaç kozalak verdi.

"Üçe kadar sayıp ateşe atıyoruz!" diye komut verdiler. Sonra da bir ve ikiyi atlayıp bağırdılar, "ÜÜÜÇ!"

Herkese ateşe doğru birer kozalak fırlattı. Birkaç tanesi, mesela benimki, ateşi tutturamayıp yakınına düştü ama çoğu alevlerin ortasına indi. *Fiyuvv!*

Acayip güzeldi! Kozalaklar kütüklerden de parlak bir yoğunlukta kıvılcım saçıyorlardı. Karanlık gökyüzüne mavi-yeşil alevler yükseliyordu. Ateş çemberinin etrafında yan yana sokulmuş, hepimiz aynı anda, aynı şeyi görüyorduk, buna bayılmıştım. Birkaç dakika hiç kimse konuşmadı bile. Sadece biz, gecenin karanlığı ve ateşin parlaklığı vardı.

Athena –ateşin karşısında bir silüet– parmaklarını kozalak parıltılarına doğru kaldırdı. Koyu renk saçları ateşin ışığında parlıyordu ve belli ki o da mest olmuştu. Çok güzel görünüyordu.

Trinity beni dirseğiyle dürttü. "Ateşe yaklaşmak ister misin?"

Hemen yazdım, **"Evet."**

"Misafirlerimize yaklaşmak?"

Tereddüt ettim, sonra yine yazdım, **"Evet."**

"Tamamdır!"

Böylece beni, gecenin serinliğine karışan ateşi ılık ılık hissedebileceğim o mükemmel noktaya yerleştirdi.

Derken Cassie, sessizliği –ve de atmosferi– çılgın bir şarkıyla bozdu.

"*Schooool's out for summer!*" diye haykırmaya başladı.

Ve neredeyse hemen ardından hepimiz bir ağızdan haykırdık, "*School's out forever!*"

Biz diyorum, çünkü bence ben de şarkı söylüyordum!

Tepsime vuruyordum – sadece kuru gürültü. *Vuu-huu!* İşte orada, onlarla birlikteydim!

Sonra, Cassie "Hot Fun in the Summertime"ı söylemeye başladı. Ve fark ettim ki biz de tam olarak şarkıdaki gibi yapıyorduk!

Sanırım o şarkıyı doksan iki kere söyledik.

Daha sonra Jeremiah yanımıza gelip Trinity'e bir gitar uzattı. Kimin aklına gelirdi? Trinity gerçekten epey iyiydi! Çalmaya "The Banana Boat Song" ile başladı. Nakarata geldiğinde –*Daylight come and me wanna go home . . .*– bu şarkıyı çok sevdiğimi ve eve dönmeye hazır *olmadığımı* fark ettim! Karyn'e baktım. Yüzü parlıyordu ve tekerlekli sandalyesinde sallanarak ritim tutuyordu. (Evet, böyle bir şey mümkün!)

Trinity bitirince, Cassie "A Million Dreams"i söylemeye başladı – en sevdiğim şarkılardan biri! Sirkin kuruluşunu anlatan o filmden.

Ah, işte. Bu benim şarkımdı. İçinde bir sürü hayalı olan o çocuk. Ama burada, bir şekilde, gece gökyüzüne baktığımda hayallerimi görebiliyordum.

Sonra mavili adamlardan biri –Porsuklar– ıkınca sınıf, geyik fıkralar anlattı, öyle klişe hikâyelerdi ki isterik bir şekilde eğlenceliydiler. Hepimiz gülmekten öldük. Gülmenin güzel yanı ne biliyor musunuz? Komik komiktir, konuşabilseniz de konuşamasanız da.

Kamp ateşi çıtırdayarak yanmaya devam ederken diğer kampçıların yüzlerini izledim. Jocelyn kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Karyn izlediğimi hissetmiş olacak ki göz göze geldik ve beni dirseğiyle dürttü. Ve işte sanırım artık yeni bir arkadaşım var! Nasıl arkadaş edinilir merak ederdim. Belki tek ihtiyacınız olan ay ışığı, yıldızlar, kamp ateşi ve . . . çam kozalaklarıdır!

Nihayet gülüşmeler ve kıkırdamalar sessizliğe gömüldü. Başımı kaldırıp zifirî karanlık gökyüzüne baktım. Yıldızlar kristal noktalar gibi parlıyordu. Dün gece – ateş böcekleri. Bu gece – pırlanta gibi yıldızlar.

Ve dahası. İnanılmaz bir şey daha. Kamp ateşini izlerken Noah'ın da dosdoğru bana baktığını fark ettim. Gülümsüyordu. Dosdoğru bana.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

23. Bölüm

Geç olmuştu. Kulübemizdeki herkes uyuyordu. Karyn arada döndükçe bir şeyler mırıldanıyordu. Sırıttım çünkü Athena'nın horlaması garip bir şekilde rahatlatıcı gelmeye başlamıştı. Cırcır böceklerini duyabiliyordum ve yeni bir ses daha, *guu guuuk guk* gibi bir şey – belki bir baykuş? Uykum vardı ama zihnime takılı kalan onca şey dönüp duruyor ve beni uykumdan ediyordu. Her bir ranzadan sarkan fenerler yumuşak bir ışık yayıyordu, onlar olmasa içerisi ne kadar karanlık olurdu diye düşündüm.

O düşünceden diğerine atladım; dört veya beş yaşındaydım – Penny doğmadan önceydi. Olduğumuz bölgede gerçekten çok kötü bir fırtına çıkmıştı. Yıldırım düşmüştü ve bir trafonun patladığını duymuştuk. Evdeki bütün lambalar sönmüştü. Elektrikler gitmişti. Sokak lambaları bile yanmıyordu.

Babam istediği kadar düğmeye bassın, bir şey değişmiyordu. Orada birbirimize sokulmuş, karanlıkta öylece oturup elektriklerin gelmesini bekliyorduk. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Tabii, babam el fenerleri ve mutfak çekmecesinden

birkaç mum bulmuştu ama bunlar tüm o karanlığın için de sadece cılız birer pırıltıydı. Ana güç kaynağı çalışmıyordu.

Gerçekten uzun bir süre bekledik. Korktuğumu hatırlıyorum.

En sonunda, elektrik şirketinden adamlar gelip direklere tırmanarak trafoyu tamir ettiler ve ışıklar –yani çoğu– geri geldi. Fakat kablolardan bazıları yanmıştı ve tamiri mümkün değildi. Annem arka verandadaki aydınlatmalardan birinin o fırtınadan beri çalışmadığını söyler. Elektrikçiler gelip bakmışlardı ama işte artık ça-lış-mı-yor-du. Aydınlatmanın küre şeklinde, güzel bir kristal başlığı vardı. Görünüşünü seviyordum çünkü içindeki karmaşık parçaları görebiliyordum. Ama işte elektrik almıyordu.

Bana gelince, benim de vücuduma bağlı olan fiziki kablolar tıpkı o aydınlatmadaki gibi. Büyük ölçüde yanık durumdalar. Ama beynime giden kablolar – ah! Kesinlikle, son derece mükemmeller!

Bu da bana şunu düşündürdü; nasıl oluyor da burada, kampta kimse daha önce tanıştığım insanların yaptığını yapmıyor? İnsanlar çoğunlukla bana hep dışarıdan bakar. Tekerlekli sandalyemi, sallanıp duran başımı ve sabit duramayan ellerimi fark ederler. Bazen salyam akıyor – ki evet, bu utanç verici. İnsanlar çoğu zaman, insan vücudundaki her bir kemiğin adını bilen o çocuğu görecek kadar derine bakmıyor. Neredeyse on iki yaşındayım, ama on ikinci sınıf seviyesinde okuyorum. Bunların çoğu, beni asla fişi çekilmiş biri olarak görmeyip sadece gücümü gören Bayan V sayesinde.

[illegible]

Fakat onunla ettiğimiz tüm sohbetlere ve bana öğrettiği her şeye rağmen kalp atışlarımı hızlandıran, parmaklarımı karıncalandıran biri hakkında ne yapacağımı hiç konuşmamıştık.

KOKTUŞ TEAM

24. Bölüm

Salı sabahı uyandığımda pazar günü yaptığımız resimlerin kulübemizin duvarına asılı olduğunu gördüm. Yapış yapış ve karmakarışık görünüyorlardı ama bir yanım her koşulda gurur duyuyordu. Athena çabucak pembe katkısını işaret etti, bir de sarı bir nokta boyamıştı. Jocelyn ise uzanıp ellerini resminin üzerinde gezdirdi, sanki renkleri ve öbeklenmiş boyanın tümseklerini hissediyordu.

Sandalyeme yerleştikten sonra duvara doğru gittim, ben de kendi resmime dokunmak istiyordum – neden bilmiyorum. Yeşil, kırmızıdan daha başka hissettiriyordu, mavinin de sarıdan farklı bir dokusu vardı. Her rengin bir karakteri var gibiydi. Trinity arka arkaya fotoğraflarımızı çekiyordu –sanki bir sanat galerisindeydik.

Sonra kamerasını kaldırıp bir anons yaptı, "Bugün ormanda bir gezintiye çıkacağız. Doğayla baş başa kalıp yakınlaşacağız – belki bir ağacı kucaklarız, kim bilir."

Tam gülerek lafını bitirmişti ki Karyn çığlık attı. Aslında bu daha çok Cadılar Bayramı filmlerinde kötü adam testere

ile birimi kesmek üzereyken sessizliği bölen ve tüyler ürperten bir feryada benziyordu. Derken Karyn bir kez daha çığlık attı, bir şeyi işaret ediyordu, kolları benim kollarımın her zamanki hali gibi titriyordu.

Dört rehber de yanına koştu. Kim, "Ne oldu?" diye sordu, Karyn'in ellerini tutmuştu. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Karyn tekerlekli sandalyesini deli gibi geriye doğru sürdü, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Kim, sandalyesini, kollarını, bacaklarını, saçlarını kontrol etti, o sırada Karyn hâlâ çığlık çığlığaydı.

Athena, Jocelyn ve ben de geri çekilmiştik. Neden korktuğumu bilmiyorum ama Karyn böyle tepki verdiğine göre gerçekten kötü bir şey olmalıydı.

Kim, "Karyn, sorun ne, söyler misin?" diye rica etti.

Etrafa bakındım. Sıra dışı bir şey görünmüyordu. Hiçbirimiz neyin onu bu kadar korkuttuğunu anlayamadık.

Nihayet Karyn'in çığlıkları tek bir kelimeye dönüştü. "YILAN!"

Yılan mı? Nerede? Yılanlardan korkmam ama yakın arkadaşım olsunlar da istemem. Fakat, açıkça belli oluyor ki yılanlar Karyn için kâbus gibiydi.

"Burada kalmak istemiyorum! Annemi arayın! Eve gideceğim, HEMEN!"

Trinity, tam bir sakinlik kraliçesi olarak yalnızca şunu sordu, "Nerede? Yılanı nerede gördün?"

Karyn bir köşeyi işaret etti. Hepimiz endişeli gözlerle o tarafa baktık.

Lulu hemen, "Bu bölgede tehlikeli yılanlar olmaz," diyerek bizi rahatlatmaya çalıştı. "Bahse girerim ki o da en az senin kadar korkmuştur!" diyerek ortamı azıcık yumuşatmaya çalıştı. Kimse gülmedi.

Kim, "Neye benziyordu?" diye sordu.

Neden böyle bir şey sormuştu ki? Yılanı akşam yemeğine davet etmeyi filan mı düşünüyordu?

Karyn tekerlekli sandalyesinin jantlarını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu, nefes nefeseydi, ama "Korkunçtu!" demeyi başardı. Durakladı. "Ama rengi güzeldi . . ." Derin bir nefes aldı, sanırım cesareti yerine geliyordu. "Sanırım, turuncu, kahverengi ve sarı renklerdeydi."

Athena, Sage'e sokularak "Bizi ısırır mı?" diye sordu. "Bizi yemez, değil mi?"

Kim üzerine basa basa, "Hayır! Yılanlar insan yemez," diye açıkladı. "Ayrıca, grubumuz onun midesine çok ağır gelir, öyle değil mi?" Bir espri bombası daha.

Jocelyn bir yılanın neden buraya kadar geldiğini öğrenmek istiyordu.

Bu soruyu Lulu cevapladı. "Muhtemelen kulübe sıcak olduğu için. Dün gece dışarısı biraz serindi."

Jocelyn bunu çok mantıklı buluyor gibi başını salladı.

Lulu, "Beni dinleyin cesur kampçılarım," diye devam etti. "Öncelikle, Karyn'in gördüğü muhtemelen bir mısır yılanı.

Zararsızdır, Karyn'in söylediği gibi çok güzel bir rengi vardır. Turuncu, altın rengi ve kahverengi, çoğunlukla kendi işlerine bakarlar, küçük farelerle beslenirler ve insanları ısırmazlar."

Karyn, "Sana inanmıyorum!" diye karşı çıktı.

"Seni anlıyorum," dedi Lulu. "Ama bana güven – zehirli bir yılan değil ve muhtemelen o senden daha çok korkmuştur. Mısır yılanları çok utangaç olur."

Karyn, "Madem öyle, hava soğuk *olsa* bile neden hepimiz içerideyken buraya girdi?" deyip alnını sildi. "Yılanlardan hoşlanmıyorum."

"Neden?" diye sordu Kim.

"Çirkin, sinsi ve kötüler."

Jocelyn başını salladı. Üç kere.

Lulu sakince, "Yılanların hayli kötü bir namı var, kabul," dedi. "Ama bir düşünün – yılan olmak ne kadar zor olmalı! Kolları ve bacakları yok, yani gitmek istedikleri her yere midelerinin üzerinde sürünerek gitmek zorundalar. Ayrıca, yılanlar soğukkanlı hayvanlar, bu da demek oluyor ki ısınmak için güneş ışığına ihtiyaçları var ve akşam yemeği olarak böcek ve fare yiyorlar! Yılanlara marshmallow yok!"

Tamam, işte bu biraz komikti. Zavallı yılan!

Derken Karyn bir kez daha çığlık attı. "İşte, orada! Gördüm!" Öyle hızlı geri çekildi ki arkasındaki duvara çarptı.

Sevgili ziyaretçimiz orada, kapıya en yakın köşede duruyordu. Belli bir amacı varmış da bu yüzden ortaya çıkmış gibiydi. Sabah güneşinin vurduğu noktada kıvrılmıştı.

Yılan göz mü kırptı? Yok artık – yılanların göz kırpamadığına eminim.

O sırada Jocelyn yere düşürdüğü bir saç bandını alıyormuş gibi gayet sakin bir şekilde yılanı eline alıverip bizi şoke etti! Karın nefesini tuttu. Ben de! Athena, Sage'e iyice sokuldu.

Lulu bile biraz endişelenmiş duruyordu. "Jocelyn, ee, belki de onu bana vermelisin . . ." Ama Jocelyn başını hayır anlamında sallayıp koluna sarılan yılana bir şeyler fısıldamaya başladı.

Yılanın bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyordum. Ya onu *ısırsaydı*? Zar zor nefes alıyordum.

Jocelyn fısıldadı, "Hey, Yılan Hanım. Yoksa kayıp kayıp kayıp mı oldunuz?"

Yılan cevap vermedi. Ha-ha!

Lulu, önce Jocelyn'e sonra diğer rehberlere baktı. Trinity omzunu silkti. Lulu, "Anlaşılan yılanları seviyorsun, Jocelyn?" diye sordu.

Jocelyn başını salladı. "Erkek kardeşim," dedi yumuşak, kısık bir sesle. "Onda böyle birkaç tane var. *Bu* bir mısır yılanı. Hiç de korkunç, korkunç, korkunç değil."

"Evet, Doğanlar," dedi Lulu, rahatlamış görünüyordu. "Bu olaya gerçek kampçılar gibi yaklaşalım. Ormandayız, bu yüzden aslında biz yılanların evini işgal etmiş durumdayız. O buraya ait. Burası onun habitatı. Biz onun alanına girdik, o bizimkine değil. Bizi çay ve kurabiye yemeye davet etmediğini unutmayın."

Athena gülmesini tutamadı. Sonra, "Habitat nedir?" diye sordu.

"Habitat bu hayvanın doğal yaşam alanıdır. Burası, aslın da bu yılanın oturma oda sı, yemek odası ve biz de gelip tam oturma kurulduk'" Lulu durdu ve sonra "Tamam hızlı bir ten dersi Jocelyn'in de söylediği gibi bu kesinlikle bir mısır yılanı," dedi

Athena, "Bilse girerim dişleri zehirlidir!"

Jocelyn başını hayır anlamında salladı, "Hayır, değil."

Oh, bunu öğrendiğimiz iyi oldu!

Lulu ekledi, "Venom da değil."

Karın, "O ne demek?" diye sordu.

Ben biliyordum ama bilmişlik taslamayacaktım.

"Zehirli değil, demek."

"Ama bütün yılanlar zehirli değil midir?" Athena bilmek istiyordu.

Lulu alnını kırıştırdı, "Siz çok fazla ormanda geçen korku filmi izliyorsunuz."

Yılanın kahraman olduğu bir film izlediğimi hiç hatırlamıyorum. Böyle düşününce yılanlar için genel olarak biraz üzüldüm. Asla iyi karakter olamıyorlardı!

Lulu, "Aranızda bu kıza dokunmak isteyen başka kimse var mı?" diye sordu.

Havada tereddüt vardı.

Athena, "Kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Lulu güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sadece kendine takılmak için havalı kız arkadaşlar arıyorken bizi seçmiş gibi geldi bana!"

En sonunda Karyn elini kaldırdı. "Ondan korkmuyorum," dedi. "O . . . sadece öyle birden ortaya çıkarak beni şaşırttı."

Ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Lulu, "Ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi. "Jocelyn, istersen yılanı buraya getirebilirsin–"

Jocelyn, "Onun adı Kleopatra," diye bir duyuru yaptı. Yılan koluma adeta bir bilezik gibi dolanmıştı.

Athena, "Adını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Jocelyn omzunu silkti. "Eee, çünkü bana söyledi. Söz veriyorum, o çok tatlı, tatlı, tatlı. Ona dokunmak ister misin?"

"Ben ödlek değilim!" Athena dikkatle gözlüklerini düzeltti, sonra bir parmağıyla nazikçe yılana dokundu. "Çok kaygan!" diye cıvıldadı. "Hiç yılani değil!"

Yılani – harika bir kelime!

Jocelyn öne arkaya sallanıyordu. "Yılanlar yapış yapış olmaz," dedi.

Lulu ona katıldı. "Jocelyn haklı – yılanlar pürüzsüz ve kaygan olur. Doğa gezimizde muhtemelen sincaplar ve kuşlar göreceğiz ama bahse girerim ki tek bir yılan bile görmeyeceğiz. Aslında burada bir tane gördüğümüz için şanslıyız."

"Nasıl yani?" diye sordu Athena.

"Çünkü yılanlar çok akıllıdır ve bizim gibi gürültücülerden nasıl saklanacaklarını iyi bilirler!"

"Nereye saklanırlar?" diye yazdım.

"Yaprakların altına. Çalıların arkasına. Toprağın altına. Orası onların evidir. Kuşlardan, sincaplardan ve tepine tepi-

ne yürüyen kampçılardan saklanmak için tüm güvenli yerleri bilirler."

Karyn düşünceyle kaşlarını çatıp, "Yılanların kulakları yoktur," dedi. "O zaman bizi nasıl duyuyorlar – ya da onları yakalayıp yemeye çalışan şeyleri?"

Athena, yılanların kulaklı olması ihtimalini çok komik buldu. "Kulaklı yılan! Kulaklı yılan! Ç*oooook* komik!"

Ben de incecik, uzun bir yılan hayal etmeye çalıştım, vücudunun iki yanından kulakları çıkıyordu. Belki kulaklık takıyordu! Tamam, evet, çok komikti.

Lulu, "Yılanlar çene kemikleriyle titreşimleri dinlerler. Tuhaf, değil mi?" diye sordu. "Bu yüzden akşamüzeri biz ormanda gezinirken Bayan Kleo olabildiğince uzaklarda olacak!"

Jocelyn yılanla birlikte yanıma geldi. Lulu, doğaya salmadan önce ona dokunmak isteyip istemediğimi sordu.

Başımı evet anlamında sallayıp sağ elimi uzattım. Yılan gerçekten çok güzeldi – üzerinde turuncu benekler olan kızıl kahverengi. Gerçekten orada oturup böyle güzel bir yılana dokunmak üzere olduğuma inanamıyordum!

Oradaki herkes artık ellerimin bazen başlarına buyruk takıldığını biliyordu. Serebral palsinin en gıcık yanlarından biri bu olabilir. Bazen bedenimin sadece sabit durmasını istiyorum. Bu da o anlardan biriydi.

Yavaşça uzandım. Korkmuyordu. Ama ya *ben onu* korkutursam? *Elim sakin ol!* Sağ elime komut veriyordum. Bayan Kleo'nun minicik siyah düğmeler gibi gözleri vardı ve dosdoğru bana bakıyordu.

Yılana dokundum ama hareket etmedi, elim de öyle! Parmak uçlarımda serin, kaygan derisini hissediyordum. Bana bakın! Yılanlarla ahbap oluyordum – annem ve babam buna asla inanmayacaktı!

Yılanlar hakkında öğrenmek isteyeceğimizden çok daha fazlasını öğrendikten sonra Lulu, Kleo'yu evine gitmesi için bırakacağını duyurdu. "Herkes için tamam mı?"

Kulübenin kapısını açtı. Jocelyn kulübeden on metre kadar açığa gitti, sonra Kleopatra'yı yavaşça çimlere bıraktı. "Bay, bay, bay," diye fısıldadı.

Trinity hemen bir fotoğraf çekti.

"Bizi ziyarete geldiğin için teşekkürler," diye seslendi Lulu, "ama şimdi uyumak için gidip güvenli bir yer bul, tamam mı? Bu kampçılar da seni çok sevdi ama artık ormana dönmeni istiyorlar."

Kleo, başını kaldırdı, bir iki saniye etrafına bakındı gibi, sonra – ssss! Gitgide ısınan sabahın içinde sürünerek kayboldu.

25. Bölüm

İşte böyle, bir yılan bizi ziyarete gelmişti. Ve şimdi bizi *bilerek* yılanlı bir araziye geziye götürüyorlardı? Aslında kulağa gayet adil bir takas gibi geliyordu – ben vardım, gidip Kleopatra'nın mahallesini görmek istiyordum.

Geç kalan takım olarak anılmaya başlayacaktık –Kleo'nun suçu– ama karamel şurubuna bulanmış nefis pancakeleri götürmek için kahvaltıya tam zamanında yetiştik. Kampın son gününe kadar bunlardan yapsalar asla şikâyet etmezdim.

Doğa gezisinde Panterler de bize katıldı. Böylece tek bir sincap ya da dala konmuş bir kuş göremeyeceğimiz garantilenmiş oldu. Ormana doğru uzanan, kalaslar döşenmiş yürüyüş yolunda dura kalka ilerlerken deli gibi bağırış çağırış birbirlerine sesleniyorlardı. Orman genellikle sessiz olsa da bu sabah kesinlikle olamayacaktı!

Panterler itiş kakış yanımızdan geçerken Noah seslendi, "Hey, Ateş Böceği!" Karşılık olarak el sallamayı başarabildim ama gördü mü emin değilim. Fakat Jocelyn fark etmişti.

Bana kocaman sırıttı. "Ateş Böceği! Ateş Böceği! Ateş Böceği!"

Bir önemi yok anlamında elimi salladım. Ama gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Oğlanlar hep önümüzden gidiyordu. *Sorun değil*, diye düşündüm. Biz de enerjimizi *gerçek* bir yarış için saklıyorduk! Devin'in sandalyesinin gücünden etkilenmiştim – amortisörleri de olmalıydı çünkü hiç sarsılmamıştı. Malik som altın gibi görünen sandalyesiyle yanımızdan geçerken seslendi, "Hey, Doğanlar! Bizi yakalayamazsınız!"

Bir yere yetişmeye çalıştığımızı sanmıyordum ama anlaşılan Malik yarıştığımızı düşünüyordu. Balonla futbol gibi birtakım yarışmalar hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ama o ana kadar kimse öyle bir şeyden bahsetmemişti. Bana öyle geliyor ki Malik böyle bir şeyi kesinlikle çok severdi.

Yolun bu kısmı kamptaki yollardan daha taşlı, engebeli ve çamurluydu. Babam tekerlekli sandalyemin lastiklerini iyi ki "endüstriyel-dirençli" dedikleriyle değiştirmiş. Bu lastikler de Santiago'nunkiler kadar kalın değildi –Santiago kısa mesafelerde kendi kendine bile ilerleyebiliyordu!– ama yine de her zaman kullandığım lastiklerden daha geniş ve sağlamdılar – BMX bisikletlerin lastikleri gibi. Kayaların üzerinde ve çamurda kolayca dönüyorlardı. Karyn'in sandalyesindeki lastikler daha inceydi, arada Karyn'i çamurlu yerlerden geçirmeye çalışırken zorlanan Kim'in yüzünden nasıl odaklandığını görebiliyordum.

Penny, buradaki tüm zamanımı "ormanda" geçireceğimden emin gibiydi, oysa bu bizim gerçek anlamda ormana ilk giri-

şimizdi. Kampta her yerde parlak gün ışığına alışmıştım ama burada sanki biri elektrik düğmesinden güneşi kısmış gibiydi. Güneş, tepemizdeki birbirine karışmış dalların arasından parlıyordu ama aşağı güneş ışığından çok gölge düşüyordu. Çam ağaçlarından önümüze tombul kozalaklar –hop– düşüyordu. Whiz Kids takımı için yaptığım çalışmalar sağ olsun, neredeyse yanından geçtiğimiz her ağaç türünü tanıyordum – huş ağacı, kara meşe, acı ceviz ağacı. Bu ağaçlara internette ya da bir kütüphane kitabında bakmak yerine uzanıp dokunmak, kabuklarını parmak uçlarımda hissetmek çok güzeldi.

Minik siyah karıncaların geçit törenini gözetledim. Şimdiye dek gördüğüm en ince çizgide dans ediyorlardı, sanırım yüzlerce karınca vardı. Bir ceviz ağacının tabanından, gövdesine ve dallarına kadar neredeyse tek sıra halinde yürüdüler. Nereye gittiklerini ve görevlerini *kesinlikle* biliyor gibiydiler. Kim bilir *Atta* kitabını yazan adam, böyle karınca dizilerini izlemek için ne kadar zaman harcamıştı. Karıncalar hiç durmuyor gibiydi ve evet, yerden bir şeyler alırken, ağacın gövdesine tırmanırken ve amaçları her ne ise onu yaparken birbirlerine yardım ediyor gibiydiler. Eve döndüğümde karıncaları ve nasıl hayatta kaldıklarını araştırayım diye düşündüm. Tamam, Bayan V – *çık aklımdan*!

"Sizce burada ayı görür müyüz?" Santiago'ydu bu.

Harley'nin "Sanmam," dediğini duydum. "Bir ayı bizi görse muhtemelen tam ters istikamete kaçar. Epey korkutucu görünüyoruz!"

Santiago, **"Bir tane gördüğüme bahse girerim!"** diye ısrar etti.

Lulu konuşmaya katıldı, "Korucular yıllardır burada ayı göründüğünü rapor etmediler." Sanırım bizi ikna etmeye çalışıyordu. Ama ben her bir ağacın etrafını kolaçan ediyordum – ne olur ne olmaz. Ayılardan biri eski bölgesine geri taşınmaya karar vermiş olabilirdi. Ya da eski arkadaşlarından bazılarını ziyaret etmeye. İnternette ayıların fotoğraflarını görmüştüm – pençeleri yedi sekiz santimetre vardı.

Tam görünmez boz ayı arayışındaki kendime gülüyordum ki onu gördüm . . . bir kokarca.

Kesinlikle görünmez değildi. Parlak siyah, arkasında V şeklinde uzanan iki beyaz çizgi. Ve yüzünün ortasında yine ince beyaz bir çizgi. Beynim *KOKARCA!* diye çığlık atarken bir yandan da aslında durup bakınca çok da güzel bir hayvan olduğunu düşünüyordu – etrafındaki yeşil ve kahverengi tonları içinde zıtlığıyla ayrışan siyah beyaz bir tablo gibi. Ama kokarcalar pek de sevimli tasarlanmamıştı onlar asla kaybetmeyecekleri gizli savaşlar için tasarlanmış hayvanlardı.

Parlak gözlerini hiç kırpmadan bize dikti. Bizden her türlü gürültü yükseliyor olsa da kaçmadı. Bir santim bile.

Sanırım Trinity de onu benimle aynı anda görmüştü çünkü sandalyemi durdurdu ve diğerlerini uyarmak için sağ kolunu havaya kaldırdı. O ana dek duyduğum en yüksek tondaki fısıltıyla, "Ah, kokarca millet! Tam önümüzde kokarca!"

Biz Doğanlar donakaldık. *Ne yapmamız gerekiyorduuu?* Beynim ciyaklıyordu resmen.

Çocuklardan biri, "N'oldu?" diye seslendi.

Trinity sesindeki titremeyi saklayamadan tekrar etti, "Kokarca! Kokarca!"

Kokarca ile aramızda iki metre bile yoktu, yolun solundaydı – işi arabaları başka bir yöne yönlendirmek olan bir trafik polisi gibiydi. Sessizdi. Biz de öyle. Aramızda nefes alan var mıydı, emin değilim.

Kokarca, *Ormanımdaki tüm bu gürültücü davetsiz misafirler de kim?* der gibi başını eğdi. Bize bakmaya devam etti, ama aynı zamanda kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Bu iyi bir şey olamazdı! Bir düşününce onun için büyük, hantal ve gürültülüydük. Ama kokarcanın görünmez, sessiz –ve çok da gizli olmayan– bir süper gücü vardı.

Trinity fısıldadı, "Hadi bakalım, yavaşça geri çekilelim. Hiçbir şey söylemeyin. Hşşşş!"

İki santim geri çekildik. Dört santim. Altı santim. Kokarca bir milim bile kıpırdamamıştı. Neden kıpırdasın ki? Davetsiz misafir olan bizdik! Tam yeterince uzaklaştığımızı düşünüyordum ki vücudum spazm geçirmeye karar verdi. Belki gerildiğimiz için. Belki korkudan. Gerçekten bilmiyorum. Ama tam da yavaşça ve sessizce geri çekilirken gövdem sarsıldı. Bacaklarım savruldu. Bunu durdurmaya çalışıyordum ama elimde değildi – ciyakladım, sadece birazcık. *Oh hayır, oh hayır, oh hayır!*

Fakat o küçük hayvan sadece bana baktı – evet, sanırım benimle göz teması kurdu! Ama yine de hareket etmedi. Kokarcaların sadece kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırdıklarını okumuştum, bu yüzden biz kızlar yavaş yavaş

geri çekilmeye devam ederken *benden sana zarar gelmez* mesajını verecek şekilde gülümsemek için elimden geleni yaptım. Aramızda on santim vardı. On beş santim. Otuz santim! Bir metre. Üç metre. Tam bir sessizlik.

Kokarca, ortalığı kokutmaya değmeyeceğimize karar vermiş olmalı ki ormanda kokarcalar her nerede yaşıyorlarsa oraya doğru gitmeye başladı. İşte tam o sırada, Santiago ve Devin neler olup bittiğini görmek için geri dönüp bize doğru gelmeye karar verdi. Harley ve Charles durmaları için fısıltıyla seslendiler ama çocuklar büyülenmiş gibiydi. Bu yüzden rehberleri de onları durdurmak için aceleyle döndüler. Ama sonra hepsi donup kaldı, büyük başarı, Noah ve Malik de onlardan uzakta değildi. Santiago'nun makinesi konuştu, ***"Zorillo."*** Bunun İspanyolcada "kokarca" anlamına geldiğini biliyordum.

Kokarca da İspanyolca anlıyor olmalı ki usul usul koşuyorken durdu, kimin konuşmaya cesaret ettiğini kontrol eder gibi küçük başını havaya dikti. Sonra hafifçe ön patilerini hareket ettirmeye ve kuyruğunu yere vurmaya başladı. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi! Biz Doğanlar yavaş yavaş geri çekilmeye devam ettik, dört metre mesafe, beş metre. Fakat Panterler daha yakındaydı ve açıkçası biraz korkmuşlardı. Nihayet onlar da geri çekilmeye başladı, iki metre, sonra üç metre . . .

Derken kokarca tuhaf dansını bıraktı ve sanki yıllardır bu savaş planını yapıyormuş gibi kuyruğunu kaldırdı, doğrudan çocuklara nişan aldı ve saldı. *Öfffff!* Korkunç osuruklarla dolu bir kutu spreyden daha kötü kokuyordu! Bir kova dolusu koltuk altı kokusundan daha kötü! Dünden kalmış köpek kakasından daha kötü!

Tüm Panter grubu –kampçılar kadar rehberler de– resmen uludu, çığlık attı, öğürdüler! *Aman Tanrım, nasıl bir KOKU!* Koku banyosu yaptılar! Büyük başarı!

Hepimiz çığlık atarken, Trinity, Lulu, Sage ve Kim bizi tam ters istikamete döndürüp KOŞARAK kampa geri götürdüler. Hiçbirimiz doğrudan ateş hattında değildik ama doğruca duşlara yöneldik. Çift doz şeker-kokularıyla yıkanmaca. Ve üç kere durulanmaca. Çocuklar ne kullanıyordu, merak ettim . . .

Banyoda epey uzun kaldık. Karyn kabininden seslendi, "Acaba isimlerini Mor Panterler yerine Gümüş Kokarcalar olarak değiştirmek zorunda kalacaklar mı, merak ediyorum!"

Jocelyn güldü ve "Bahse girerim bir ayı, ayı, ayı görmeyi tercih ederlerdi!" diye bağırarak cevap verdi.

Ama kokarcalanan çocukların iyi olup olmadığını merak ediyordum. Tertemiz, henüz kampta hiç giymediğimiz kıyafetlerimizi giydikten sonra bir iki dakika Elvira'ya baktım. Kokarcanın püskürttüğü sıvıdaki sülfürik asidin nefes alma sorunlarına ve hatta, aman Tanrım, körlüğe neden olabileceğini öğrendim. Çocukların, yeterince uzakta olduklarından, o sıvıya doğrudan maruz kalmadıklarına oldukça eminim, ama kesinlikle bir koku gidericiye ihtiyaçları olacaktı! Gülmüştük ama bu bir şaka DEĞİLDİ!

Öğrendiklerimi kızlarla paylaştım. Gülüşmelerimiz yerini endişeye bıraktı. Karyn tekerlekli sandalyesiyle yanıma geldi. "Babam da bir keresinde kokarcalandı," diye anlatmaya başladı. "Domates suyuyla yıkanmıştı! Sonra da süt banyosu yapmıştı!" Gülmekten öldük. "Yine de banyodan çıktığında bozulmuş

domates çorbası gibi kokuyordu. Annem en sonunda bir yapı markete gidip profesyonel bir şeyler almıştı ama ben bir süre babama sarılamamıştım!"

Athena yüzünü buruşturup bir şekilde her şeyi özetleyerek şöyle dedi, "Kokarcalar galip geldi, ona şüphe yok! Umarım çocuklar iyidir."

Jocelyn pencerenin önünde dikilmiş, çocukların kulübesine doğru bakıyordu. "Kokulu ama güvende, kokulu ama güvende, kokulu ama güvende," diye fısıldadı.

Kulübede oturmuş çocukların ne kadar kokabileceğini ve kokuyu neyin giderebileceğini tartışırken evdekilere çabucak bir e-posta yazdım.

Sevgili Anne, Baba ve Bayan V–

Bugünkü fen dersimiz kokarcalar hakkındaydı!

Sıcak havalarda dışarıda unutulan çöp torbalarının kötü koktuğunu mu düşünüyorsunuz? Kokarcanın pis kokusu yanında bu ancak tatlı bir parfüm olabilir! Yanıma naneli sabun koyduğunuz için teşekkürler! Şimdilik hoşça kalın!

Gayet güzel kokarak ve gerçekten şükran dolu bir şekilde öğleden sonraki aktivitelerin devamına katıldık. Çocuklar ortalıkta yoktu. Bahse girerim ki bütün öğleden sonrayı *sadece* banyo yaparak geçirmişlerdi.

Akşam yemeğinden önce sanat, müzik ve hatta bir yüzme dersini hızlıca tamamladık, bu yüzden yemek için döndüğümüz-

de açlıktan ölüyordum. Kamptaki mutfak personelinin endüstriyel güçte bir donanımı olsa gerek; oldukça iyi şeyler ortaya çıkarmayı başarıyorlardı. Bu akşam şaşırtıcı derecede lezzetli ve gizemli bir güveç vardı –Jocelyn bunun bir tür ton balığı olduğunu tahmin etti– tatlı olarak da çilekli parfe vardı. Cassie, gururla çileklerin kamp bahçesinden geldiğini duyurdu. Tüm yemeklerden Panterler'e de götürmüşlerdir diye umuyordum!

KOKTUS TEAM

26. Bölüm

Kamp ateşi başındaki toplantıları gerçekten dört gözle beklemeye başlamıştım. Genellikle geceleri hiç dışarıda olmam, son dakika market alışverişi ya da onun gibi sıradan bir şey için arabanın arka koltuğunda emniyet kemerim takılı oturduğum zamanları saymazsak. Bir de Bayan V'nin verandasında o gerçek, canlı ateş böceklerini gördüğüm o muhteşem an. Ama burada, her akşam ve her gece dışarıdaydık. Her gece çıtırdayarak yanan ve parıltılar saçan dallar. Müthiş derecede harika.

Anlaşılan bu gece ateşin yakılmasından Mavi Porsuklar sorumluydu. Bizim takım vardığında ateş çoktan çıtır çıtır yanıyordu.

Havayı kokladım; kokarca kokusundan eser yoktu – şimdilik.

"Of, bu ateşe, ateşe, ateşe bayılıyorum," dedi Jocelyn, ateşin ılıklığına doğru eğilmişti.

Athena, "Evet, sıcak, sıcak, sıcak," diye yanıtladı. Başını sallayıp bir anlığına Jocelyn'e baktı. "Yalnızca üç kat havalı

olduğu için böyle dedim," dedi, sanırım Jocelyn'le dalga geçmediğini söylemeye çalışıyordu.

Jocelyn ve Athena çak yapıp ateşin kenarında boş kalan son iki katlanır sandalyeye oturdular. Diğer herkes sandalyelerde ya da yerde battaniyelerle matların üzerinde veya hayatlarını kolaylaştıran cihaz her ne ise onun üzerinde oturuyordu, tıpkı benim gibi.

Yerime yerleşirken Elvira'nın, **"Hey, selam!"** diye seslenmesini sağladım. Bir sürü çocuk, hatta henüz tanışmadıklarım bile, cevap olarak ya el salladı ya da bağırdı. Ranzasındaki battaniyesini sandalyesine kıstırmış olan Karyn sandalyesini yanıma sürdü. Yapabildiği kadarıyla battaniyeyi hafifçe açtı ve bacaklarımızın üzerine örttü. Dirseğimle dürterek teşekkür ettim. O da dirseğiyle cevap verdi, *Rica ederim*!

Trinity ve diğer rehberlerden bazıları mutfağa koşturdu. Birkaç dakika sonra, marshmallow paketleriyle (büyük olanlardan – annemin Penny'nin sıcak çikolatasına koyduğu ufacık olanlardan değil), düzinelerce Hershey çikolatası ve iki kutu Graham krakeriyle geri döndüler. Ancak Trinity beni unutmadığımı hatırlattı hemen: Benim için de biraz karamel sosu almıştı! Kraker istemem – ben karamel sosumu kaşıklamayı seviyorum. Trinity harika biri.

En son Panterler geldi, hepsi yepyeni görünen mor t-shirtler giymişti, hem utanmış hem de aynı zamanda bir zafer kazanmış gibi duruyorlardı. Bacaklarına tüylü, mor bir battaniye serili olan Santiago, Medi-Talker'ından çok güzel

salsa müziği yükselerek yanımıza geldi. İşte bu! Belli ki çocuklar toparlanmayı başarmıştı!

Jocelyn onları görünce, "Kokmuş, kokmuş, kokmuş," diye mırıldandı. Gülmemek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Porsuklar hiç çekinmemişti. Panterler içeri girerken burunlarını tutarak ve havayı yelpazeleyerek büyük bir yaygara kopardılar, ama beni asıl şok eden, Panterler'in hiç de kötü kokmamasıydı. Derin bir nefes alıp havayı kokladım, ama burnuma gelen tek şey yanan dalların keskin kokusu ve belki de bol miktarda tıraş losyonuydu.

Jeremiah gelip Trinity'nin yanında durdu. O iğrenç kokudan kurtulabilmek için mutfaktaki tüm karbonatı kullandıklarını söylediğini duydum – ve Cassie kasabaya gidip ne kadar stok varsa almak zorunda kalmış. Karbonatın kokarca kokusuna iyi geldiğini kim bilebilirdi? Görünüşe göre Cassie biliyordu.

Bu gece ateş, sanki tek işi bizi eğlendirmekmiş gibi parıldayıp alevleniyordu. Sahiden başka işi yoktu sanırım! Yanında düzinelerce dal, kırık çalı çırpı vardı – önceki geceden çok daha fazla. Kampın sonuna kadar yeterler diye umuyordum. Neyse, zaten ormanda yaşıyorduk – bir şey olmazdı. Sanki işaret verilmiş gibi Porsuklar kucak dolusu yakacak şey getirip alevlerin yanına attılar.

Kokarcadan sorunsuz bir şekilde kurtulduğu belli olan Santiago makinesini bağırttı, **"Kokarcalar hakkında bir fıkra dinlemek ister misiniz?"**

Birkaç çocuk "Hayır!" diye bağırarak cevapladı.

Santiago makinesinin sesini sonuna kadar açtı ve onu bağırttı, **"Boş verin – kokuşmuş bir fikra zaten!"**

Jocelyn ile göz göze geldik, kendimizi tutmaya çalıştık ama olmadı, öyle çok güldük ki karnımıza ağrılar girdi. Yeni yıkanıp taranmış ve muhtemelen büyük ölçüde utanmış çocuklar umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Ama bahse girerim, biraz alındılar!

Beni daha çok şaşırtansa Noah'ın yürüteci üzerinde zıplayarak oturduğum yere yönelmesi ve külçe gibi oturuvermesi oldu – tam da yanı başımdaki katlanır sandalyeye.

Sanki bu, kokarca saldırısına uğramak ve sonra gelip yanıma oturmak, dünyadaki en sıradan şeydi, sırıttı ve "Hey, Ateş Böceği!" dedi.

Ve –elimde değildi, yapamadım– merhaba demek için elimi sallarken hafifçe burnumu çektim. Kalan hafif bir koku almış *olabilirim* ama daha çok odunsu, baharatlı sabun kokusu ile babamın kullandığına benzer bir tıraş losyonu kokusu aldım.

"Sana çok isabet etti mi?" diye yazdım.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, doğrudan değil. Diğer çocukların arkasındayım o anda. Ama Santiago ve Devin! Zavallı çocukların neredeyse direkt üstünde patladı! İyi ki geri çekilmişiz! Jeremiah onların kıyafetlerini çöpe atmak zorunda kaldı. Rehber kulübemizi deterjanla temizleyip koca bir şişe tıraş kolonyası sıksa da içerisi kokarca fabrikası gibi kokuyor!"

"Çok korkunç!" diye yazdım. Ama gülmemi tutamıyordum. Neyse ki Noah da gülmeye başladı.

"Öğleden sonrayı tamamen duşlarda geçirdik – yaklaşık üç saat!" diye bağırdı. "Muhtemelen gölün yarısı boşalmıştır."

Zavallı Panterler. El işi aktivitesi yok. Yüzme yok. Sanat aktivitesi yok. Sadece duş. Tüm öğleden sonra. Böyle olduğu için üzgündüm ama yine de biraz komikti.

Ateş, altın ve kırmızı renklerde parlıyordu – tam da olması gerektiği gibi. Noah ateşe bakıp bir espri yaptı, "Umarım duman kokusu kokarca kokusunu bastırmaya biraz yardımcı olmuştur!"

Yıldızların kokusu var mıdır merak ettim – bu gece gökyüzü yıldızlarla doluydu. Eğer kokuları varsa birazını yeryüzüne göndermeliler! Ama cidden, kokarca kokusu çok hafif hissediliyordu.

Tam Noah'a bunu söyleyecektim ki Cassie, "Kim ateşte marshmallow kızartmak ister?" diye bağırdı.

Herkes elini kaldırdı ya da bir şeyler bağırdı. Dürüst olmak gerekirse hayatımda hiç ateşte kızarmış marshmallow yememiştim.

Jeremiah yavaşça yanımıza geldi, elindeki ucunda marshmallow takılı uzun dalı Noah'a uzattı. "Al bakalım, dostum!" dedi.

Ama Noah, "Yok, teşekkürler. Ben almayacağım," diye cevapladı.

İşte, *bu* beni acayip şaşırttı.

Omzunu silkip sırıttı. "Kimseye söyleme ama ben çikolata sevmem! Ya da marshmallow."

"Cidden mi? Ben de!"

"Peki ya karamel sever misin?" diye sordu.

"Listemin ilk sırasında!" dedim.

"Tek ihtiyacım bu ateş, böyle iyiyim."

Ben de! diyordum içimden. *Ben de! Ben de!*

KOKTUS TEAM

27. Bölüm

Çarşamba günü garip ve çılgın bir şekilde başladı. Sanat aktivitesine giderken ayakkabılarımızı çıkarmamızı söylediler. Nasıl yani? Trinity güldü, ayakların kokuyor diye benimle dalga geçti (kokmadıklarına eminim), sonra ayak baskısı yapacağımızı söyledi.

Daha önce hiç yürümemiş biri için ilgi çekici bir aktivite. Trinity bir renk seçmemi istedi, ben de turuncu (Ala Doğanlar'a sadık kalmaya çalışıyordum) ve moru (Hmmm – Mor Panterler yüzünden mi? Yok canım.) seçtim. İki tane tepsi çıkardı ve mor boya tüpünü elime tutuşturdu. "Haydi bakalım, sık," diye direktif verdi. Sıktım. Boya tepsiye fışkırdı. Ayağım boyaya dokunduğu anda hafif bir serinlik hissettim, tıpkı menekşe renginin hissettireceğini düşündüğüm gibi. Turuncu boyalı bir başka tepsideki diğer ayağımda ise farklı bir his vardı – meyvemsi bir dokunuş. Parmak uçlarımda mandalinalar kıpırdıyordu sanki.

Yürümediğim için, son moda spor ayakkabı giydiğimden emin olmak dışında ayaklarımı neredeyse hiç düşünmem. Oysa bu etkinlik bana ayakların ne işe yaradığını düşündürdü – koş-

mak, dans etmek ve aslında vücudu ilerletmek. İlk denemelerimiz pek düzgün olmadığı için birkaç deneme daha yaptık – olağanüstü şiddetli tekmeler için bir olimpiyat madalyası almalıyım! Ama sonuç olarak o turuncu ve üzüm renkli "ayak sanatı" harika görünüyordu! Annem buna bayılacaktı.

İşimiz bitince temizlendik, gerçi ayak parmaklarımın arasında mor lekeler kalmıştı ama oradan yüzmeye gittik. Sanırım geri kalan boyalar da havuzda çıktı, çünkü müzik dersi için spor ayakkabılarımı giyerken ayaklarımda bir şey fark etmedim.

Müzik dersinde biraz bateri çalmam lazım. Bir enstrüman çalamayacağımı da kim söyledi? *Dum! Dum! Bam! Bam!* Bateri bir hoparlöre bağlanmıştı ve *badamtıs!* Bunu yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu yoktu. Bu yüzden davula herhangi bir şekilde ne zaman vursam çok fazla ses çıkarıyordum – *vuuu-huuu*!

Fakat burası Jocelyn'in sevdiği bir yer değildi. Lulu'dan kendisini dışarı çıkarmasını istedi. Stresli ve gözleri kocaman açılmış halde, "Bunu sevmiyorum, bam, bam, bam," diye fısıldadı. Lulu hızlıca onu dışarı çıkardı ve ikisi dersin geri kalanını bir bankta oturup çene çalarak geçirdiler.

Bam-bam-bam! Athena bateriye vurdu. *Bam-bam-bam!* Karyn kendine bir çift marakas buldu ve işte, hızlıca bir müzik grubumuz oluvermişti. Sallandık, bağırdık ve rehberlerimiz için bir performans sergiledik. İyi olup olmadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama gürültülüydük ve evet, bu eğlenceliydi.

"Gürültü yapmayı *seviyorum!*" dedi Athena. "Öğretmenler bana hep yerine otur ve sessiz ol, diyor."

Ona katılıyordum. Konuşamayan bir kızın çıkarabildiği her sese, gürültüye ihtiyacı vardır!

Artık öğle yemeği vakti gelmişti ve çok daha rahatlamış bir Jocelyn ile buluşup kulübemize döndük.

Karyn, endişeli bir sesle Jocelyn'e, "İyi misin?" diye sordu.

Kulübemizin yanındaki çimenli alanın kenarlarını süsleyen sarı papatyalara bakarak, "Evet, şimdi her şey yolunda," diye yanıtladı Jocelyn. Athena da papatyaları gözetliyordu. Bir tanesini alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra da yüzü ışıl ışıl, "Ooo, burası piknik için mükemmel bir yer! Öğle yemeğimizi burada yiyebilir miyiz – sadece dördümüz?" diye sordu.

Karyn küçük bir daire çizerek döndü. "Aman Tanrım, evet! Piknik!" diyerek Athena'ya katıldı.

Mümkün olduğunca hızlı Elvira'yı konuşturdum, **"Evet, lütfen!"**

Rehberlerimiz birbirlerine baktılar ve aynı anda başlarını salladılar. Lulu, "Biliyorsunuz, yıllardır böyle bir şey yapmamıştık," dedi neşeyle. "Evet! Hadi, birlikte bir piknik yapalım!"

Karyn'le bakıştık. Rehberlerimiz *biz* diyerek kendilerini de dahil etmişlerdi. Oysa bizim *biz*den kastımız sadece dördümüzdük. Athena'nın yüzü asıldı, Jocelyn çimleri çekiştiriyordu.

Trinity, "Dördünüz burada bekleyin, biz de gidip herkesin öğle yemeğini getirelim," dedi. "On dakika bile sürmez."

Kim'le beraber sandalyelerimizin frenlerinin açık olduğundan emin oldular.

Trinity bana, "İyi misin?" diye sordu.

"İyi," diye cevapladım. Ama gerçekten mi ya, *BİZ* mi?

Lulu, her birimize tek tek bakıp tekrar etti, "Herkes iyi mi?"

Onları iyi olduğumuza ikna ettik ve böylece rehberlerimiz nihayet yemekhaneye doğru yola koyuldu, her yüz metrede bir dönüp bizi kontrol ediyorlardı. Ama sonra kulübeleri geçip köşeyi döndüler ve artık Görüş. Alanından. Çıkmışlardı!

Aman Tanrım. Dördümüz ilk defa gerçekten yalnız kalmıştık. Hepimiz birbirimize baktık, neredeyse taş kesmiştik.

İlk önce Athena konuştu. "Bizimle *birlikte* piknik mi yapacaklar?"

"Ya evet."

"Evet ya."

"Sanırım öyle!"

"Yemeğimizi almaya gitmeleri çok nazikçe tabii ama . . ." dedi Jocelyn, "hep, hep, hep yanımızdalar!"

"Evet," Athena gözlerini devirerek içini çekiyordu.

"Hep yanımızdalar," yazdım.

Karyn, "Biliyorum!" diye sızlandı. "Annem gibiler. Çoooook fazla endişeleniyorlar. Evde de annem beni her saniye kontrol eder!" Saçını çekiştirdi. "Muhtemelen şimdi de şu çalıların arasından bizi gözetliyordur!"

Jocelyn, abartılı bir şekilde her bir yöne bakınarak, "Benimki de!" dedi.

Karyn içini çekip, "Rehberlerimiz de aynı işte," dedi.

"Evet. Kamp anneleri gibi!"

"Helikopter rehberler!" diye bağırdı Karyn.

Jocelyn, "Sanki küçük çocuklarmışız gibi!" diye ekledi.

Şimdi hepimizin kaşları çatılmıştı.

Athena yerden biraz çimen koparıp havaya attı. "Her dediklerini yapmamızı bekliyorlar–"

"*Bebekmişiz* gibi!" diye ekledi Karyn, sinirliydi. "Sanki tek bir kuralı çiğnemeye bile gücümüz yetmezmiş gibi!"

Jocelyn, "Sen hiç kural, kural, kural çiğnedin mi?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek, **"Hiç fırsatım olmadı ki!"** yazdım.

Karyn'in gözleri birden parladı, yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "O zaman şimdi çiğneyelim!"

"Nasıl?"

Jocelyn yolun solunda aşağıda bir yeri işaret etti. "Orada ne var?"

Hiçbir fikrimiz yoktu.

Karyn, "E, gidip görelim bakalım!" dedi neşeli bir tavırla. Sağ tarafına uzanıp tekerlekli sandalyesinin kilidini açtı, etrafında döndü ve yola doğru ilerledi. Athena hemen arkasından çıktı, yanında da Jocelyn.

"*Aaah!*" dedim olabildiğince yüksek sesle. Bu küçük macerayı kaçırmak istemiyordum!

Athena, "Melody!" diye bağırdı. "Seni unutmadık, Melody!" Geri koştu, tekerleklerin kilidini açtı ve sandalyemi döndürdü, sonra da diğerlerine yetişmek için koşar adım itti.

İşte . . . böyle kaçıverdik! Elimizden geldiğince sessiz. İlk virajı dönerken önümüzden sincaplar geçti. Biraz daha ilerle-

dik ve *bu* macerada National Geographic gerçeklerini, çam ağaçlarının yüksekliğini ya da hangi küçük memelilerin bir şey fırlatabildiğini umursamıyorduk. Şey, belki bir kokarca ama *bunun* için de gözlerimi dört açmıştım!

Bir kuş hızla önümüzden geçip alçak bir dala konduğunda hepimiz donakaldık. Her kanadın üzerinde yanan kırmızımsı-turuncu ve sarı bir parça dışında tüyleri simsiyahtı. Keskin, sivri bir gagası vardı. Bu kuşun ne olduğunu biliyordum.

"Ala-kanatlı Karatavuk," diye yazdım.

Jocelyn, "Havalı, havalı, havalı," diye fısıldadı.

Kuş, havalanıp uçmadan önce sanırım ormandaki dört kaçağa merhaba diyerek ciyakladı.

Belli ki çok kullanılmış bir yolda tekerlek çeviriyor, yürüyor ve sekiyorduk, sonra biraz eğimli bir yere geldik. Aşağısı batak gibi görünüyordu.

"Öyle *aşırı* ıslak görünmüyor," diye karar verdi Karyn.

Jocelyn önden koşup ayağını sertçe çamurlu alana bastırdı.

"Fena değil," diye onayladı.

Böylece yola devam ettik – hafif eğimden aşağı, ve sonra . . . oo-oh! . .

Benim sandalyemin kalın lastikleri çamurun üzerinden kolayca geçmişti. Ama Karyn'inkiler – pek değil. Bir kez daha denedik, uf, Jocelyn ne kadar kuvvetli itse de olmadı. Tekrar itti. Ve tekrar. Karyn çamura saplanmıştı.

Bana dönüp açıkça, *Bu hiç iyi olmadı!* diyen bakışlarla bakın.

Athena aceleyle yanına gitti. Atkuyruklarını çekiştirerek, "Başımız çok fena belaya girecek!" diye bağırdı. Jocelyn ile birlikte Karyn'in sandalyesinin iki yanına geçip ittiler. Kaldırmaya çalıştılar. Ve biraz daha ittiler. Tekerlekleri onlarla birlikte yuvarlamaya çalışmaktan Karyn'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ben bile Karyn'in arka tekerleğine bir tekme atmayı başardım.

Jocelyn, "İtmeye devam et!" diye haykırdı.

Sandalye ileri doğru hareket etmişti ki biz sevinç çığlığı atarken saplandığı yere döndü.

"Bir kez daha!" Athena bağırdı. Ve güçlü, mükemmel koordineli bir *kalkışla* sandalye öne doğru yuvarlanıp daha sağlam bir zemine çıktı.

Jocelyn ve Athena dizlerinin üstüne çöktü, nefes nefeseydiler. Hepimiz birbirimize baktık, yüzümüz ter içindeydi. Şoke olmuş bakışlar gülümsemeye dönüştü.

"Başardık! Onu kurtardık!"

Şansımızı zorlamamamız gerektiğini biliyorduk – fakat gideli ne kadar olmuştu, emin değildik. Belki on dakika? Saatler gibi gelmişti. Bu yüzden başka bir süper-saplanış riski almak yerine geri döndük. Jocelyn ve Athena birlikte birkaç yüz metre patikadan çıkarak Karyn'i çukurun çevresinden dolaştırdılar, sonra Athena benim için geri koştu. Ve yine birbirimize tezahürat yaptık.

Aklıma bir fikir geldi. Klavyemde hızlı bir arama yaptım ve "Elvira" şarkısını buldum. Öyle uzun zamandır çalmamıştım ki – en sevdiğim, kendimi iyi hissettiren şarkımdı! Sesi olabildiğince açtım, geri dönerken Jocelyn, Karyn ve Athena

ı | ç | ı | m | d | e | b | ı m | e | l | o | d | ı

çığlık çığlığa şarkıya eşlik ettiler, "*Elvira! Elvira! Kalbim Elvira için yanıyor!*"

Güldük, şarkı söyledik ve tam "*uum pappa, umm pappa mov mov*" kısmı ikinciye dönerken rehberlerimiz bizi buldu.

Hepsi. Çok. Kızgın. Görünüyordu.

Gerçekten. Kızgın.

Kaybolmuş filan değildik ve müzik tam olarak nerede olduğumuzu bilmelerini sağlıyordu ama sanırım başımız beladaydı! Ama biliyor musunuz? Buna değerdi! Ve ne diyeceğim? Daha önce hiç başımı belaya sokmadığımı fark ettim!

EN. GÜZEL. ÖĞLEDEN SONRA. NET!

Rehberlerimiz bizimle birlikte dönerken DERİN bir sessizlik vardı. Evet, kızmışlardı. Ama sandalyesiyle yanımda ilerleyen Karyn'e sırıttım, o da çalıların arasından geçerken çaktırmadan Athena ve Jocelyn ile birer beşlik çaktı.

Sahiden de "piknik" alanına geri döndüğümüzde rehberlerimiz küplere bindi. Yemek tepsileri çimlerde bizi bekliyordu. En azından henüz karıncalar tepsileri istila etmemişti.

"Evet, Doğanlar, biraz konuşmamız gerek!" Önce Trinity başladı, kaşları çatıktı. "Aklından ne geçiyordu Melody?"

Ben (cevaben kaşlarımı çatarak): *Bahse girerim daha önce arkadaşlarınla eğlenmişsindir!* (Bunu yazmadım, ama eminim yüzümden okumuştur.)

Kim: "Karyn, bunu senden beklemezdim!"

Karyn (eli belinde): "Ama biz hiçbir şey *yapmadık*!"

Sage: "Athena, sonu çok kötü olabilirdi!"

Athena (kaşları çatık): "Nasıl? Sadece biraz eğleniyorduk."

Lulu: "Geri gelip hiçbirinizi görememek ne kadar üzücüydü bir fikriniz var mı? Çok korktuk."

Jocelyn: "Kaybolmadık ki."

Tekrar ürkütücü bir sessizlik oldu. Arkadaşlarım da şimdi ne olacağını merak ediyor olmalıydı.

Derken Trinity tekrar konuştu. Sesi yumuşaktı, sanki mavi tonlarında ama köşeleri parlak turuncu gibi. Hâlâ kızgındı. "*Aklın*dan ne geçiyordu?" diye tekrar sordu, sesinden gerçekten kafasının karıştığı duyuluyordu. "Hepiniz *zarar* görebilirdiniz!"

Ama bir şey *olmadı*. Şeye, ee, *daha fazlasına* ihtiyaç duyabileceğimiz hiç akıllarına gelmiş miydi?

Athena huysuz bir sesle cevap verdi, "Kimseye bir şey olmadı. Biraz eğlendik."

Ben de yazdım, **"Neredeyse genç kız sayılırız!"**

Karyn ve Jocelyn de buna katılarak kollarını göğüslerinin önünde bağlamıştı.

Rehberlerimizin yüzlerini dikkatle inceledim, çatık kaşlar, bükülmüş dudaklar. Ve şunu fark ettim, *cidden anlamıyorlardı!*

Athena, "Annem bana bebekmişim gibi davranıyor! Siz de öyle," dedi, sesi mor tonlarında, mutsuz ve allak bullaktı. "Bizim işimiz sizi *güvende* tutmak ve kampın tadını çıkardığınızdan emin olmak."

Karyn içini çekti. "Of evet, ama hem güvende olsak hem de her nefes alış verişimiz izlenmesek olmaz mı? Biz sadece kendimiza bir piknik yapmak istedik," diye devam etti. "Ama

kaçtığımız için özür dileriz. Sizi korkutmak istememiştik." Durdu ve bize baktı.

Athena ekledi, "Gerçekten çok üzgünüz!"

Jocelyn de katıldı, "Annelerimiz gibi *olmasanız*, en azından sürekli?" Karyn, Athena ve ben de ateşli bir şekilde başımızı sallayarak destek verdik.

Birkaç dakikalık derin bir sessizlikten sonra danışmanlarımız bizi anlar gibi bakmaya başladı, yüzlerindeki kızgınlık ve endişe başka bir şeye dönüştü. Trinity tekrar konuşana kadar, sanki kamp rehberleri kendi aralarında bir dilde, kaşlarını kaldırarak iletişim kurdular. "Yani, kendi devrimlerini başlatan bir kampçı grubumuz da *hiç* olmamıştı! Ama sizi anlıyoruz. Küçük bir nefes alma alanı. Herkesin buna ihtiyacı var. Ve neyin yeterli veya –öhöm!– neyin fazla olduğunu bilmek biraz zor olsa da . . ."

Bizim orman gezimiz gibi.

". . . nasıl hissettiğinizi bizimle paylaştığınız için aslında sizinle gurur duyuyorum."

Düşünceli görünen Lulu sordu, "Peki, dördünüz buradan nereye gitmemizi önerirsiniz? Fikri olan var mı?"

Şimdi şaşkınlık içinde gözlerimizi kırpıştırma sırası *bizdeydi*!

Önce Karyn söz aldı. "Biliyor musunuz, bunu sorduğunuz için çok teşekkürler. Çoğu zaman yetişkinler bizim için bir şeyleri sadece 'yapıyor' ve bizim ne istediğimizi asla sormuyorlar. Mesela sırf tekerlekli sandalyedeyim diye kendim için karar veremiyorum. Bu çok berbat!"

Seni çok iyi anlıyorum Karyn. Yüzde yüz haklısın!

Sonra ben yazdım, **"Biraz boş zamana ne dersiniz? Sadece dördümüz için?"**

Rehberlerimiz birbirlerine baktı, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Bahse girerim daha önce hiçbir kampçı böyle bir şey istememişti – biraz yalnız kalmak! Gerçekten ne yapacaklarını bilemiyor gibi görünüyorlardı.

"Peki, öyle olsun!" dedi Trinity sonunda. "Dördünüzün de kaçtığı öğle yemeğimizi bitirdikten sonra" –durdu ve yarı alay eden bir gülümsemeyle– "programı kontrol edelim ve bakalım önümüzdeki bir iki gün içinde size boş zaman yaratmak için ne yapabiliriz."

Sage, "Ama ilk önce, eğer sizin için mahsuru yoksa," dedi, "yemeğimizi yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Tavuklu noodle çorbası buz gibi olmuştu ama yine de çok lezzetliydi.

28. Bölüm

Bir başka yüzme dersi –hey, artık denizanası seviyesinin de ötesine geçebilirim!– ve bu sefer pembe ile bordo renklere odaklandığım bir sanat dersinin ardından fark ettik ki akşam yemeğinden önce bir saat vaktimiz daha var. Sanat ve el işleri binasından çıkarken, hemen oğlanların kulübelerini geçince oyun parkına benzer bir yer gözüme ilişti. Ooh, diye düşündüm, *bizim için mi acaba?* Biliyor musunuz? Aklıma daha önce hiç oyun parkında oynamadığım geldi! Ne berbat, değil mi?

Bu yüzden Trinity'e yazdım, **"Oraya gidebilir miyiz, lüüüüüütfeeeeeeeen?"**

Jocelyn ekledi, "Lütfen, lütfen, lütfen!"

En etkili yalvarış Athena'dan geldi çünkü, "*Girls just wanna have fun!*" şarkısını söylemeye başlamıştı.

Rehberlerimiz de bunun harika bir fikir olduğunu düşününce oraya yöneldik. Yaklaştıkça resmen bakakaldık. Burası tek kelimeyle hayallerimizdeki oyun parkıydı!

Okulda çocuklar futbol oynarken ya da kum veya mısır dolu toplarla daha basit oyunlar oynarken, basket atmaya çalışırken

ya da voleybol topunu filenin üzerinden geçirmeye çalışırken kenarda oturup izlemek konusunda gayet iyiyimdir. Bazen oyun oynayanlar da dönüp bana el sallar ama her zaman değil.

Bazen de babam Penny ile beni parka götürür, o sallanıp kaydıraktan kayarken ben de izlerdim ama hiçbir zaman uzun kalmazdık çünkü benim yapabileceğim çok fazla bir şey olmazdı.

Ama buradaki park – aman Tanrım! Bu parkta bizim gibi çocuklar için tüm düzenekler vardı. Bir kere, tabii ki salıncaklar vardı ama buradakiler kocamandı. Her birine bir tekerlekli sandalye sığabilirdi. Karyn kendini kaybetmişti.

Kim'e, "Yani, bunlara sandalyemizle mi biniyoruz?" diye sordu.

"Evet! Hadi deneyelim." Kim, Karyn'in sandalyesini metal platformun üzerine itti, sandalyeyi yere sabitledi ve vuu-huu! Karyn uçuyordu! Bir salıncakta! Sandalyesi bir ileri bir geri süzülüyordu, Karyn ise çığlık çığlığaydı, "Hayatım boyunca bunu yapmak istemiştim!"

Bir dakika sonra ben de yanındaki salıncaktaydım. Çıt, klik, geri çekip it ve eveeeet!

Ah aman Tanrım! Aman Tanrım! Salıncağa biniyordum! Arkaya – *vuhuuu*. Öne – *vuhuuu*. Yine ve yine ve yine. Saçlarımı darmadağın eden rüzgârı hissetmeye doyamıyordum, öne sonra arkaya.

Bir yanıma baktım ve tüm parkın yanımdan geçip süzüldüğünü gördüm. Sonra öteki tarafa baktım, bir kez daha aynısı. Kafamın içinde *veiiiii* diye çığlık atıyordum – tıpkı şimdiye kadar salıncakta sallanırken gördüğüm çocuklar gibi. Yani birkaç yıl gecikmiştim ama işte *sallanıyordum*!

Küçük çocukların *veiiiii*'lemesine şaşırmamak lazım.

Salıncaktan indiğimde yüzüm kızarmıştı, sırıtıyor ve zar zor nefes alıyordum.

Derken Athena kaydırağın göz alıcı bir pembeye boyanmış olduğunu fark etti. Tek ihtiyacı buydu işte. "Sıradaki, pembe kaydırak!" diye bağırdı.

Sage, "Sıradaki, Süper Kaydırak!" diye ona katıldı. Kaydırağa şöyle bir baktım. Destek direklerine dokundum, süper sağlam oldukları kadar yumuşak ve süngerimsi bir his. Sanki benimki gibi bir zihne sahip bir çocuk bunu düşünmüş ve "Hey, dünya – ihtiyacımız olan şey bu!" demişti. İki kısmı vardı – birinde tekerlekli sandalyede oturarak, diğerinde de dümdüz yatarak kayıyordun.

Trinity, "Hangi taraf?" diye sordu.

Ben de, **"İkisi de!"** diye cevap verdim.

Öyle de yaptık. Önce sandalyemi düz bir forklifte benzeyen bir şeye yükledik, beni tekerlekli sandalye için tasarlanmış olan platforma yerleştirdi. Emniyet kemerlerimi iyice bağladık ve *vuhuuuu!* Ben, sandalyem hatta Elvira kaydıraktan kaydık! Çok eğlenceliydi! Saniyeler içinde bitmişti.

"Bir daha!" diye yalvardım. Bir kere daha yaptık. Sonra birçok kere daha.

Bu sırada Karyn nerede olduğumu fark etmiş, kaydırağı denemek için telaşla bize doğru geliyordu. Birkaç dakika sonra onun sevinç çığlıklarını duyup gülümsedim.

Trinity, "Kendi kendine kaydığın diğer kaydırağı da denemek ister misin Melody?" diye sordu.

Yani, tabii ki! Kesinlikle!

Bu öteki kaydırağa dokununca, Penny'nin kaydıklarından çok farklı olduğunu fark ettim. Babamın kamp çadırının malzemesini andırıyordu – yumuşak ama yine de sağlam. Gerçekten kaydıraktan kaymak isteyip de kayamayan bir çocuğu olan bir anne ya da baba tarafından tasarlanmış olmalıydı. Yani bizim gibi bir çocuk. Teşekkürler, anne-baba!

Kaydıraktan ilk önce Jocelyn ve Athena kaydı, sonra Trinity beni bir rampadan yukarı çıkardı, birkaç mandalla kaydırağın kenarına kancaladı ve *vuhuuuu*, aşağı kaydım, tıpkı Penny gibi. Kayıyordum ve düşmüyordum, daha hızlı, daha hızlı, sonra *ahhh!*

Alt kısım o kadar yumuşak ve süngerimsiydi ki tüm mandallar kırılıp da düşsem bile birazcık olsun incinmezdim.

Cidden, burayı icat eden insanlar birer dahi olmalıydı.

Sıra Karyn'deydi, daha sonra Jocelyn ve Lulu oyun parkının geri kalanını keşfederken biz üçümüz kaydırağı birkaç kez daha denemek zorunda kaldık. Dördüncü ya da beşinci kayışından sonra Athena, ne yaptıklarını görmek için Jocelyn'in arkasından koşturdu ve birkaç dakika sonra yanımıza gelip parkın diğer tarafına gelmemiz için ısrar etti.

Rehberlerimiz saatlerine bakıp akşam yemeğinden önce biraz daha vaktimiz olduğuna karar verdi. Böylece sırayla bir voleybol topunu basketbol çemberinden geçirmeye çalışan Jocelyn ve Lulu'nun yanına gittik. Çember bizim evin oradaki oyun parklarında gördüklerime kıyasla yarı yükseklikteydi, bu sayede Jocelyn kolayca basket atabiliyordu. Yine de isabet ettirmesi inanılmazdı çünkü potaya gerçekten çok uzakta duruyordu. Arka arkaya yedi

basket attı, sonra bir tane daha. Her seferinde zaferle iki elini havaya kaldırıyordu. Seriyi on birde bozunca bize döndü.

"Hadi gelin oynayalım! Oynayalım! Oynayalım!"

Bunun nasıl yapıldığına dair en ufak fikrim yoktu ya da ben yapabilir miydim bilmiyordum, ama neden olmasın? Bu yüzden sandalyemi basket sahasına sürdüm, Lulu topu bana attı. Top dosdoğru kucağıma indi – tam isabet! O da tıpkı kaydırak gibi yumuşak ve süngerimsi hissettirmişti.

Athena, "Her yakalayış iki puan!" diye tezahürat yaptı.

"Nasıl?"

"Ala Doğan kuralları," diye takıldı Karyn.

Peki madem. Bana iki puan gelsin. Ellerimi kaldırıp topun her iki tarafına yerleştirdim. Yani, tabii topun iki yanı olmaz ama işte bu süngerimsi şeyi kıvrık ellerimle yakaladım. *Peki sevgili eller şimdi rahat durun tamam mı – beni duydunuz mu?*

Arkadaşlarıma baktım. Sanki önceden koreografisini yapmışlar gibi hepsi birden başparmaklarını havaya dikip destek mesajı verdiler.

Topu kaldırdım, kollarımı kontrol ettim. Evet, çok sıskalar ama hey, işte topu tutuyorlardı. Bir topa, bir de sadece birkaç metre ötemdeki potaya baktım.

Karyn seslendi, "Fırlat, Melody! Fırlat gitsin!"

Havaya attım. Benim zihnimde top havada yükseliyor, mükemmel bir şekilde dönüyordu. Gerçekte mi? Potanın yüzlerce kilometre ötesine gitmişti. Tamam, belki elli metre ötesine. Fark etmez. Her türlü ıskalamıştım.

i | ç | i | m | d | e | h | i m | e | l | e | d | i

Jocelyn, "Bir daha, bir daha, bir daha," diye seslendi. Trinity topu tekrar kucağıma yerleştirdi.

Topu savurdum.

Bu sefer potayı sadece yüz kilometre kadar ıskaladım.

Athena koştu, benim için topu aldı ve tekrar kucağıma koydu.

Bir daha fırlattım.

Karyn, "Sahiden deniyor musun?" diye takıldı. Kötü niyetli değildi – aslında sesinde bana olan inancı duyabiliyordum.

Bu yüzden topu bir kez daha hızla fırlattım! *Uahhh!*

Bu sefer potayı sadece birkaç metreyle ıskaladı.

Üçü de yolun kenarından, "Bir daha! Bir daha! Bir daha!" diye bağırıyordu.

Bırakmak istedim ama bırakmadım – arkadaşlarım beni izliyordu. Bir daha attım, bir daha ve bir daha. On iki kere. On beş. Susamaya başlamıştım. Kollarım titriyordu.

"Haydi at!"

"Fırlat!"

"Bomba gibi!"

Bir saniyeliğine topa sarıldım, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Peki. *Bunu YAPACAĞIM!* Bir elimle topu tutarken diğer elimle onlara belli belirsiz bir beşlik işareti çaktım. Derin bir nefes alıp doğrudan çembere baktım ve hayatımda bir şey yapmak için kullanabileceğim tüm gücümle o topu fırlattım!

Top havada yükseldi. O kadar hızlı dönüyordu ki üzerindeki [illegible] göremiyordum. Ve sonra, sanki her bir gün ve hafta sonları

ikişer kez şut atan bir WNBA oyuncusu atmış gibi o top fileye girdi, *vuuuuf*, tam isabet.

Jocelyn tezahürat yapıyordu, "Çember! Çember! Çember! İşte burada! Çember! İşte burada!" Karyn kutlamak için o kadar çok "çak" yaptı ki sayamadım. Athena dans ederek ortalıkta geziyor, arada havayı yumrukluyordu. Sonra dördümüz el ele tutuştuk ve bağırdılar, "En iyilere bulaşma! En iyilere bulaşma!"

Sonra arkamdan bir tezahürat daha. Rehberler!

Onlar da basketi atan kendileriymiş gibi tezahürat yapıyor, alkışlıyorlardı.

Basket çemberine baktım, top birkaç metre ilerisinde duruyordu. Ben basket atmıştım. Ben. Melody. Arkadaşlarımla birlikte. Oh be, Çember! İşte burada!

Lulu akşam yemeği için yine geç *kalamayacağımızı* söyleyene kadar parkta oynadık. Oyunlar uydurduk – en çok hoşuma giden Jocelyn'in Sersem Solistler dediği bir şeydi. Jocelyn beni, Athena da Karyn'i küçük daireler çizerek döndürüyordu, ta ki başımız dönene kadar. Başımız öyle çok dönüyordu ki Athena gerçekten düştü, öyle çok gülüyordu ki ayağa kalkamadı. Sonsuza kadar o oyun parkında kalmak istedim. Diğerleri de böyle hissetmiş miydi? Aralarında daha önce böyle bir şey yapmış olan var mıydı?

Ben mi? Ben hayatımda ilk kez dışarıda oyun oynadım. Arkadaşlarımla.

29. Bölüm

Akşam yemeğinde ezilmiş spaghetti yedikten sonra üstüne güzel, soğuk bir buzlaş –ah! çilek! üç tane götürdüm– ve tabii kaçış yok, turuncu t-shirtlerimizi giydik, –evet, o kutunun gerçekten de dibi yoktu– artık Ateş Zamanı gelmişti.

Trinity yine sweatshirt diye ısrar ettiği için memnundum – hava biraz serindi. Benimkinin bedeni ikiydi, çoook boldu –güzel– kapüşonu da vardı, başıma geçirdim, oh çok rahat.

Takımların hepsi toplanınca Cassie seslendi, "Çarşamba Gecesi Harikalarına Hoş Geldiniz!" Noah'a bakındım, ama onu göremedim. Muhtemelen arkada, diye düşündüm. Cassie gülerek, "Aslında bunu şimdi uyduruverdim!" dedi. "Her gece harika ama bu gece kulağa daha hoş geliyor!"

Hoparlörlerin çalıştığından emin olduktan sonra, "Ben bu gece ateş şenliğine hazırım, hadi siz de bana katılın! Umarım bu gece sizin şarkınızı da çalarız," dedi, Miley Cyrus'ın sevdiğim bir şarkısıyla başladı. Şarkı sözleri *"So I put my hands up,"* deyince ben de öyle yaptım. Ellerimi havaya kaldırdım ve müziğe eşlik ederek sallandım.

Şarkı bittiğinde yine susmuştum, tam Trinity'den bir buzlaş daha isteyecektim ki zihnimde çok hızlı bir U dönüşü yaptım çünkü oğlanların kulübelerinin olduğu yoldan Panterler geldi Noah kanguru gibi değişik bir yürüyüşle doğruca yanımıza geldi Jocelyn yanımda oturuyordu, Noah'ı hemen fark etti ve sırıttı. Trinity'e tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordum – ateşin yanında Noah için yer bırakmak . . . benim yanımda! *Demek ki arkadaşlar bunun için var!* Gerçekten de Noah boşalan yeri fark etti ve oraya yöneldi.

Cassie çoktan başka bir şarkıya geçmişti –sanırım eski-lerden "Old Town Road" çalıyordu– böylece çoğumuz şarkı söylemeye ya da dans etmeyi denemeye ya da ata biniyormuş gibi hoplamaya başlamıştık.

Noah yanıma gelince, "Burası boş mu?" diye sordu, eliyle başını ovuşturuyordu.

Senindir, diye tercüme edeceğini umarak elimi salladım. Doğru anlamış olacak ki orada durdu ve yürütecine yaslandı, bir duvara yaslanır gibiydi – gayet sakin. Orada öylece bir dakika durdu, sonra küt diye kendini sandalyeye bıraktı, sanki ayakta bunu planlamıştı.

Tamam, tamam, içimden çığlıklar atıyordum. Böyle şeyler her gün oluyormuş gibi en güzel gülümsememi takındım.

"Bu şarkıyı sever misin?" diye sordu.

Klavyeme dokundum, **"Ah, tabii."**

"Ben de," dedi.

Bir süre sessizlik içinde müziği dinledik. Biraz gergin görünüyordu. Ben mi, benim kafamın içinde "Flight of the Bumblebee"

çalıyordu. Bu harika arka plan müziği için teşekkürler Bayan V! Hafifçe güldüm.

"Neye güldün?" diye sordu.

Burnumu kırıştırdım. Ona kafamın içindeki yaban arılarından bahsetmeyecektim tabii ki! **"Müziği sever misin?" diye yazdım.**

"Evet. Her türünü."

"Hip-hop?"

"Tabii ki."

"Bebop ve hot rock?"

"Sanırım – bunlar her ne ise!"

İkimiz de güldük.

Mümkün olabildiğince hızlı yazdım, **"Eve dönünce bunlara mutlaka bak. Çok güzellerdir,"**

Zihnine not alıyormuş gibi şakaklarına vurdu. Gülümsedim.

"R&B?" diye sordum.

"Ah, evet."

"Peki ya blues?" diye yazdım.

"B. B. King'i bütün gece dinleyebilirim!"

"Caz?"

"Bazıları Herbie Hancock'u sever ama ben bazen anlamıyorum – fazla esrarengiz."

"Aynen! Sanki kendi zihinlerinde kayboluyorlar!"

"Aynen!"

Başımı sallamaya devam ettim. **"Heavy metal?"**

"Yok. O çok kulak tırmalıyor."

"Country?"

İşte o an yüzü aydınlandı. "Annem country müziğe bayılır! O şarkıların en güzel hikâyeleri anlattığını söyler." Sanki gözleri parlıyordu. "Her zaman birinin kaybettiği bir kız vardır, ya da arkasından ağlanacak bir adam, bu yüzden *her zaman* dinleyebiliriz."

"Ah, şanslısın!" Beynim deliler gibi Bayan V'nin oturma odasındaki devasa müzik setinde birlikte dinlediğimiz her şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Sonra, **"Peki ya klasik müzik?"** diye yazdım.

"Şimdi bu kulağa garip gelebilir ama Beethoven ve Mozart gibi adamlar benim uykumu getiriyor."

Az sonra ona söylemek istediğim şeyi anlayacak mı merak ediyordum. Benim bir tür kaçık olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ama ne fark eder!

"Garip değil," diye yazdım. Sonra devam ettim, **"Müziği duyduğumda renklerini görüyorum."**

Öne öyle hızlı eğildi ki neredeyse düşecekti. "Hadi canım! Sen de mi? Bunu aileme anlatmaya çalıştım ama anlamadılar."

Yok artık. *Şimdiye dek* bunu gerçekten anlayan biriyle tanışmamıştım! Ve şimdi kampta hem rehberim hem de bir arkadaşım aynı şeyi yapabiliyordu!

Bu yüzden riski göze alıp anlatmaya devam ettim. **"Caz bana kahverengi ve güneş yanığı gibi görünüyor, ıslak toprak gibi kokuyor,"** diye yazdım dikkatle. Evet, şimdi deli olduğumu düşünecekti.

Onun yerine neredeyse bağırdı, "Ve Beethoven da mavi!"

"Tıpkı maviye yeni boyanmış gibi!" diye yazdım heyecanla.

"Peki ya country?" diye sordu.

"Turuncu!" diye yazdım zafer edasıyla.

O sırada Cassie isimsiz bir at hakkındaki şarkıyı çalıyordu. Noah la-la-la kısımlarına eşlik etmekten kendini alamadı, ben de klavyemde ritim tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Bulutlar ayı neredeyse bir gece lambasına çevirmişti. Her şey çok . . . rahattı. Jocelyn'in tuvaletten döndüğünü görmüştüm, Athena'nın yanına sıkışıvermişti, bir havlunun üzerinde oturuyorlardı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, ona içimden *teşekkür ederim*, dedim. Ve *biliyordum* ki bu dediğimi anlamıştı.

Cassie'nin bu geceye nasıl da harikalar gecesi dediğini düşündüm. Çok doğru. Ama benim için *asıl* harika olan şey, üç gün önce hiçbirimizin birbirini tanımıyor olmasıydı! Ve işte buradaydık, hepimiz gayet rahattık. Bir çocukla konuşuyor, her gün böyle şeyler oluyormuş gibi davranıyordum. Bu nasıl olmuştu? İşte *ben* bunu merak ediyordum!

30. Bölüm

Bir günde artık daha başka bir şey olamaz diyordum ki – bir şey daha oldu. Bu sorunu nadiren yaşıyorum ama bu gece, gecenin orta yerinde, çişim geldi! Muhtemelen hep o içtiğim çilekli buzlaşlar yüzünden, sabaha kadar bekleyemeyecektim. Tutmaya çalıştım ama işte geldi mi geliyor.

Trinity epey derin uyuyordu – üstümdeki ranzadan düzenli nefeslerini duyuyordum. Ama bekleyemeyecektim, bu yüzden duvarı tıklattım. Ses yok. Biraz daha sert vurdum. Hâlâ kıpırtı yok. Sabaha kadar bekleyebilir miydim? Ee, muhtemelen hayır. Bu yüzden kendimi hafifçe yatağın kenarına kaydırdım, biraz uzandım ve ayakkabılarıma dokunmayı başardım – yeni, beyaz Nike'larım. Yavaşça ve dikkatle ayakkabıyı çekmeye başladım. Pat. Düşürdüm. Dan!

Tekrar uzandım. Bir kez daha yakaladım. Tekrar çektim. Veeee . . . aldım! Artık Trinity'nin yatağının altına da vurabilirdim. Bu sefer ilkinde uyandı. Hemen kalktı.

"Ne oldu, sorun ne Melody?" diye fısıldadı, ranzanın yanından sarkıyor, örgüleri sallanıyordu. "Hasta mısın?" Aşağı zıplayıp gece lambasını askıdan çıkardı.

Tuvalete gitmem gerektiğini söyledim.

"Tamam, hiç sorun değil," diyerek kıkırdadı. Buraya geldiğimizden beri Jocelyn de Athena da böyle gece hadiseleri yaşamıştı, o yüzden kendimi *çok* da kötü hissetmedim.

Parmak arası terliklerini ayağına geçirdi, üstüne ince, mavi bir bornoz aldı, sonra beni sandalyeme oturttu. Üzerimde Doğanlar battaniyesi, gece lambası sandalyemin kolçağına takılı, Trinity'nin elinde bir el feneri yola koyulduk.

Şehirdeki karanlık ile Penny'nin gizemli "orman"ındaki karanlık iki farklı şeydi. Sanki burada karanlık, günü tamamen emip ele geçirmişti, korku filmlerinde derler ya, Karanlığın Gücü! Uzaktan bakınca ağaçları çalılardan, dalları böğürtlenlerden ayırt etmek zordu. Korkmuş muydum? Yani, pek değil. Penny'nin düşündüğü gibi insanın üzerine atlamayı bekleyen aslanlar ya da kaplanlar yoktu. Hatta ortalıkta doğru düzgün sincap veya kuş bile yoktu – onlar da arada uyuyor olmalıydı! Ama ne olduğunu anlamadığım gıcırtı ve ciyaklamalar, telaşla hareket eden yaratıklar duydum – belki fare ya da keseli sıçandır? Umarım kokarca değildir. Kokarcalar nokturnal yani gececidir; çizgili dostumuzla dünkü karşılaşmamız hayli istisnai bir durumdu. Onların da işi gücü vardı, benim de – tanışalım diye beklemiyordum!

Mor ışıklarla aydınlatılmış kızlar tuvaletinde neredeyse gözümü kırpmadan aceleyle işimi hallettim – belki uyku trenini ucundan yakalayabilirdim.

Yolu tam yarılamıştık ki önümüzden hızla bir şey geçti – belki bir rakun? Sonra başka bir şey kanat çırparak yanımızdan geçti – yumuşak bir kanat çırpış ama sesi büyük bir şeye benziyordu.

Trinity fısıldadı, "Ooo! Sanırım bu bir Amerika puhusu – tam yanımızdan geçti!" Vay canına! Bu çok havalı bir şey! Buna da mutlaka bakmam lazım. Kendime bir "araştırma" listesi yapsam iyi olacaktı.

Ama hemen ardından başka bir ses duyduk. O da neydi *öyle* – bize doğru yaklaşan bir pençe ve gümleme sesi? Beynim *Aslan Kral*'daki şarkılardan birine gidivermişti – belki de aslan kral bu gece uyumuyordu! Belki bu gece gezinmeye çıkmıştı? Önümüzde bir aslan varsa başımız her türlü belada demekti. Sonra kendi kendime güldüm. Penny'e anlatmak için bundan harika bir hikâye olurdu – gece gece kampta, olmayan bir ormanın içinde nasıl da kendimi aptalca korkutuyordum. Trinity de bir şey duymuştu sanırım, çünkü "Ah, hadi buradan tüyelim Melody!" dedi.

Ama ses gitgide yükseldi . . . ve yakınlaştı! *Bam – güm, bam – güm!*

Çığlık atmama ramak kalmıştı ama kendimi tuttum. En sonunda Trinity, "Kim var orada?" diye seslendi, el feneri ve gece lambasının ışığını ileri doğru tuttu.

"Benim! Çişim gelmişti!" O erkek sesini hemen tanıdım. Noah! Jeremiah da hemen arkasındaydı.

Peki, aklımdan geçen ilk şey neydi? Evet: Saçlarım berbat görünüyor olmalıydı! Eh yani – ne yapalım, olan olmuştu. Hem erkeklerin de saçları kalkınca darmadağın olabilir – bazen babam kahvaltıya indiğinde saçı başı karışmış oluyor!

Böylece Noah'a hızlıca el salladım, bir kez olsun Elvira yanımda olmadığı için seviniyordum. Yani gecenin bir vakti pijamalı bir çocuğa ne diyeceğimi bilmiyordum zaten!

Yanımızdan geçerken, "İyi geceler Ateş Böceği," dedi.

Trinity'nin "mm-hmm" diye yutkunduğunu duymuş olabilirim ama aceleyle kulübemize dönerken düşünceli davranıp hiç yorum yapmadı.

O uyku trenini yakalayamayacaktım artık, orası kesindi!

31. Bölüm

Sabah yüzdükten –yaa yüzmeyi böyle seveceğim kimin aklına gelirdi?– ve herhalde kuruduğumuza *emin olmak* için olsa gerek, hızlı bir zip line turundan sonra Trinity bizi kulübe toplantısı için bir araya topladı.

"Evet, benim sevgili Ala Doğanlar'ım," dedi dramatik bir sesle, "hadi bakalım, kapışmaya hazır olun!"

Ne dedi? Kıkırdadım.

"Neymiş bu kadar komik olan?" diye sordu.

"Hayatımda hiç kapışmadım!" diye yazdım.

Buna herkes çok güldü. Ve evet, herkesi böyle güldürmek epey hoşuma gidiyordu.

Trinity yalandan gözlerini devirip bana baktı ve devam etti. "Evet, Doğanlar, şöyle bir fikrimiz var. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz, merak ediyoruz."

Sage sözü devraldı. "Size neredeyse yüzme takımına girip olimpiyatlara katılacağımı fakat onun yerine sonunda yüzücülerin antrenman yapmalarına yardımcı olduğumu anlatmıştım, değil mi? İşte bu yüzden ben yarış düzenlemede çok iyiyimdir."

Yarış mı? Lafı nereye götürüyorlardı?

"Takım olarak katılacağınız bir spor müsabakasına ne dersiniz – Ceylanlar, Porsuklar, Panterler ve tabii ki biz?" diye sordu.

Bir meydan okuma, ha? Bu ilginç olabilir. Malik bu işe bayılacaktı.

"Dün gece Cassie ve diğer rehberlerle konuştuk; siz de kabul ederseniz bir tür spor müsabakası yapabiliriz. Aranızda daha önce 'Balonbol' oynayan var mı?"

Hmm . . . Balonbol da neyin nesiydi ki?

Jocelyn'in tüm bu konuşma boyunca pencereden dışarı baktığını fark ettim, bu fikirden nefret etmiş olmalı diye düşündüm. Ama kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak şöyle dedi, "Bizim ne kadar ateşli, ateşli, ateşli olduğumuzu biliyorlar mı?"

Trinity *işte bu* dercesine heyecanla başını salladı. "Bilseler iyi olur! Bilmiyorlarsa da öğrenecekler, değil mi?"

"Herkesten hızlı, hızlı, hızlı koşabilirim," diye iddia etti Jocelyn. "Hadi yapalım. Yapalım. Yapalım!"

"Balonbol nasıl oynanıyor?" diye sordum.

"Balonbol aslında futbola benziyor ama tam olarak değil," diye açıkladı Sage. "Oyunun amacı balonları alıp sahanın karşısına geçirip sayı almak ve . . ." *Kim bilir*, der gibi ellerini iki yana açıp omzunu silkti. "Yani, balonlar kural tanımazlıklarıyla bilinir! Havada uçar, kaçar, süzülürler . . ."

ocelyn araya girdi, "Ve pat! Pat! Pat!"

Sage onaylarcasına başını salladı. "Evet, patlarlar, bu da oyunun gidişatını tahmin etmeyi güçleştirir. En iyi şut çeken her zaman kazanamaz. En hızlı koşan da kazanamayabilir."

Demek öyle? Hepimiz biraz keyiflenmiştik ama aynı zamanda kafamız karışmıştı. Tabii ki hiçbirimiz daha önce balonlarla ilgili bir fizik dersi almamıştı!

Ama sonra Athena şöyle dedi, "Bence tamam." Sonra hepimiz ona katıldık.

"Harika! Pankartlara ihtiyacımız olacak, gidip sanat ve el işi sınıfında turuncu yaratıcılığımızı konuşturalım! Diğer rehberlerle tekrar görüşeceğim ama maça öğle yemeğinden sonra başlamayı hedefliyoruz."

Sage üzerimize birer plastik poşet geçirdi (Bu iyi oldu çünkü üzerimde güzel bir sarı kıyafet vardı!) ve böylece işe koyulduk.

Kapıdan çıkıp boyama yapmaya giderken Kim, Lulu ve Trinity, "Yüzümüzü kara çıkartmayın!" dedi.

İşimiz bittiğinde sanat odası turuncuya bulanmış ve ortalık batmıştı. Birkaç poster panosuna turuncu boya damlatmıştım – yani balon şeklinde olmaları gerekiyordu. Yine de gayet güzel duruyorlardı!

Karyn dev bir kuş çizmişti – ve biliyor musunuz, yakından bakan herkes bunun bir doğan olduğunu anlayabilirdi! Her an havalanacakmış gibi tünemiş bir doğan.

Athena da turuncu bir bayrak yapmaya karar vermişti. Jocelyn de onun yanına oturdu ve iki bayrak daha yaptı.

İkisine de başparmağımı havaya kaldırıp destek verdim.

Kulübeden ayrılmadan önce Trinity kutudan her birimiz için ikişer farklı t-shirt almıştı. Onları havaya kaldırdı ve sordu, "Uzun kollu mu, kısa kollu mu?"

Karyn elindekilere bir göz gezdirdikten sonra şunu önerdi, "Hepsinin kollarını keselim!"

"Yani, belki *hepsinin* değil," diye karşılık verdi Lulu. "Ama tabii ki işi ciddiye aldığımızı göstereceğiz."

Makaslar t-shirtleri kırparken kendi kendime güldüm, annem bizi bu mükemmel t-shirtleri "mahvederken" görse herhalde kalp krizi geçirirdi! Kutunun içinde hâlâ düzinelerce t-shirt vardı. Her türlü t-shirt acil durumuna karşı hazırdık – orası kesindi.

T-shirtlerin yeni tasarımları bitince Trinity telefonunda birkaç tıklamayla adında *turuncu* kelimesi geçen şarkıların bir listesini çıkarıp sesi gerçekten sonuna kadar açtı. Çoğunu daha önce hiç duymamıştım ama şarkılar modumuzu iyice yükseltti.

Trinity bana doğru fısıldadı, "Buna var mısın?"

Cevap olarak yazdım, **"Ne kadar hızlı koşabilirsin?"**

Buna sesli güldü, "Bekle ve gör!"

Daha sonra dört tane karton kutuyu boyadık, biri mavi, biri yeşil, biri mor ve tabii ki biri de turuncu – sayılar bu kutulara atılacaktı.

Meğer Athena'nın işimize yarayacak gizli bir yeteneği varmış – el pompasıyla balon şişirmekte acayip iyiydi. Görünüşe göre Balonbol için sayılamayacak kadar balona ihtiyacımız

vardı. Athena pompayı Kim'den aldı, kısa bir süre sonra iki kocaman çöp torbasını turuncu balonlarla doldurmuştu bile.

Sonra Kim ona bir torba dolusu pembe balon verdi. "Bunlar sırf senin için!" Athena Kim'e sarılıp büyük bir mutlulukla o balonlardan da yaklaşık iki düzine şişirdi.

Jocelyn krapon kâğıdından şeritler aldı –tabii ki turuncu– Karyn ve benim sandalyelerimizin tekerlek jantlarını bunlarla ördü. Sandalyenin arkasındaki itmeye yarayan kulplara da daha kısa şeritler bağladı, yeterince hızlı olabilirsek arkamızdan uçuşacaklardı. Bir geçit törenine hazırlanıyor gibi hissediyordum. Karyn sandalyesinde fırıl fırıl dönüyor, krapon kâğıtlarının dalgalanmasını kontrol ediyordu. Mükemmel bir şekilde dalgalanıyorlardı.

Arkasından krapon şeritler uçuşurken, "Teşekkür ederim!" diye seslendi. Hazırlıklarla o kadar meşguldük ki öğle yemeği için durmak istemedik. Ama rehberlerimiz bizi yemeğe götürdü, iyi ki de götürmüşler çünkü menüde annemin "hamburger beanie-weenie" dediği şey vardı. *Neredeyse* anneminkiler kadar lezzetliydi – preslenmiş hamburger köftesi, fırınlanmış fasulye (beanie-weenie) ve üzerine akçaağaç şurubu. Muhtemelen kamptaki şeker hastalarına servis *edilmemiştir*, ama ben tam iki porsiyon yedim. Ayrıca buraya geldiğimden beri ilk kez patates kızartması servis ettiler! McDonald's'takilerden daha iyiydi. Şaka yapmıyorum.

Panterler ve Porsuklar bir patates kızartması yarışıyla yarışmaya erken başladılar. Yarışı Porsuklardan Xavier adında bir çocuk kazandı, sonra da en gürültülü geğirişle bir zafer daha!

Tam bir osurma yarışı hakkında konuşmaya başlamışlardı ki rehberlerimiz masalarımızı toplayıp, "Yola koyulma zamanı geldi," dedi.

Aceleyle kulübemize döndük, kolsuz t-shirtlerimizi giydik ve hazırdık.

Yarış artık başlayabilirdi!

KAKTÜS TEAM

32. Bölüm

Yarış, oğlanların kulübelerinin arkasındaki çitlerle çevrili çim alanda oldu. Rehberler alanı çoktan dört şerit halinde bölmüşler ve her şeride çim boyasıyla takımların baş harfini yazmışlardı. Cassie bizi iyice moda sokmak için birer kutu boya dağıttı.

Jocelyn, "Boya mı?" diye sordu.

Karyn, "Çimler boyanır mı ki?" diye ekledi.

Hızlıca Elvira'dan baktım. Ben de daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım! Saniyeler içinde cevabımı aldım. **"Çim boyasının birçok rengi vardır! Boya çimlere ya da hayvanlara zarar vermez. Yağmurla yıkanıp gider."**

Hmmm, belki futbol sahalarındaki çizgileri de böyle yapıyorlardı. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim.

Athena, "Teşekkürler, Melody," dedi. "Sen ve Elvira çok zekisiniz!"

"Evet ya," dedi Karyn. "Keşke benim de yanımda hep bir Elvira ya da bir Melody olsa."

İtiraf etmem gerek – bu sözlerle çok gurur duymuştum.

Yeşil Ceylanlar çoktan sahaya gelmişlerdi. Onların rengi yeşil olduğu için kendilerine ayrılan bölüme neon sarıyla YC yazılmıştı. Onlar da tıpkı bizim gibi krapon kâğıdından şeritlerle süsleme yapmayı akıl etmişlerdi ama bir adım ilerideydiler – şeritlerin arasına gümüş renkli rafyalar eklemişlerdi, bu yüzden onların süslemeleri öğleden sonra güneşinin altında parıl parıl parlıyordu. VE yüzlerini YEŞİLE boyamışlardı! *Biz* bunu nasıl düşünemedik? Kesinlikle çok havalıydılar. Bir iki dakika sonra Mavi Porsuklar göründü. Onlar da krapon şeritlerle süslemeler yapmışlardı –metalik mavi– ve ayrıca pankartlar.

Sadece Mor Panterler gelmemişti ve evet, içimde bir endişe sızısı hissediyordum. Noah'ın orada olmasını gerçekten çok istemiştim. Biz beklerken rehberlerimiz sahada koşturup sayı kutularını ve bayrakları yerleştirdiler. Derken, bir dakika, o da neydi? Müziği duyduk, YÜKSEK ve TİZ bir müzik – bir filmden . . . *Chariots of Fire* filminden? *Nasuuuuul yaaaa?*

Takım arkadaşlarıma baktım – sanırım hepimiz aynı anda gözlerimizi devirdik! İlk önce Devin görüş alanına girdi, muhteşem mor sandalyesinde ilerliyordu, tam arkasında dev bir mor gözlük takan Charles vardı. Devin, elinde boyası hâlâ ıslak olan bir pankart tutuyordu, sanırım bir panter çizmişlerdi. Bana düşmez belki ama panterden çok kedi yavrusuna benziyordu.

Hemen arkalarından Santiago geldi. O ve Harley mor deniz makarnalarından yaptıkları şapkalar takmış, ellerinde de birer torba mor konfeti taşıyorlardı.

Malik, Brock ile sahaya girdiğinde gözlerime inanamadım – yalnızca sandalyesinin arkasında mor şeritler uçuşmuyordu, saçı da mordu!

Athena şaşkına dönmüştü. "Bunu nasıl *yaptı* ki?"

Sage, "Muhtemelen mutfaktan kırmızı ve mavi gıda boyası alarak," dedi, sesinden etkilendiği anlaşılıyordu.

Gerçekten muhteşem!

Bir süper kahraman pelerini gibi boynundan mor çizgili bir banyo havlusu geçirmiş olan Noah yürüteciyle kasıla kasıla yürüyordu. Acaba o havluyu yanında mı getirdi, diye düşündüm. Muhtemelen. Ne de olsa geçen yıl da kampa gelmişti, takımların renklerini biliyor olmalıydı. Adil olmayan bir avantaj!

En son elinde devasa büyüklükte bir plastik torba dolusu mor balonla Jeremiah geldi.

Megafondan, "Mor Panterler de sahada!" diye duyurdu. Hiç gerek yoktu!

Cassie de kendi megafonunu çıkarıp, "Hoş geldiniz Panterler! Takımınızın rengi neydi?" diye sordu. Herkes güldü. "Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrimiz olmasa da artık yarışmaya başlayabiliriz!"

Jeremiah bağırarak karşılık verdi, "Ne yaptığımızı *asla* bilmiyoruz!" Noah da bunu onayladı "Aynen öyle!"

Biz tezahürat yaptık. Onlar tezahürat yaptı. Bana kalırsa kimse neden tezahürat yaptığını da bilmiyordu ama hiç sorun değildi. Kimse biraz sonra ne yapacağını biliyor gibi görünmüyordu ama Sage, olimpiyatlarla olan tek gerçek bağımız, kontrolu ele aldı.

Cassie'den megafonu alıp, "Evet, millet!" diye seslendi. "Oyunun ilk ve en önemli kuralı: Balonunu sahaya al ve mümkün olan en iyi şekilde sayı kutusuna at. Tekmele, vur, her yöntem kabul. Hiçbiri işe yaramazsa da hiç sorun değil!"

Hmmm! Peki, iyi bakalım; biraz rahatlamıştım. Yani en azından bir yerlerde resmî olarak olimpiyat kayıtlarına filan geçmeyecekti! Balonu kutuya at – neden olmasın?

Sage boğazını temizledi. "Kuralların geri kalanı gayet esnek. Şöyle sayı yapıyoruz."

Evet, dinliyordum.

—Patlayan balonlar: bir puan – ama yeni bir balon alıp baştan başlamanız gerek.

—Sahaya düşen balonlar: iki puan – sırf sahaya çıktıkları için.

—Çitin üzerinden aşan balonlar: iki puan.

—Gökyüzüne kaçıp asla geri gelmeyen balonlar: üç puan.

—Diğer takımdan aldığınız balonlar: beş puan.

—Takımınızın kutusuna koyduğunuz balonlar: beş puan.

—Kucağınıza konan ve orada kalan balonlar: elli puan – çünkü böyle bir şey asla olmaz!

—Peter Pan ile uçup asla geri gelmeyen balonlar: on bin puan!

Herkes sonuncuya bayılmıştı. Dört tur olacaktı, her seferinde iki takımdan ikişer kişi. Ve her tur altı dakikaydı.

Sage oyunun kurallarını anladığımızdan emin olunca yarışacak ilk iki takımı duyurdu, Ala Doğanlar ve Mor Panterler. "Yeşil Ceylanlar ve Mavi Porsuklar, sırada siz varsınız. Panterler'den Devin ve Santiago, Doğanlar'dan ise Athena ve Jocelyn ilk tur sizde," diye bildirdi.

Ohhh! En azından ilk olmak zorunda kalmamıştım! Şimdi gidip sahaya çıkmadan ve kendimi komik duruma düşürmeden önce oyunun nasıl oynandığını izleyebilirdim.

Athena ve Jocelyn, *AD* parkurunun başına koşturdular, kolsuz t-shirtleri içinde bir güzel esniyorlardı. Elvira'nın tuşuna bastım, son ses **"HAYDİ DOĞANLAR!"** Devin, akülü tekerlekli sandalyesiyle kendi başına manevra yapabiliyordu, Santiago'ya yardım etmek için Noah arkasındaydı. Kendilerini beğenmiş bir şekilde başlama çizgisine geçmişlerdi. Rehberleri onlara birer tane mor balon verdi, Kim de Athena ve Jocelyn'e birer tane turuncu balon vermişti.

Bu sandalyeleri çimlerin üzerinde sürmek ne kadar zor olacaktı acaba? Çok enteresan olacaktı, çok.

vardı sanki. Athena'nın yüzü kızarmış, alnı terlemişti. Onun için öyle yüksek sesle bağırıyordum ki boğazım acıdı.

Ama –dürüst olacağım– aynı zamanda çocukların takımı için de bağırıyordum. Santiago ve Noah birlikte harikaydı. Belli ki bu oyunu daha önce oynamışlardı. Balonları çoğu zaman çimde nereye gittiğini biliyor gibi ilerliyordu. Noah'ın havlu-pelerini bir çizgi film süper kahramanı gibi arkasında dalgalanıyordu. Bu turu onların kazanmasını gerçekten istiyordum ama ah işte orada benim kız, Athena! Tezahüratımı yeniden ona yönelttim. Doğanlar'ımın kazanmasını da istiyordum! Athena balonu sepetin içine bıraktı. Oleeeeey!

"Doğanlar için beş puan!" diye bağırdı Cassie. Hepimiz kenardan onun için tezahürat yapıyorduk.

Jocelyn'e gelince, vuruşlarının çoğu sağa sola gitse de o kadar hızlıydı ki ilerlemeyi sürdürüyordu. Ama sonra, ah hayır! Sepete metreler kala balona güçlü bir tekme attı ve balon patladı! Yaaaa! Başlangıç çizgisine geri koşarken çok öfkeli görünüyordu. Hadi, Jocelyn! Ama çocuklara tezahürat yapmaktan da kendimi alıkoyamıyordum!

Sonra aklıma harika bir fikir geldi – Elvira'nın sesini sonuna kadar açtım ve **"Heyy", "Oleeey!" , "Harika vuruş"** diye tekrar edecek şekilde ayarladım.

Panterler yeni bir sayı yapmak üzereyken Noah, Santiago'nun sandalyesini balonun tam üzerine sürdü! *Paat!* Artık o balonu havayla doldurmak imkânsızdı!

Noah, yeni bir balon almak için Santiago'yu döndürürken, Santiago'nun makinesinden **"Senin yerine yeni bir şoför isti-**

yorum!" diye bir ses yükseldi. Bahse girerim ki bunu önceden kaydetmişti – çok iyi bir espri anlayışı vardı.

Hemen ardından, hedefe doğru emin adımlarla ilerleyen Athena balonuna hafifçe vurdu. Balon bir an havada asılı kaldı ve ah, hayır! *Çocuklarm* kutusuna giriverdi! Yaaaaaaaa! Herkes donakaldı – şimdi bu nasıl sayılacaktı? Cassie yanlarına koştu ve Athena'nın kendi kutusundan daha uzakta olan kutuya gol attığı için *iki kat* puan aldığını ilan etti! Vuu-huu! Athena bir balon daha almak için geri koştu.

Belki de biz, Doğanlar, sevinmek için erken davranmıştık çünkü Cassie, Athena'nın balonu "teknik olarak" çocukların kutusunda olduğu için onların da beş puan alacaklarını ekledi. Ama sonra fark ettik ki yine de çocuklardan beş puan daha fazla almıştık, tekrar sevindik, vuu-huu!

Ve zil çaldı. Bu tur bitmişti.

Skor berabere diye düşünmüştük ama kimse tam olarak emin değildi, ayrıca bu kimsenin umurunda da değil gibiydi.

Noah sahadan çıkarken başıyla küçük bir selam verdi. Benim olduğum tarafa doğru. Bundan emindim.

Bir sonraki tur çok net değil. Ceylanlar'a karşı Porsuklar'ı izlerken rehberlerimiz herkese buzlaş dağıttı. Kampın ilk gününden itibaren sandalyesinin tekerleklerinde şerit süslemeler olan Yeşil Ceylan'daki kızın –adı Alicia'ydı– şansı yaver gitmiyordu. İki kere balonunu kaptırdı. Ama sonra bir şekilde o ve takım arkadaşı, ittiği tekerlekli sandalyeden birazcık daha uzun görünen o ufak tefek kız, tam bir Duracell Tavşanı'na dönüştü ve üç kere sayı yaptılar – hem de arka arkaya! Sıcak-

tan Ceylanlar'ın yüzlerindeki boyalar akmaya, t-shirtlerine bulaşmaya başlamıştı neyse ki t-shirtleri de yeşildi.

Ve Porsuklar gerçekten çok iyilerdi . . . balonlarını patlamaktan. Şakayla karışık yeni biçilmiş çimleri suçluyorlardı. Balonları öldüren çimler, hal Sonunda Ceylanlar, Porsuklar'ı ezdi geçti. O kadar eğleniyordum ki sıranın bana geldiğini unutmuşum!

KAKTÜS TEAM

33. Bölüm

Evet, şimdi sahaya çıkma sırası bendeydi. Karyn'in de benimle gelmesi gerekiyordu ama son dakikada tuvalete gitmesi gerekti ve bana onun için de gol atmamı söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Onu bekleyebileceğimizi söyledim ama ısrar etti. Hadi ya! Kendimi iki kat gaza getirmem gerekiyordu şimdi. Kan ter içinde kalıp perişan olabilir ya da parlayıp muhteşem görünebilirdim. Bu çok zor olacaktı. Terlemek ve dağılmak konusunda az da olsa tecrübeliydim. Ama benim de gizli bir silahım vardı – tekme konusunda iyiydim! TV'de izlediği futbolculara bağıran, sürekli onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen babamı hatırladım. Burada olsa şöyle derdi, *Melody sen bir tekme makinesisin! Oraya çık ve kendin ol!*

Jocelyn sandalyemi sürmek için yanıma geldi – o da *tam zamanıyla* hazırdı. Ben de hazırım demek için kolumu kaldırdım. Evet, çok fena gaza gelmiştim!

Aslında sandalyemin ayak kısmında ayaklarımın istemsiz şekilde tekmeler atmasını engellemek için kayışlar vardı. Trinity

bunları çözdü, eğer bacaklarım da iş birliği yaparsa topu –ya da bizim onunda balonu– yüzlerce metre havaya gönderebilirdim. En azından birkaç metre.

Jocelyn, "Bu iş bizde, bizde, bizde," dedi, sesi sert ve ciddiydi. "Panterler birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyor!"

Jocelyn'in eline uzandım ve hızlıca ellerimizi sıktık.

Öğlen güneşi üzerimizde bir ateş topu gibiydi. Mükemmel çünkü ben de tam olarak öyle hissediyordum. Şimdiden balon için üzülmeye başlamıştım – çünkü hazırdım! Olsam iyi olurdu, Kim, elime turuncu bir balon tutuşturuvermişti bile.

Ding-ding! Ve başladık! Bizim kızların arkamdan bağırışlarını duyabiliyordum, "Haydi, Jocelyn! Haydi, Melody!"

Kesinlikle her gün duyduğum şeyler değil.

Kafamın içinde ne yapmam gerektiğini tekrar ettim: Şu balonu sahanın sonuna kadar tekmele ve sayı kutularından birine girmesini um. Eğer balon patlarsa, yeniden başlamam gerekiyordu. Eğer diğer takımın balonunu yakalarsam, beş puan! Kolay, değil mi?

Düzinelerce kaçak balon çimenlik alanda kendi başına salınıyordu.

İşte başlamıştık! Şunu söylemem lazım –Jocelyn hızlıydı. Önümüze fırlattığım balonumuzun yönünde sandalyemi yirmi derece döndürdü. Yeniden bir rüzgâr esti ve birden mavi balonların ortasında kaldık. Görünüşe göre mavi balonlar kendi "takımlarından" uzaklaşıp benim yanıma iniyordu. Bir tanesini yakalamaya çalışmalı mı yoksa sadece tekmelemeli mi? Hızlıca

düşündüm –*yakalamaktansa tekmelemekte daha iyiyim*– bu yüzden tekmemi savurdum ve tam isabet! Evet!!!

Tekrar denedim – ve tekrar isabet ettirdim. Bu sefer balon sadece birkaç metre süzüldü, sonra yere indi. Yine de, *bunu ben yapmıştım*! Sonra *bir* tekme daha atmayı başardık, balon birkaç saniyeliğine yükselirken uçuverdi ve çitin öteki tarafındaki çamurlu yola düştü.

Yeni bir balon aldık ve Jocelyn beni kulvarın başına geri götürdü, ciğerleri çıkacakmış gibi bağırıyordu, "Tekmele Melody! Vur gitsin!"

Kenarlardan diğer Doğanlar'ı duyabiliyordum. "Tekmele! Haydi kızım, tekmele!" ve "Haydi Jocelyn! Bakın ilerliyorlar!"

Düşürme vuruşunun ne olduğundan emin bile değilim ama bir sonraki vuruşumda verdiğim enerji buydu. O çaresiz balon bu sefer *benim* gücümün altındaydı! Ve bu. Çok. İyi. Hissettirmişti. *Benim* kontrolümdeydi! Kusursuz bir yay çizerek tam doğru yönde döndü ve döndü. Jocelyn arkasından o kadar hızlı koştu ki tam ineceği yere geldik ve – aman Tanrım, tam kafama denk geldi ve kafamdan sekip ilerlemeye devam etti! Diğer takımlardan bile çocukların "*Haydi Melody*!" diyen çığlıklarını duydum.

Ve biliyor musunuz? Terlemiştim, sanırım koltuk altlarım da kokuyordu ama umurumda değildi!

Tüm o gürültünün ve heyecanın ortasında, etrafa göz atıp sırıtmaktan kendimi alıkoyamadım. Etrafım turkuyla bağıran, heyecanla çığlık atan, yaz sıcağında terleyen çocuklarla çevriliydi – çılgın kuralları olan bir oyun oynuyor ve birbirlerinin

kazanması için tezahürat yapıyorlardı. Ve ben tüm bunların tam ortasındaydım – hatta kilit bir oyuncu bile olabilirdim! Sadece bir an zihnimin okuldaki oyun bahçesine sürüklenmesine izin verdim, sınıf arkadaşlarımın dört köşe, yerden yüksek ya da canlarının istediği herhangi bir oyunu oynadıkları bahçe. Ben tabii ki asla oyuna dahil edilmiyordum. Yakınlarında bir ağacın altında oturup onların çığlık çığlığa koşturup gülüşmelerini izlerdim. Benim de oynayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bir kez bile.

İşte bu yüzden bu oyunu almam gerekiyordu! Tekrar tekme attım – balon Panterler'in parkuruna doğru savruldu, Malik tam balona doğru yönelmişti ki Jocelyn bizi yetiştirdi.

"O balon benim, Melody!" diye homurdandı Malik, Brock balona tekme atabilmesi için onu sola doğru götürüyordu.

Ama bu Jocelyn'in umurunda bile değildi! Onu durdurmak imkânsızdı! Ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemişim. Hiç durmadan koşuyor, sandalyeme tam da olması gerektiği gibi manevra yaptırıyordu. Yaklaş! Kay! Dön!

Pozisyonumu ayarladı ve . . . bir kez daha balonu kutulara doğru tekmeledim, yükseldi . . . yükseldi . . . yükseldi . . . Kendi etrafında dönerek indi – hayır, kutunun içine değil, Panterler'in parkuruna da değil . . . tereddüt ediyormuş gibi bir an havada asılı kaldı ve dönerek kucağıma indi. Bir hazineymiş gibi balonu yakaladım. Sıkıca sarıldım. Elli puan!

Sahanın kenarında Noah'ı gördüm – çılgınca el sallıyordu, ben de balonumu salladım.

Sonra gözümün ucuyla Panterler'den iki kişinin kendi şeritlerinden çıkıp bize doğru koştuklarını gördüm. Nasıl yani? Böyle bir şey yapabilirler miydi? Noah ve Santiago sahanın kenarında gülüyorlardı, Noah bağırıyordu, "Yeni kurallar! Yeni kurallar!"

Bu topu çalmaya –düpedüz çalmaya– yeltenmek miydi? Hem de bizim oyunumuzda balonu çalmaya? Yok canım, bugün olmaz! Jocelyn o kadar hızlı davrandı ki neredeyse kamçılanmış gibi oldum.

Balona iki elimle birden sarıldım ve fırlayıp gitmesin diye üzerine eğildim. Jocelyn fiyakalı bir dönüş yapmayı başardı, böylece biz de tam ters yönde harekete geçtik.

Malik ve Brock da aynı manevrayı yapmaya çalıştı ve işte! Malik'in sandalyesi çimlerin sık olduğu bir yerde saplandı! Sandalyeyi oradan çıkarıp geri döndüklerinde artık bize yetişmeleri imkânsızdı! Sağ kolumu kaldırıp hoşça kalın diye el salladım, çünkü arkamızdan tozumuzu yutuyorlardı.

Cassie öyle çok gülüyordu ki durmamız için zili zor çaldı.

Yarışmanın bundan sonrası çok net değildi. Porsuklar'dan biri dört gol attı ama diğer üç balon da inanılmaz hızlı bir Ceylan tarafından kapıldı. Bitiş düdüğü çaldı. Hepimiz sahanın ucunda toplandık – turuncu, mor, mavi ve yeşiller içinde heyecanlı ve terli bir grup çocuk. Görünüşe göre kimsenin gerçekten kimin kazandığına dair bir fikri yoktu! Ki bu hiç de önemli değildi. Her yerde balonlar uçuşuyordu, onları alıp birbirimize atmaya başladık – maçtan kalan, kullanılmamış düzinelerce balon vardı.

Athena, "Onları özgür, özgür, özgür bırakmalıyız!" diye önerdi.

"Yok. Yok. Yok. Bunu yapamam!"

"Neden ki?" diye sordu Karyn.

"İnsanlar zaten havaya, toprağa ve suya çok fazla çöp, çöp, çöp atıyor." Jocelyn ile gurur duydum. Bu işin çevresel yönünü hiç düşünmemiştim. Karyn yüzünü buruşturmuş, düşünceli, nihayet şöyle dedi, "Geçen yılki doğum günü partimden sonra biz bağış yapmıştık – yani bu balonlar benim olabilir!" dedi. Güldü.

"O zaman hadi bunları söndürelim de gelecek yıl için saklayalım," diye önerdi Athena.

"Bu hariç." Kucağımdaki balona dokundum. **"Bu benimle eve geliyor."**

Ve işe yaramasa da bir grup çocuk plastik torbalardaki balonların geri kalanını boşaltıp ve Athena'nın mükemmel pembe balonları da dahil olmak üzere hepsini söndürdü.

Balonum şimdi ranzamın dibinde duruyor, biraz sönük ama gururla söyleyebilirim ki patlamamış. Duş almak için kulübeye geri döndüğümüzde Trinity balonun üzerine saç spreyi sıkın. Böyle daha uzun dayanabileceğini söyledi. Onu eve götürecektim – sonsuza kadar dayanmasını umuyordum!

34. Bölüm

"Bu geceki alevlerimize hazır mısın?" diye sordu Trinity. Akşam yemeğimizi hızlıca yemiş, kamp ateşi için hazırlanıyorduk. Menüde kırmızı fasulye ve pilav vardı, neredeyse anneminkiler kadar iyiydiler.

Gülümsedim. Sanırım yanaklarım da kızardı. Trinity cevabı biliyordu.

"Bu arada, Jocelyn'le bugün sahada muhteşem bir iş çıkardınız."

"Teşekkürler! Harika bir oyunmuş."

"Hey, çantamda neon turuncu bir oje var – ayrıca birkaç renk daha. Çıkmadan sürmemi ister misin?"

O turuncu ojenin başkası için bir fark yaratmayacağını bilsem de, **"Evet, lütfen,"** diye yazdım. Tırnaklarıma oje sürmek için annemin neredeyse hiç zamanı olmaz – yapması gereken bir ton işi var.

"Tamamdır!" Çantasının derinliklerini karıştırıp plastik bir torba çıkardı, içinde en azından yirmi farklı renkte oje şişesi vardı. Vay canına.

Bir renk seçmemi istedi. Önce Orman Dramı isimli şişeyi işaret ettim. Sonra düşündüm ki, *Neden olmasın?* Ve şöyle yazdım, **"Hadi hepsini farklı renk yapalım!"**

Trinity bu fikre bayıldı. Birkaç dakika içinde sol elimin tırnakları o sıradan solgun renkten havuç turuncusuna, canlı bir pembeye, tatlı bir şeftali rengine, güneş sarısına ve itfaiye kırmızısına dönüvermişti. Sağ elim için de mercan, misket limonu, açık mavi, bordo ve lacivert renklerini seçtim.

"Beğendin mi?" diye sordu son kat cilayı sürerken, "Bu da renkleri korumak için."

Yaaa, beğendim tabii! **"Bunun için teşekkür ederim, Trinity."**

"Ellerini salla ki kurusun."

İşte bu çok eğlenceliydi! Ellerimi bilerek sallamam isteniyordu!

Gözlerimi gökkuşağı tırnaklarımdan ayırıp ileri baktım, Karyn, Jocelyn ve Athena yüzlerinde keyifsiz bir ifadeyle öylece oturuyorlardı.

"Onlara da oje sürebilir misin?" diye yazdım.

Trinity, "Bahşişi masama bırakın yeter ki!" diye dalga geçti. Jocelyn koyu bir mavi seçti. Karyn metalik altın ve gümüş renklerini. Sıra Athena'ya gelince Trinity, "Hangi pembeyi istersin?" diye sordu.

Athena, Trinity'nin çantasındaki her bir ojeye baktı. Sonra, "Herkes beni tanıdığını sanıyor," diye mırıldandığını duydum. Koyu tonlarda, parlak bir kayısı rengini seçti. Şık bir kuaförde yemiş gibi, "Ala Doğan Turuncusu, lütfen," dedi.

Kendi kendime gülümsedim – pembe hastası Athena'mızın bu gece turuncuyu seçmesi çok tatlıydı. Kısa bir süre sonra gelmiş geçmiş en güzel tırnaklara sahip Ala Doğanlar olmuştuk!

Tırnaklarımız kuruyunca üzerimizi değiştirdik . . . Evet, yine aynı t-shirtler, artık çıkmak için hazırdık.

Çocuklar çoktan gelmişti. Maç hakkında konuşup ulurcasına gülüşmelerini duyabiliyordum.

Jeremiah, "Merhaba, Melody!" diye seslendi.

Bir kolumu kaldırdım. *Merhaba!*

Hepimize tek tek selam verdi. Ne kibar adam.

Her zamanki yerimizi bulup her gece yaptığımız gibi kurulduk ama sanki farklı bir şey vardı.

Çam kozalakları ateşe atılmış mıydı? Evet.

Yıldızların ışığı altında parıldayan alevler? Evet.

Peki, farklı olan neydi?

Sanırım farklı olan şey, *bendim*. Arkadaşlarımla birlikte oturmuş takılıyordum – evet, arkadaşlarımla. Bu ne kadar da havalı bir şeydi!

Ceylanlar'ın rehberlerinden biri ünlü bir müzikalin müzikleriyle gecenin açılışını yaptı, mükemmeldi. Annemle bazen film gecesi yaparız, sadece ikimiz – en sevdiğimiz filmleri arka arkaya izler, müziğe eşlik edip şarkı söyleriz. Annemin çok güzel bir sesi var ve tabii kafamın içinde ben de Beyoncé'yim!

Karyn'in yanında oturuyordum; Athena ve Jocelyn de iki yanımızda, uçlarda oturuyorlardı. Dördümüz birlikte şarkı söyledik – yüksek sesle ve detone, ben elimden geldiğince iyi ses

çıkarmaya çalışıyordum. Karyn elimi sıktı. Yıldızlar parlıyordu ve ben de içimde bir parıltı hissediyordum – çünkü öyle işte.

Sonra Sage, "Evet, sevgili kampçılar, yeni bir şey deneyeceğiz – bana dedemin öğrettiği bir çember dansı. Dün gece telefonda konuştuk. Doğum günüydü ve bana bu dansı hatırlattı. Peşin hükümlü olmayın! Dedem bir zamanlar Broadway'de dansçıydı!" dedi. Bize *benimle uğraşmayın* diyen bir bakış fırlattı ama ardından kocaman bir gülümsemeyle devam etti. "Çok kolay – tek yapacağımız iç içe iki çember oluşturmak. Her birinde eşit sayıda insan olduğu sürece kimin hangi çemberde olduğu önemli değil. Müzik başlayınca bir çember, kamp ateşinin etrafında saat yönünde, diğeri saat yönünün tersine yürüyecek veya dönecek. Müzik durduğunda, kendinizi yanınızdaki kişiye tanıtıyorsunuz ve hoşunuza giden herhangi bir şey hakkında harika bir şey söylüyorsunuz. Tamam mı? Söylemiştim, çok kolay! Hadi deneyelim."

Bir sürü inleme ve şikâyet duydum ama herkes yönergeleri dinliyordu. Sage, *The King and I* filminden "Getting to Know You" şarkısını açtı. Annem olsa kesin eşlik ederdi. Kimi sandalyesini sürdü, kimi yürüdü, kimi itti. Derken müzik durdu. Ben Devin'in yanındaydım.

Elvira'ya tıkladım, **"Selam."**

"Selam, Melody," diye cevap verdi Devin. "Sizin okulda bir balonbol takımı mı var? Çünkü sen kesin o takımda olmalısın!"

"Şey, teşekkürler," diye cevapladım, şaşırmıştım.

"Sahiden, ciddi anlamda gizli yeteneklerin var – ilk önce kafa vuruşu, sonra o elli puanlık yakalayış. Hem de maçtaki

tek yakalayış!" Ama ben daha cevap veremeden müzik tekrar başladı. Ve yeniden dönmeye başladık! Düşündüğümden çok daha eğlenceliydi. Diğer takımlardan çocuklarla konuştum, ayrıca Ceylanlar takımından Alicia'ya sandalyesinin tekerleklerindeki süslemeleri daha kampın ilk gününde ne kadar çok beğendiğimi söyledim.

Sonraki turda tam Noah'ın karşısında durdum. Tamamen doğal bir şekilde, "Selam, Ateş Böceği," dedi.

Birden yüzüm kızardı ve bu, yanan ateşten ötürü değildi. *Bir şey söyle!* İçimden çığlık atıyordum. Sonra şöyle yazdım, **"Bugünkü maçlar harikaydı!"**

Evet, işte bu içler acısıydı.

Ama sanırım bu kadarı da yeterliydi, çünkü kelimesi kelimesine şöyle dedi, "Harika bir iş çıkardın! Keşke bizim takımda olsaydın!"

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. *Tamam, sakin ol Melody.* Ama işte, şimdiye kadar kimse beni *hiç* kendi takımına istememişti – hiçbir konuda! Evet, beşinci sınıftayken Whiz Kids quiz takımındaydım ve bölge yarışlarını kazanmıştık ama takımdakiler bu durumdan hiç de memnun DEĞİLDİ.

Noah devam etti. "Elli puan alan tek oyuncu sendin!"

Güçlükle yutkundum. **"Balonbolda ben *hüküm sürüyorum!*"** diye yazdım. Konuşma tuşuna da basabildim neyse ki.

Buna çok güldü. "Doğru, tabii! Yarınki at binme dersine kadar bekle asıl – bayılacaksın!"

Yarın mı? Ayy! Açıkçası ata bineceğimizi unutmuştum.

Sage araya girip herkese harika bir iş çıkardığı için teşekkür etti. "Umarım eğlenmişsinizdir," dedi. Herkes çemberden ayrılmaya başladı ama Noah ve ben olduğumuz yerde kaldık.

"Atlardan biraz korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Çocuk oyuncağı!" diye böbürlendi. "Roller coaster'a binmek gibi – ilk başta korkuyorsun ama sonra tekrar binmek için sabırsızlanıyorsun."

Buna zekice bir cevap verebilmek için beynimi zorluyordum –herhangi bir şey, gerçekten– ki sohbet devam etsin. Bu yüzden elimden geldiğince çabuk şöyle yazdım – hadi ama parmaklarım, biraz yardım edin!

"Roller coaster'a binmeyi sever misin?" Tamam, harika bir soru değildi.

Yine de Noah evet dercesine başını salladı. "Ne kadar hızlı, o kadar iyi!"

Yaşadığım yerdeki coaster'ı düşündüm. **"Meadow Vadisi'ndeki Super Serpent lunaparkını duymuş muydun?"** İşte bunu yazmak tam bir dakikamı almıştı!

"Nasıl yani! Sen o parkı biliyor musun?"

"Her sene gideriz." Parkta binmeme izin verilmeyen tüm o şeylerden bahsetmedim tabii –roller coaster dahil bir çoğuna binemiyordum– ama Noah hepsini gayet iyi biliyor gibiydi.

"Benim ailem de hep oraya gider!" Başını iki kere salladı. "Oradaki coaster çok fena! Sana ne diyeceğim – sizinkilere söyle, benimkileri arasın ve birlikte meydan okuyalım!"

Yani, bu muhteşem olurdu! Ve bu acaba – şu anlama mı geliyordu . . . kampın dışında da benimle görüşmek istiyor!

Roller coaster'ların hızından ve en güzel pamuk şeker aromalarından bahsederek ay ışığının altında oturduk. Misket limonunu seviyormuş – ıyk! Ben vişneyi seviyorum . . . ondan bir ıyk! "Ama bu demek oluyor ki benim için daha çok misket limonlu pamuk şeker!" dedi. Ben de güldüm.

Ona soracağım soruları ve onun sorduklarına vereceğim cevapları yazmamı sabırla bekledi.

"Kedileri sever misin?"

"Üç bacaklı bir kedim var, adı Peggy. Ona kısaca Peg diyoruz! Senin kedin var mı?"

"Yok. Köpeğim var. Adı Butterscotch. Dünyadaki *en iyi* Golden Retriever!"

"Saldırgan mı?"

"Hayır. Bir keresinde babama yuvasından düşmüş bir kuşu işaret etmişti. Babam da alıp yuvasına geri koymuştu."

"Kurtuldu mu?"

"Sanırım kurtuldu. Her yıl ön bahçemizde milyonlarca kızılgerdan oluyor!" Bu son söylediğim onu çok güldürdü.

"Butterscotch bir rehber köpek mi?"

Bunu bir an düşündüm. Sonra şöyle yazdım, **"Resmî olarak değil. Ama beni hep gözetir ve okul dışında hep yanımda olur. Onu biraz özledim sanırım."**

"Benim kedim muhtemelen gittiğimin farkında bile değildir, döndüğümde de umurumda olmayacaktır!" dedi omzunu silkerek. "Yalnız duyduğuma göre sizin kulübede yılan varmış!"

"Ya evet. Kamp broşüründe *yoktu* oysa!"

"Çok korktunuz mu!" diye sordu.

"Çok değil – en başta biraz. Ama aslında gayet güzeldi. Yine de evcil hayvan olarak istemem!" Of, bunu yazmam sanki sonsuza kadar sürmüştü ama bu Noah'ın umurunda bile değildi. Cidden çok sabırlıydı.

"Fen öğretmenim sınıfta cam akvaryumlar içinde bir sürü yılana bakıyordu. Onları küçük farelerle besliyordu, biz de izliyorduk!" dedi.

"Ayy – bu biraz iğrençmiş!"

"Evet, yazın onları evine götürüyordu. Birkaç sefer, bir iki yılanın evde kaybolduğunu anlatmıştı!"

"Gerçekten mi?"

"Evet – ama abartmaya değmez. Nereye saklanmayı sevdiklerini bildiğini söylemişti."

Bu nasıl oluyordu, sadece . . . böyle konuşmak? Sanki oturup birbirimizi tanımaya çalışmıyorduk da yıllardır böyle sohbet ediyorduk.

"Hiç bir hortumun içinde kaldın mı?" diye sordum.

"Evet. Bir kere. Ohio'da her yaz ne kadar çok hortum çıktığını biliyor musun!"

Evet, tuşuna bastım.

"İşte bir keresinde, ben altı yaşındayken, bir hortum evimizin ön verandasını sökmüştü!"

Gözlerim merakla kocaman açılmıştı.

"Annemle babam çıldırdılar çünkü yeni yürüteçimi verandada bırakmışlardı ve bay-bay yürüteç! Kendisi Oz Diyarı'na doğru uçup gitti!"

"Geri alabildiniz mi?"

"Yok. Umarım ihtiyacı olan bir çocuğun verandasına inmiştir."

Saçma şeyler hakkında konuşup gülüştük – çevrimiçi oyunlar ve downloadlar, en son çıkan uygulamalar hatta koltuk altları, ayak parmağı tırnakları ve burnun içinde kuruyup kalan sümükler.

Sonra Noah sessizleşti. "Evet, bu çok fena," dedi. "Özel bir işim olduğunda birinin bana yardım etmek zorunda olmasından nefret ediyorum."

"Ben de," diye yazdım.

"Ama hey, uçağa herkesten önce biniyorum. Yararlanabileceğim bir avantaj olursa hiç kaçırmam!"

Onaylayarak başımı salladım.

"Peki senin hikâyen ne?" diye yazdım. Burnumu sokmuyordum – sadece merak. Onu dikkatle izledim, eğer soruya bozulduğunu hissedersem *Boş ver*, yazmak için hazırdım. Ama o öne doğru eğildi, elini yürütecinin üzerinde gezdirdi.

"Adımı Noah koymuşlar çünkü bir kasırganın ortasında doğmuşum," diye açıkladı. "O zamanlar bizimkiler Florida'da

yaşıyormuş. Hastaneye zar zor varabilmişler, acil kapısının hemen dışında doğmuşum!"

"Vay canına! Nasıl bir yolculuk!"

"Fırtınayı görmek için cidden çok sabırsızmışım sanırım, bu yüzden merakımı giderebilmek için erkenden doğmuşum!"

Nefesimi tuttum.

"Babam tam bir profesyonel gibi beni dünyaya getirmiş, yani bana öyle anlatır hep. Sağlık ekibi sedyeyle geldiğinde ben çoktan doğmuşum."

Durdu. "Ama bazı komplikasyonlar varmış. Doktorlar bunların babamın suçu olmadığına onu ikna etmeye çalışmışlar ama biliyorum, o hâlâ doğduğumda nefes almadığım için bir şekilde kendini suçluyor."

Araya girmedim ama, vay canına!

Noah devam etti, "Benim 'beynin es vermesi' dediğim bir şey olmuş sonuçta." Düşünceli bir şekilde nefes verdi. "Peki ya senin hikâyen?"

"Ben çok mu erken ya da çok mu geç doğdum, emin değilim," dedim. Aslında doğumumla ilgili detayları ailem ve Bayan V dışında hiç kimseyle konuşmamıştım ama nedense bunu Noah ile konuşmak çok kolaydı.

Noah dudağını ısırdı, sonra pat diye, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "7/24 o sandalyede oturduğun için kızdığın oluyor mu? Kabalık etmek ya da burnumu

sokmak istemem, sadece . . . yürütecimi kullanmak her zaman parkta yürüyüş yapmaya benzemiyor, anlarsın ya?" Sonra kendi kendine güldü. "Hey, bazen kendimi şaşırtıyorum! Bu epey derin oldu -- bunu bir gün yayımlamam lazım!"

Sorusunun cevabı için düşünmeme bile gerek yoktu! **"Bazen çok berbat!"**

Başını salladı. "Evet, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Elvira'ya döndüm, vücudumun izin verdiği kadar hızla yazıyordum. Yine de en azından bir dakika geçmiştir. Nihayet konuş tuşuna basabildim. **"İnsanların ilk olarak sandalyemi değil de beni görmeleri için, kendi başıma daha çok şey yapabilmek için, mesela en yakın arkadaşımla takılabilmek için . . . tabii eğer öyle biri olsaydı, her şeyimi verirdim."**

Yıldızlarla bezeli gökyüzüne baktı. Sonra şöyle dedi, "Eh, şimdi bir tane var!" Sonra uzanıp elime dokundu. Parmakları soğuktu ama yine de elime bir ılıklık yayıldı. Ve sadece tek bir şeyin farkındaydım. Alevlerin titremesi değil. Ateş böcekleri değil. Üzerimizdeki yıldızlar değil. Sadece onun üç parmağının elime dokunuşu.

Ona bakmaya bile cesaretim yoktu. Ama bakmadan da edemeyecektim. Bu yüzden baktım. Ve gülümsedim.

İşte tam o sırada Santiago geldi.

Fark ettiğini sanmıyorum ama sandalyesini Noah'ın dizlerine çarpmak üzereydi. **"Siz Doğanlar yarın at binmeye gidiyor musunuz?"** diye sordu. Makinesinin sesini sonuna kadar açtığı belli oluyordu. Adeta bağırıyordu. Demek ben de Elvira'nın

sesini açınca kulağa böyle geliyorum. Annemin neden sürekli, "Ses kontrol, Melody!" dediği anlaşıldı.

Noah yavaşça elini çekti.

"Eminim programda vardır," diye yazdım.

"Ben yarın için hazırım kanka!" dedi Noah.

"Ben de. At binmeye bayılıyorum!" diye cevapladı Santiago. **"Ahırların orada görüşürüz Melody."** Sonra dönüp Jocelyn ile konuşmaya başladı.

"Çok iyi biri," dedim Noah'a.

"Evet, bu yıl kampa tekrar gelmese benim için mega hayal kırıklığı olurdu."

"Ya işte, balonbolda *avantajlısınız!*" diye takıldım.

"Yakalandık!" deyip güldü.

Okul hakkında (çok seviyordu), yağmurlu günler hakkında (nefret ediyordu) ve ulusal futbol ligi hakkında konuştuk. İkimiz de Cowboys takımını tutuyorduk. Delice bir şeydi!

Ateş, buraya geldiğimden beri her gece olduğu gibi turuncu ve altın renklerde parlıyor, ara sıra bir çam kozalağı alevleniyordu. Ateşin sıcaklığına rağmen, hafifren bir titreme hissediyordum. Tabii ki bu titremenin nedeni kısmen, benden sadece Melody olduğum için hoşlanan bir çocukla birlikte oturuyor olmam olabilirdi.

Tekrar tekrar çalan şarkı "Count on Me" idi. Fakat daha sonra Cassie defalarca o acayip gıdak gıdak tavuk şarkısını

çaldı, bu yüzden bu gece müzikten bir mesaj almıyordum! Bunu Noah'a söyleyince gülmekten öldü.

Ateş sönmek üzereydi. Ay bulutlarla ce-ee oyunuyor, gitgide daha az görünüyordu. Ne kadar karanlık olduğunu fark etmemiştim. Trinity oturduğumuz yere geldi. Artık gitme zamanıydı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama yarın ata binme var – iyi bir uykuya ihtiyacınız olacak."

Nasıl ya, cidden mi? İçimden bir kızgınlık alevi yükseldi ama aslında Trinity haklıydı.

Eşyalarımızı toplamak için uzaklaştı.

Noah yürütecine tutunarak kalktı ve şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Yarın görüşürüz," dedi.

Ben de öyle umuyorum.

KOKTUS

35. Bölüm

İşte buradaydım, bir ahırda, tekerlekli sandalyede oturan bir kız. Ve tam tepemde iki yüz metrelik bir at dikiliyordu. Tamam, belki de iki metreydi. Ama işte BİR AT! Genelde yürüyebilmek ya da koşabilmek hakkında çok düşünmem ama tam o anda gerçekten fırlayıp gitmem, depar atmam, **oradan hızla uzaklaşmam gerekiyordu. Derhal. Hemen o dakika.**

Öyle büyük bir şeydi ki beni yer ama gaz bile çıkarmazdı! Sandalyemden atın tepesini göremiyordum bile. Eyerin sadece bir tarafını ve ayak geçirilen o şeyleri görebiliyordum.

Kediler kızdıkları zaman kuyruklarını yukarı aşağı sallar. Peki ya atlar? Çünkü bu koca çocuk da kuyruğunu sallıyordu. Biz yaklaşırken başını salladı; burnundan solur gibi bir ses çıkardı. Fakat hayretler içindeydim, hareket etmemişti.

Trinity ellerini kalçasına koymuştu. "Evet, Melody Hanım, asla unutmayacağın bir gün olacak. Gerçek bir macera için hazırlan bakalım!"

Aslında, hazırdım! Ama aynı zamanda, işte, bunun yerine kütüphanede atlar hakkında kitap *okuyor* olmayı diliyordum. Öte yandan da gerçekten ata binmek istiyordum. Karmakarışık beynim aşırı çalışmaktaydı, ama kazanan taraf *Hadi, şunu yapalım!* oldu.

Ata baktım. O bana bakmadı. Belli ki beni pek de sıra dışı bulmamıştı. Hatta, sanırım ikinciye bakmaya değmezdim bile. Benim için hiç sorun değil!

Trinity Fransız aksanıyla beni takdim etti. "Melody, bu kızın adı Jolie. Adı Fransızca 'hoş' demek."

Demek dişi bir at? Bana göre iyi. Jolie tarçın aromalı çikolata rengindeydi. Yelesi siyah ve dalgalıydı, bende bir dokunma hissi uyandırmıştı. Göründüğü kadar yumuşak mıydı acaba?

Jolie'nin ağzının etrafında bir şerit vardı. Bu şerit eyere doğru giden deri kayışlara bağlıydı – ki Trinity o eyere benim oturacağımı düşünüyordu. Bu bir şaka olmalıydı! Oradan kayıp giderdim ben!

Trinity bir yandan atın burnunu okşarken, "Jolie'nin en harika yanı özel olarak çocuklarla çalışmak için eğitilmiş olması," diye anlatıyordu. "Ayrıca, daha sonra özel ihtiyaçları olan çocuklarla çalışmak için yüksek öğrenimine üniversitede devam etti."

Üniversitede, sınıfta oturan bir at hayal ettim, benim gibi kendisine yaklaştığında ödü kopacak çocuklarla nasıl ilgileneceğine dair notlar alıyor. O notları görmek isterim doğrusu!

Trinity açıklamaya devam etti. "Dişi atlara kısrak denir. Erkek olanlara ise aygır ya da beygir. Jolie doğduğunda –tam

burada, bu arazide, eklemem lazım o yüzde yüz Yeşil Korulu!– dişi taydı, atlar için *kız çocuğunun* karşılığı. Ama artık sadece on iki yaşında olsa da tam bir yetişkin olarak kabul ediliyor."

Bunların hepsi iyi hoştu da asıl bilmem gereken şeyi söylemiyordu: Acaba o şeyin üstüne çıkmayı nasıl becerecektim? Hayır, çünkü ben her sene Kentucky Derby gibi at yarışlarını televizyonda seyrediyorum. Ve tabii babamla birlikte kovboy filmlerini. Bu hayvanlar acayip hızlı koşuyorlar!

Bu yüzden sordum.

"Evet, ben de bunu merak edeceğini tahmin etmiştim," dedi Trinity. "Önce ben bineceğim – bir ayağımı üzengiye geçirip diğer bacağımı eyerin üstünden öteki tarafa atıp oturacağım."

Aferin sana! diye düşündüm huysuzca. *Peki ya ben? O hayvan yerden milyonlarca metre yüksekte duruyor gibi!*

Trinity, *sakin ol* dercesine bir elini havaya kaldırdı. Haklıydı, kendimi sakinleştirmem gerekiyordu! "Sana gelince, seni eyerin üzerine konduracağız. Seyislerin oradaki makineyi görüyor musun? O seni kaldıracak ve benim önümde, özel olarak tasarlanmış eyere yerleştirecek. Kemerini bağlayacağım ve yola koyulacağız!"

Başıma siyah bir binici kaskı geçirdi – tıpkı gerçek binicilerin taktıkları gibi. Umarım fotoğraf çekenler bu anı da yakalamışlardır!

Çenemin altından kaskın kayışını ayarlarken, "Tam bir profesyonel gibi görünüyorsun dostum!" dedi. Sonra tam olarak tarif ettiği gibi yaptı – ayağını üzengiye geçirdi, diğer bacağını savurdu ve buum! Çok basit bir şeymiş gibi kendini yukarı

çıkıp atın arkasına oturuvermişti. Ama bir dakika sonra ben de yukarıda olacaktım. Bir de zip line'ın korkutucu olduğunu düşünmüştüm!

T-shirtlerinin üzerinde BANA GÜVENEBİLİRSİNİZ yazan asistan yanımıza geldi. Herkes pek espriliydi. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, kemerim çözülüp sandalyemden alındım ve asansöre sürüklendim. Eyerin tam üzerinde sallanıp dururken –bir vinçle sarkıtılmış gibi hissediyordum!– üçüncü bir "güvenilir" el beni nazikçe eyere yerleştirip Trinity'nin tam önüne kemerle bağladı. Tüm bu işlem en fazla bir dakika sürmüştü! Ve bu sırada Jolie de olabildiğince sakin beklemişti. İnanamıyordum. Belki bir kulağını oynatmıştır. O kadar.

Veeeee –selam, millet!– gerçek, canlı bir atın sırtında oturuyordum! Şunu söylemem lazım, yerden bakınca bir at ne kadar büyük görünüyorsa üzerine çıkıp oturunca bir o kadar daha büyük görünüyordu!

Atın iki tarafındaki portatif merdivenlerde duran asistanlar Trinity ile benim kemerlerimizin takılı ve emniyette olduğumuzdan emin oldular. Bir deprem olsa bile düşeceğimi sanmıyordum – belimde, kalçamda, omzumda hatta bacaklarımda emniyet kayışları vardı. Kendimi savaşa girmek üzere olan bir şövalye gibi hissediyordum. Tamam, belki biraz abarttım ama yine de – ben Melody Brooks. Bir. Atın. Üzerindeydim.

"Nasıl hissediyorsunuz kovboy hanım?" diye sordu Trinity. Elvira olmadan çok daha az cevap seçeneğim vardı. Ama hmmm her zaman mutluyum anlamına geliyordu. O yüzden hmmmladım.

Asistanlardan biri Trinity'e dizginleri verdi ve Trinity, "Bir saniye içinde Jolie yürümeye başlayacak. Sadece on adım, sonra duracak. Böylece bir fikir edinmiş olacaksın, tamam mı?" dedi.

Başımı tamam, anlamında salladım. Yani, sanırım. Başımdaki kask tuhaf hissettiriyordu – sanki kafam olduğundan daha ağır ve daha dengesizdi. O yüzden tam bilemiyorum.

Jolie ileri doğru hareket etti, ben de nefesimi tutup öne doğru sallandım ama iyiydim. Gerçekten tam on adım attı –saydım– ve durdu. Bu harika olacaktı!

"İyi misin?"

İyiden çok daha fazlası. Daha yüksek sesle hımmmladım.

Dizginler Trinity'nin elindeydi ama bir kısmını benim elime sıkıştırmıştı ki ben de tutunabileyim. Tutunmaktan ziyade elimde tutmaya çalışıyordum. Jolie tekrar yürümeye başladı, hareket ettikçe kasları belirginleşiyordu. Kulakları bir o yana bir bu yana kıpırdıyor, yelesi güneşin altında parlıyordu. Atları neyle yıkıyorlar diye düşünürken buldum kendimi – elma kokulu özel bir at şampuanıyla mı?

Kluk. Klak. Kluk. Klak. Her adımında eyerin üzerinde sekiyordum. *Dıgıdık! Dıgıdık! Dıgıdık!* Şahlandığında eyere yapıştım. Yüksek sesle güldüm. Sıska popom ritme uymakta zorlanıyordu. Ama Jolie'nin attığı her bir adıma odaklanınca sonunda kolaylaştı.

Kluk. Klak. Kluk. Klak.

Dıgıdık! Dıgıdık! Dıgıdık!

Bana bakın! Ata biniyordum!

Şimdiye kadar düzenli olarak yakınında olduğum tek hayvan Butterscotch olmuştu, o da yumuşacık ve tam sarılmalıktı. Ama Jolie – boynunda ve vücudunda küt küt attığını hissettiğim o güç ve enerji bana güvende hissettiriyordu, hiç korkmuyordum. Ne yaptığını çok iyi biliyordu bu at. Sanki bana, *Rahatla Melody*, *bu iş bende*, der gibiydi.

O yüzden ben de rahatladım. Ve bıraktım at kendi işini yapsın. Yolun aşağısına doğru ilerlemeye devam etti.

Kluk. Klak. Kluk. Klak.

Toynaklarıyla attığı nazik adımlar.

Bronz rengi toprak.

Altın rengi güneş.

Pembe esinti.

Toprak yoldaki mor gölgeler.

Ve ben ata biniyordum.

Buna ne demeli?

36. Bölüm

Güneş tepemizde parlıyordu. Çam iğnesi dolu yolda Jolie'nin toynaklarından gelen ritmik ses kayboluyordu. Bu bana önceki günkü müzik dersini hatırlatmıştı. Acaba Athena davula gerçekten çok yumuşak bir şekilde vursa bu sesi yakalayabilir miydi, merak ettim. Bir süre sonra bıraktım yeşiller ve altın sarılar beni sarıp sarmalasın.

Kluk. Klak. Kluk. Klak. Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorduk.

Jolie'nin yürüyüşü biraz sallanmaya benziyordu – neredeyse sallanan sandalye gibi, ama yana doğru sallanan! Acaba sıkılıyor mu, merak ettim. Ya da her gün sırtına binen insanlardan bıkmış mıdır? Açık arazide sürüler halinde dörtnala koşan yabani atların belgesellerini görmüştüm. Muhtemelen Jolie'nin böyle bir şey yapma şansı hiç olmamıştı, bunu düşünmek beni üzdü.

Ama benimle olduğu için mutluydum.

Rahatladıkça kendimden başka şeyleri de fark etmeye başladım. Eh yani! Bu sadece *benim* için ata binme günü değildi. Takımdaki diğer kişilerin de kendi maceralarını yaşadığını

unutmuştum! Athena ve Sage önümüzde, siyah bir atın üzerindeydi. Athena kaskını elleyip duruyordu – onunla gerçek bir kraliyet üyesi gibi göründüğünü biliyor olmalıydı. Kimse bakmasa da tek işi tezahürat yapan hayranlarını selamlamakmış gibi el sallıyordu.

Ben de el sallamayı denemeye karar verdim. *Bana bakın! Tek elimle tutunuyorum!* Sonra dizginleri yeniden tuttum, ne olur ne olmaz.

Karyn ve Kim yanımıza geldi. Karyn'in atı bembeyazdı. Vay – çok hoş! Filmlerde iyi adam her zaman beyaz ata biner ya. Tabii, o iyi adam kesinlikle Karyn'di. Mükemmel bir atın üzerindeydi.

Başka bir şey fark ettim mi? Çok fazla at pisliği vardı!

37. Bölüm

Atın üzerinde gezerken hayal kurmaya başladım – sanki bu benim hayatımın filmiydi, tabii bunun gerçekten benim hayatım *olduğunu* saymazsak. Gitgide Trinity'nin yönergelerini anlıyordum, Jolie'yi sola döndürmek için sola çekmeli, sağa döndürmek için dizginler de sağa. Sağ elim bazen söz dinliyordu ama sol elim asla. Ama sorun yoktu. Çünkü bugün çok fena kokan bir ata biniyordum!

Tam filmin nasıl ilerleyeceğini, bu anı nasıl da sonsuza kadar hatırlayacağımı düşünüyordum ki araya reklam girdi! Yani, tam olarak öyle değil tabii ama ormanın sessizliği birden kabaca şiddetli bir kahkahayla bölündü.

Ah tabii ya – Panterler de bugün ata biniyordu. Sanırım bunu bir süreliğine zihnimin gerilerine atmıştım – ha-ha!

Grubun başını çeken Jeremiah, "Yii-haa!" diye seslendi. "Sağınızdan geçiyoruz, sağınızdan geçiyoruz!" Trinity yavaşlayarak Jolie'yi sola çekip Jeremiah'ın geçmesine izin verdi. Noah ile birlikte bizden çok daha hızlı gidiyorlardı! Ama sonra Noah'ın daha önce ata bindiğini hatırladım. Yanımız-

dan şimşek gibi geçip giderken Jeremiah, Trinity'i selamladı. "Üzgünüm – Devin önden gitti, biz de ona yetişmek istiyoruz!" Diğer Panterler, "Bekleyin!" diye bağırarak arkalarından gelirken kuşlar panikle kanat çırpıp uzaklaştı. Ve benim filmin yönetmeni seslendi, *Kestik!*

Trinity, "Noah'ın atının adı Appaloosa," diye anlatırken güneşten hafif yanmış gibi görünen Brock ve Malik el sallayarak yanımızdan geçti, altlarındaki ata Palomino dendiğinden emindim.

En arkadan gelenler Santiago ve Harley'di. Santiago gayet sakin görünüyordu – hatta dizginleri de tek başına tutuyordu; acaba daha önce kaç kere ata binmiştir diye merak ettim. Yanımızdan geçip giderken Harley, "Pardon, pardoooon!" diye bağırdı.

Bizim önümüzdeki Doğanlar da kenara çekilmişlerdi, atlarımız da bu kısa moladan istifade yakınlardaki çalılıklardan ağız dolusu yaprak götürüyorlardı. Ayrıca kimin gördüğüne aldırış etmeden işiyor ve kaka yapıyorlardı! Oooo! Burada görgü yoktu hiç!

Trinity, "Melody, çocuklara yetişmek ister misin?" diye sordu şakacı bir tonda. "Ya da onları yalnız mı bıraksak? Sol el havaya, kendi yolumuzdan gideriz. Sağ el havaya, sağdan çocukların rotasını takip ederiz."

Bir an düşündüm. Tamam, belki anın yarısı kadar.

Sağdan gidecektik!

Trinity'nin dizginleri nazikçe çekmesiyle Jolie başını hafifçe sağa çevirip tekrar yola döndü. Trinity ağzıyla *klik klik* diye

bir ses yaptı, topuklarını Jolie'nin yanlarına iki kez vurduğumu hissettim ve Jolie yeniden yürümeye başladı. Sonra Trinity klik sesini ve vuruşlarını tekrarladı, Jolie hızlandı! Yani, tam olarak dörtnala koşmuyordu ama öncekinden hızlıydı.

Panterler bağırış çağırış önümüzde ilerliyorlardı. Onlara yetişmemiz sadece birkaç dakika sürdü. Ve Trinity – öyle işgüzardı ki! Tam Noah ve Jeremiah'ın yanında durdu.

Noah'ın bizi nasıl gördüğünü kafamda canlandırmaya çalışıyordum – başına siyah bir kask takmış titrek bir kız, kahverengi güzel bir atın sırtında zıplıyor.

Eh, bu o kadar da kötü bir görüntü değildi!

Tam o sırada Jolie kişnedi, boynunu uzatıp esnetti ve burnundan soludu – sert bir şekilde! Şaşkınlıkla yerimden zıpladım.

Noah seslendi, "Çok yaşa!"

Şaşırmış görünüyor olmalıydım ki bana atların böyle hapşırdıklarını açıkladı! Trinity de atların birbirleriyle burunlarından soluyarak konuştuklarını ekledi.

Noah güldü ve "Ya evet, hapşırmanın içinde bolca homurdanma var!" dedi.

Pekiiiiii, bu gayet mantıklıydı. Atların sümkürecekleri mendilleri yoktu . . . ya da bir dakika – ıyyyyy! Ben de ata benziyorum – hapşırıklarım çirkinleşebiliyor! Tamam, bu biraz garipti. Ama aynı zamanda da ilginç. Daha sonra bunu Noah'a söylemem lazım.

Noah, onu düşündüğümü hissetmiş gibi, "Hey, adı kulağa aklı gibi gelen kız. Umarım Jolie ile gezintin güzel geçiyor-sa!" dedi.

Oturaklı bir şekilde olduğunu umarak evet anlamında başımı salladım, kendime ne kadar heyecanlandığımı bile-meyeceğini hatırlatıyordum. Ah, konuşmayı ne çok isterdim.

Yol birkaç at için yeterince genişti, bu yüzden yan yana gidebildik. Tek bir kuş cıvıldaması bile duymadım. Ya da gevezelik eden bir sincap. O sırada Beşinci Seviye bir kasırga olsa yanımdan geçip gidiverirdi. Ben ata biniyordum. Noah ata biniyordu. Birlikte ata biniyorduk. Yani, tam olarak bir-likte olmasa da birlikte sayılır!

Bir dakika sonra Devin'e de yetiştik. "Hey, Melody," diye seslendi. "Sen, atından daha güzelsin ve atın çok güzel gö-rünüyor!"

Bir dakika – bu bir iltifat mıydı?

Noah, "Adamım, gerçekten çok düşüncesizsin," diyerek arava girmesini eleştirdi.

Ama ben yine de Devin'e el salladım.

Jeremiah bana bakıp başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı. "Hey, Melody, *gerçekten* tam bir profesyonele benziyorsun!"

Sonra Trinity'e, "Yarın dans kaçta başlıyor?" diye sordu.

Dışarıdan sakin görünmeye çalışıyordum, zor bir şey değil. Kafamın içindeyse sessiz çığlıklar atıyordum. Dans mı? *Dans mı?*

Trinity, "Geçen sene, akşam yemeği yenirken dans pistini hazırlamışlardı," dedi. "Yani herhalde yemekten bir yarım saat sonra – çocukların üstlerini değişecek zamanı olsun."

Orada dinliyordum, dans etme fikri beni o kadar şaşırtmıştı ki ağzım açık kalmıştı. İşte bu çok iyiydi! Ama cidden, yetmiş dört kez okuduğum o broşürde kimse danstan bahsetmemişti!

Jeremiah, "Tamam, teşekkürler," dedi. "Tahmini ne zaman olacak öğrenmem gerekiyordu." Sonra ekledi, "Melody, bizimle gelmek ister misin?"

Kesinlikle onlarla gitmek istediğimi anlatacak bir ses çıkarmayı başardım.

Çıkardığım sesten cevabımı anlamamış olması ihtimaline karşı, "Çok isteriz," diye ekledi Trinity.

Hızımızı artırarak ormanın derinliklerine doğru ilerledik, bir yanımda Devin, diğer yanımda Noah, Trinity ve ben ortada kalmıştık.

Beynim hep kelimeler, düşünceler ve zekice ifadelerle dolu olur. Ama o an, sessizlik için neredeyse minnettardım. Bir şey söylemeye gerek yoktu, her şey zaten gayet mükemmeldi. Ata binmek! Yolda ilerlerken yüzümü nokta nokta süzülen güneş ışığına doğru kaldırdım . . . sonra fark ettim ki güneş yok.

Bulutlar toplanıyordu. Aniden çıkan bir rüzgârla etrafımızdaki dallar sallanmaya başlamıştı.

Trinity de aynı şeyi fark etmiş olmalı ki Jeremiah'a, "Görünüşe göre gezimizi kısa kessek daha iyi olacak – hava bozacak gibi," dedi.

Jeremiah kararan bulutlara baktı. "Hmmm. Bir hava cephesi olacak diye duymuştum ama hava durumu bu akşam olacak diyordu. Yine de haklısın – sağanak altında kalabiliriz! Ondan önce bizimkileri toparlayayım." Takımındakilere dönüyoruz diye bir işaret yaptı.

Trinity, "Tam arkandayız," diye onayladı.

KAKTÜS TEAM

38. Bölüm

Uzaklardan uzun, alçak sesli bir gök gürültüsü geldi. Trinity'nin bana biraz daha sıkı sarıldığını hissettim, topuklarını Jolie'nin yanlarına bastırdı ve at hızlandı.

"Melody, Jolie'ye biraz acele ettiriyorum – eşkin gidiyoruz. Belki yağmura yakalanmayız!"

Tekrar koyu, karanlık gökyüzüne baktım ve tüylerim diken diken oldu. Eğrelti otlarının ve asmaların renkleri değişmişti. Evet, biraz ürkütücüydü. Jolie bile huzursuz görünüyordu – gök gürledikçe kulakları dikleşiyordu.

Trinity, "Eh, görünüşe göre bu gece kamp ateşimiz olmayacak. Her kamp haftasında yağmurlu bir gün olmalı," dedi, sesi Melody'nin-korkmasını-engelle dercesine aşırı neşeliydi. Anlıyordum. Keşke ona şunu da söyleyebilseydim . . . eşkin gitmeyi de seviyorum. Böyle demişti, değil mi? Yine kendimi "bir filmin içinde" gibi hissediyordum . . . Jolie çok hızlı ama bir o kadar da rahat ilerliyordu. Spor ayakkabılara bayılan çocuklara ayakkabı tutkunu, bale yapan kızlara topuz tutkunu denir. Atları çok sevenler için ne denirdi? At tutkunu mu?

Yok, çok tuhaf olur, ama her neyse ben de onlardan biri olmak istiyordum.

Diğer yandan, attan inmek, ata binmek kadar kolay olacak mıydı merak ediyordum. Muhtemelen yer çekimi sayesinde daha kolay olur diye düşündüm. Baldırlarım ve kalçam kasılmaya başlıyordu – sadece at sırtında olmanın gerginliğine alışık değildim. Fizyoterapistim her zaman daha fazla esnemem için ısrar ediyordu. Belki benim için her gün binicilik dersi yazmasını sağlayabilirim. İşte – bu bir plan!

Sonra acaba bizim orada böyle özel eğitimli atların olduğu barlar var mıdır diye düşündüm. Bunu tabii ki araştıracaktım.

Jolie'nin yelesini okşayarak böylesine rahat ve kolay bir geçiş yapmama izin verdiği için sessizce teşekkür ettim. Ve annemle babama, Penny yeterince büyüdüğünde onu kesinlikle bir kampa göndermeleri gerektiğini söylemeyi aklıma not ettim –Penny buna bayılırdı!

Tam ahırlara varmıştık ki kollarıma birkaç tombul yağmur damlası düştü. Diğer Doğanlar da birkaç dakika önce gelmişlerdi. Ah hayır – Athena ağlıyordu! "Ben gök gürültüsünden korkuyorum! Gök gürültüsünden korkuyorum!" diye diretiyordu. Sage kulübemizin kilometrelerce uzakta ve güvende olduğunu söyleyip kısa bir süre sonra orada olacağımıza söz verdi.

Adeta yanıldığını kanıtlamak istercesine gökyüzünden uzun, alçak sesli bir gümbürtü daha geldi. Konuşabilseydim, Sage'e bu yarışı net bir şekilde fırtına kazanacak derdim.

Trinity bir bana, bir gökyüzüne, sonra tekrar bana baktı. Tam o sırada bulutlar aralandı. Ve yağmur. Yağmaya. Başladı.

Islamıyordum ama umurumda değildi -- zilyon-yıl-geçse-asla-hayal edemeyeceğim-şekilde-şimdiye-kadar-ilk defa ata bindiğim için buna kesinlikle değerdi.

Karyn emniyet kemerimin çözülmesi için sırasını bekliyordu. Noah, tam onun önündeydi ve atından indirilirken seslendi, "Adım Noah olabilir ama bu tufan benim suçum değil!" Evet, epey komik bir çocuktu.

Ama Trinity gülmüyordu. Kaşlarını çatmış etrafa bakıyordu. "İyi olacağız Melody," dedi birden. "Önce ben ineceğim, sonra da seni indireceğim, tamam mı? Sandalyen de hemen orada!"

Tereddüt içinde başımı salladım ama Trinity güçlüydü – bunu kesinlikle yapabilirdi. Mecbur kalsa beni *ve* tekerlekli sandalyemi muhtemelen birlikte taşıyabilirdi. Gök gürlemeye devam ediyordu.

Trinity dizginleri bırakınca düşeceklerinden korkup ben tuttum. Parmaklarım her zaman benimle iş birliği yapmasa da bir şekilde deri kayışları kavradılar ve sıkıca tutundum.

Trinity yumuşak bir şekilde yere doğru kayarken Jolie homurdanıp başını iki yana salladı, ama bunu yıllardır yapıyordu. Bir adım bile kıpırdamadı. At okulunun işe yaradığı belli oluyordu!

Ama sonra, ateş gibi parlayarak sanki bize doğru bir yıldırım düştü ve gökyüzü aydınlandı. Yıldırımı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Neredeyse siyah gökyüzünde parlak, beyaz bir çatırdama. Aslında çok güzeldi.

Fakat ardından gelenler –iki yıldırım daha düşmüştü– o kadar güzel değildi. Artık hafif bir gümbürtü değil, *bom* diye

patlama sesine benzeyen gök gürültüsü yüzünden Jolie'nin kulakları seğiriyordu. Karyn'in atı da yeri eşeliyordu.

Trinity bacaklarımı çözdü, sonra yukarı çıkıp diğer kemerleri çözebilmek için bir ahır kapısına dayalı merdiveni almaya koştu. Tam Trinity işini iyi biliyor diye düşünürken, zaten karıncalanmaya başlayan baldırlarım iyice hareketlendi. Ve bacaklarım hep yaptığı şeyi yaptı – birer tekme savurdu!

Evet. Bacaklarım birer tekme savurdu, sonra birer tekme daha, Jolie'nin yan taraflarına. Tıpkı Trinity'nin Jolie'yi tırıs gitmesi için tekmelediği gibi. Jolie de bacaklarımdan gelen bu komutu dinledi ve ona öğretileni yaptı – tırıs gitmeye başladı!

Ve bacaklarım – yeniden birer tekme savurdu! Çünkü bacaklarım hep böyle!

BÖYLECE. JOLIE. KOŞMAYA.BAŞLADI!

Jeremiah'ın, "Hey! At kaçıyor! Melody bu!" diye bağırdığını duydum.

Çok geç.

Jolie dörtnala, az önce döndüğümüz yola doğru hızla ilerliyordu. Eyerime sıkıca bağlanmış olan benimle birlikte. Trinity şok, telaş ve sanırım çaresizlik içinde adımı haykırarak peşimizden koşuyordu.

Ama ben çoktan gitmiştim.

39. Bölüm

Sakin olmam gerekiyordu. Sakin olmam gerekiyordu. Kendi kendime, *Jolie yolda kaldığı sürece bana bir şey olmayacak*, diye tekrar ediyordum. Sonunda Jolie de yorulacaktı, değil mi? Bardaktan boşanırcasına yağmur indirmişti. Sırılsıklam olmuştum – o güzelim kot pantolonum ve yeni, yeşil t-shirtüm sırılsıklamdı. Tabii bu Jolie'nin umurunda değildi. Sanırım atlar yağmuru seviyor – muhtemelen yağmur onları serinletiyor. Ama benim yağmurlu günlere dair çok kötü anılarım var, hatta trajedilerim.

Yok! Yok! Yok! Oralara girmeyeceğim . . .

Jolie'nin her adımında oturduğum yerde zıplıyordum, düşmeyeceğimi biliyordum tabii ama yine de nereye gitmeye karar vereceğini de merak ediyordum. *Yolda kaldığı sürece bir şey olmayacak*, diye kendi kendime yeniden tekrar ettim. Bir mantrayı tekrar eder gibi – *her şey güzel olacak*.

Yine de sanki korku boğazımdan yukarı tırmanıyordu. Bunu bastırdım. Jolie gök gürledikçe kulaklarını kafasına doğru yatırmıştı. Üzerimdeki ağaçlar sallanıyordu – tıpkı eyerin üstünde

benim salladığım gibi. Özel olarak tasarlanmış eyere güvenli bir şekilde bağlı olduğumu biliyordum – beni uzay gemisine binen bir yolcu gibi bağlamışlardı. Ama durmak zorundaydık!

Sonra, Trinity olsa ne yapardı, diye düşünmeye çalıştım.

Dizginler, dedim kendi kendime. Dizginler. Ellerim ve başparmaklarım neden o anda iş birliği yapmaya karar vermişti bilmiyorum ama yaptılar. Yani, bir elim yaptı ama ihtiyacım olan da buydu zaten. Bu yüzden Trinity'den gördüğüm gibi yaptım. Dizginleri çektim. Sadece biraz. Yeterli miydi? Daha sert çekecek kadar kuvvetli tutamıyordum. Tekrar denedim. Dizginleri çektim.

Sonra Jolie'nin neredeyse belli belirsiz yavaşladığını hissettim.

Dizginleri yeniden çektim. İnanılmaz bir şekilde Jolie tırıs gider gibi yavaşladı. Yağmur suları boynundan süzülüyordu, yelesi pürüzsüzdü.

Yağmur hızlanıyor, gökyüzü homurdanıyordu. Dizginleri bir kez daha çektim. Ve yavaş yavaş, Jolie yürüyüş hızına indi. Ah, ona iyi bir at olduğunu söylemeyi ne kadar isterdim. Hımmlamakla yetindim. Öyle yüksek sesle hımmladım ki Jolie'nin kulakları bir o yana bir bu yana kıpraştı. Sonra, *Şimdi bu atı nasıl geri döndüreceğim?* diye düşündüm.

Ellerimi dizginlere asmaya çalışarak hafifçe sağa doğru çektim.

Ve.

Jolie.

Döndü.

Ah, teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!

Peki. Peeeki! Sırada ne var? Sırada ne var? Yüzümdeki ıslaklığı silmek istiyordum ama dizginleri bırakmama imkân yoktu – ya onları bir daha yakalayamazsam!

Nerede olduğumuza, nereye gideceğimize ya da nasıl geri döneceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra dank etti, Jolie bu yolculuğu bin kere yapmış olmalıydı. Burada doğmuştu! Kampa dönüş yolunu biliyor olmalıydı! Tabii biliyordu. Bu yüzden bıraktım, beni götürsün.

Böylece Jolie ayaklarını yere vurup sıçratarak belli ki çok kullanılmış bir yoldan aşağı doğru nal sesleriyle ilerlemeye başladı, yolun kampa çıkmasını umuyor, dualar ediyordum. Jolie ise pazar gezintisine çıkmışız gibiydi.

İlerlerken bir yandan ağlamamak için kendime bağırırken bir yanda da olan biteni annem ve babama anlatmalı mıyım diye kendi kendime tartışıyordum. Bir daha ata binmeme asla izin vermezlerdi.

Tam o sırada Trinity ve Lulu'nun bana seslendiğini duydum. Cevap vermeye çalıştım ama sesim pek çıkmıyordu. Yine de Jolie onları duymuş olmalıydı. Kulaklarını kıpırdattı ve adımlarını hızlandırdı.

40. Bölüm

Trinity nihayet beni görünce atının üzerinde, "Ah, Melody!" diye hıçkırıklara boğuldu. Neredeyse beni de ağlatacaktı!

Lulu nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu. "Yaralandın mı?" Bana doğru ağır çekimde hareket ediyor gibiydiler. Önce anlam veremedim ama sonradan anladım, muhtemelen Jolie'yi korkutup yeniden kaçırmak istemiyorlardı.

Trinity, sesi üzüntüden kısık, haykırdı, "Bir yerin mi kesildi? Kanayan bir yerin var mı? Kırılan bir şey var mı?" Keşke onlara tamamen iyi olduğumu söyleyebilseydim – sadece ıslanmıştım. Hayır anlamında başımı salladım, gülümsedim, hatta el sallamaya çalıştım. *Ben iyiyim! Ben iyiyim!* dedim içimden.

Jolie gülünç derecede sakin halde diğer atlara kişnedi, sanki yağmurlu bir günde yürüyüşe çıkmaya karar vermişti – önemli bir şey yoktu.

Ama bize ulaşır ulaşmaz Trinity ve Lulu atlarından yeterince hızlı inemediler. Onlar atlarından inerken aklıma şu geldi, ikisi için de Jolie'nin üzerine çıkmanın bir yolu yoktu. Beni

kurtarmak için o kadar telaşlanmışlardı ki beni bulduklarında ne yapacaklarını düşünmemişlerdi!

Trinity, Jolie'nin dizginlerini ellerimden çözdü, bu arada ellerim bir madalyayı hak etmişti. Gözyaşlarını –yoksa yağmur damlaları mı– sildi. Gerçekten!

"İyi olduğuna emin misin, canım?" Bacaklarımı, eyeri, dizginleri kontrol etti. Gülümsemeye devam ettim, *ben iyiyim* gülümsemesi, bu şekilde tercüme ettiklerini umuyordum.

Sakinleştiğini anlayabiliyordum çünkü sonunda, "Kızım, tam bir baş belasısın! Ama endişelenme! Az önce bedavaya gündüz duşu aldınız! Ek masraf yok!" dedi.

Of! Ona tamamen iyi olduğumu söyleyememek çok sinir bozucuydu! Üstelik bu, hayatım *boyunca* yaşadığım en büyük heyecandı! Tek yapabildiğim daha çok gülümseyip aklımı kaybetmiş gibi görünmediğimi ummaktı.

Sırılsıklam ama aynı zamanda hafiften zafer kazanmış bir edayla ahırların olduğu yere döndük. Bir yanımdaelinde Jolie'nin dizginleriyle Trinity, diğer yanımda ise hem kendi atının hem de Trinity'nin atının dizginlerini dikkatle tutan Lulu yürüyordu. Kararımı vermiştim. Hiçbir şekilde anneme ve babama bu olanlardan bahsetmeyecektim. Bir daha asla bir atın yanına yaklaşmama izin vermezlerdi! Ben de böyle bir olmasına izin *vermeyecektim*.

41. Bölüm

Tabii ki kurallar ve yönetmelik nedeniyle akşam yemeğinden hemen önce Trinity hem kamp kuralları hem de eyalet yasaları gereği ailemi arayıp "olay"ı rapor etmek zorunda olduğunu söyledi. Cassie gerekli evrakı çoktan hazırlamıştı.

Haaayır! Annem endişeden saçını başını yolacak, babam arabaya atlayıp gelecek ve beni hemen eve götürecekti. *Haaayır!* O yüzden şöyle yazdım, **"Peki, önce onlara bir mesaj yazmam için yardım eder misin?"**

O da bunun harika fikir olduğunu söyledi.

Böylece Trinity ile şu mesajı yazdık:

Merhaba, anne! Merhaba, baba! Kampta çok güzel vakit geçiriyorum! Bugün ata bindim! Evet, ben büyük, kahverengi bir atın üzerindeydim. Hava ilk başlarda güneşliydi ama sonra yağmur yağdı ve ben yanlışlıkla atımı tekmeledim, o da koşmaya başladı. Ah, söylemeyi unuttum – koşmaya başladığında üzerindeydim! Sadece biraz korktum.

Tamam, belki çok korktum. Ama dizginleri çektim ve atı durdurdum – tek başıma. Kendimle gurur duyuyorum! Ben iyiyim. Cassie sizi arayacak. Merak etmeyin.

Kamp harika.

Sevgiler, Melody

Akşam yemeğine giderken hepimiz yeniden sırılsıklam olduk – fırtına zavallı yağmurluklarımıza ve beyzbol şapkalarımıza gülüyordu. Ama sadece tatlı için de olsa yürüyüşe değdi. Menüde limon merengli turta vardı!

KOKTUS TEAM

42. Bölüm

Geri dönünce Trinity tekerlekli sandalyemi kurulayıp hareketli parçaların içinde su birikmediğinden emin oldu. Neyse ki Elvira'yı kulübede bırakmıştım, güvende ve kuruydu.

Rüzgâr uğuldamaya ve gök tepemizde gürlemeye devam etti. Pilli gece lambalarımız ortalığı ancak aydınlatıyordu. Athena battaniyesine sarılmıştı, biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Lulu, "Peki, bu gece özel hikâye zamanına ne dersiniz?" diye önerdi.

Keyfimiz kaçık, dördümüz birbirimize baktık.

Trinity, "Belki hayalet hikâyeleri anlatırız," diye önerdi neşeli bir tonda.

Sage daha neşeli bir sesle, "Ya da fıkralar anlatırız," dedi.

Hiçbirimizden cevap yoktu – derin bir sessizlik.

Trinity, "Belki sıcak çikolata ya da karamelli süt?" diye teklif etti. En canlı ses tonuyla!

Daha da derin bir sessizlikle cevabımız hayır!

Jocelyn sessizliğimizi onlar için tercüme etti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sıkıcı. Sıkıcı. Sıkıcı."

Karyn'e, Athena'ya ve Jocelyn'e baktım, dördümüz de aynı anda başımızı salladık, sanki göz göze gelerek yumruklarımızı tokuşturmuştuk.

Elvira'nın sesini *sonuna kadar* açtım. **"Biraz kendi başımıza vakit geçirebilir miyiz? Lütfen?"**

Yağmur kulübenin çatısında tıkırdıyordu. Bir yıldırım gökyüzünü aydınlattı – fırtına ateşi! Dördümüz bir cevap bekliyorduk.

Trinity sonunda örgülerini kalın bir atkuyruğu yaparken, "Peki," dedi. "Dört yıllık rehberlik hayatımda birbirine bu kadar bağlanan ve böyle bir izni dördünüzden daha fazla hak eden bir genç kadın grubu görmedim. Şuna ne dersiniz? Hepinize pijamalarınızı giydirelim, sonra biz 'helikopter rehberler!' –burada bize muzip bir bakış attı– bir saat kadar ortadan kaybolalım ve siz dördünüz istediğiniz gibi takılın?"

Hepimiz havaya birer yumruk attık, vuhuuuu!

Üzerimizi değiştirip ilaçlarımızı almamız sadece birkaç dakika sürdü. Sonra rehberlerimiz sözlerini tutup bizi kulübede yalnız bıraktı! Tamam, üç dakikalık mesafede, mutfaktaydılar ve bize hiçbir koşulda kulübeden çıkmayacağımıza dair Athena'nın battaniyesi üzerine yemin ettirdiler. Serçe parmaklarımızı birbirine geçirip söz verdik.

Kulübenin tamamen bize kalmasının ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadım. Oda sıcaktı, hepimiz sanki bir arka-

dayanmıza pijama partisine gitmişiz de yatma saatimiz çoktan geçmiş gibi hissediyorduk.

Karyn kıkırdayarak, "Eeee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Kamp hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorarak sohbeti başlattım.

Karyn, "Ben yüzme ve sanat derslerini sevdim," dedi.

Jocelyn, "Ve zip line bombastikti," dedi. "Sanki uçtuk, uçtuk, uçtuk."

"Evet, bundan önce hayatımda fazla uçuş yoktu – hatta hiç olmamıştı," diye itiraf ettim.

Athena, "Benim de!" diye ekledi.

"Bu çok eğlenceli – daha önce hiç arkadaşlarımla takılma şansım olmamıştı." Sonra ekledim, **"Tamam, doğruyu söylüyorum. Daha önce hiç arkadaşım *yoktu*!"**

Karyn, "Benim birkaç arkadaşım var ama beni her zaman anlamıyorlar. Bazen birlikte takılıyoruz ama çoğu zaman onları aradığımda 'meşgul' oluyorlar," dedi.

Jocelyn ranzasından yere doğru kayıp yatağın kenarına yaslanırken, "Evet, evet, evet," dedi. "Beraber kıkırdayacağım arkadaşlar – daha önce hiç olmamıştı." Tekrar etmedi ama kendi omuzlarına üç kere sarıldı. Hepimiz gülümsedik.

Sonra pofuduk pembe pijamalarının içinde oldukça rahat görünen Athena "Hey, ne yapacağımızı buldum! Hadi, hikâye anlatalım!" diye önerdi.

Ben varım! diye düşündüm.

"Ben başlayabilir miyim?" diye sordu.

Karyn, "Yum be kızım," diye teşvik etti.

Athena ayağa kalktı, battaniyesi bir pelerin gibi omuzlarındaydı. Bir an durup gözlüklerini bir mendille sildi ve sonra tekrar taktı.

"Bir varmış bir yokmuş," diye başladı. Sonra durup sordu, "'Bir varmış bir yokmuş' demek zorunda mıyım?"

"Yok ya!" diye onayladı Jocelyn.

Athena bunu bir düşündü ve şöyle dedi, "Bir varmış iki yokmuş, Athena adında bir kız varmış." Durup minik bir reverans yaptı.

"Athena dans etmeyi çok seviyormuş, bu yüzden annesine dans dersi alabilir mi diye sormuş. Annesi bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ve bir dans stüdyosunu aramış. Hayır, demişler. Bu yüzden annesi başka bir dans stüdyosunu aramış. Onlar da hayır, demiş. Athena ağlamış. O sadece televizyonda gördüğü gibi dans etmek istiyormuş. En sonunda annesi, 'Tabii, Athena'yı stüdyomuza getirin,' diyen bir yerle konuşmuş. Böylece Athena ilk bale dersine gitmiş. Annesi onun özel pembe ayakkabılarını ve siyah leotardını da götürmüş. Ama Athena ilk derste utanmış; öğretmeni ve diğer öğrenciler çok iyilermiş. Ve müzik de çok güzelmiş. Böylece Athena dönmeyi, kollarını kaldırmayı ve ayak parmaklarını pointe almayı öğrenmiş. Dansın sonunda nasıl eğilerek selam vereceğini öğrenmiş. Dans etmek Athena'yı her gün gülümsetiyormuş."

Ve sonra eğilerek selam verdi.

"**Bu yüzden o kadar güzel dans ediyorsun!**" diye yazdım. "**Son gece dans olacağına dair bir şeyler söylemediler mi?**"

"Galiba," diye cevapladı Karyn. "Sabah soralım. Bu çok eğlenceli olacak!" Sonra ekledi, "Ee, benim de bir hikâyem var."

Athena başını tekrar tekrar sallayarak, "Oooo, hadi dinliyoruz!" dedi.

Karyn, "Biraz utanç verici," diye itiraf etti.

"Kimseye anlatmayacağız!" diye söz verdik hepimiz.

Karyn derin bir nefes aldı. "Peki, tamam. İşte, ben üçüncü sınıftayken," diye başladı. "Sınıfta tekerlekli sandalyede oturan tek çocuk bendim."

Ben tabii ki *bunun* ne demek olduğunu biliyordum.

"Okuldaki diğer çocuklar bana gayet iyi davranıyordu ama hafta sonu tatilinden dönünce onların hiç davet edilmediğim doğum günü partileri hakkında konuştuklarını duyuyordum. Herhalde hareketli bir evde parti yaparken tekerlekli sandalyede oturan bir çocukla uğraşmak fazla zahmetliydi."

Of, *bunun* da ne demek olduğunu iyi biliyorduk.

"Her neyse," diye devam etti Karyn, "bir gün derse vekâleten başka öğretmen geldi. O gün öğleden sonra okulda yangın tatbikatı vardı."

Nefesimi tuttum. Bahse girerim olacakları biliyordum. Ama yok, tahmin edebileceğimden daha da kötüydü.

"Sınıfın üçüncü katta olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu Karyn. "Müzik dersiydi, giriş katında almadığım tek

dersti. Normalde öğretmenimiz beni kolayca kucağında merdivenlerden aşağı indirebilecek iri bir adamdı. Her ne kadar bu da epey utanç verici olsa da!"

Gözlerimiz kocaman açılmıştı.

"Neyse, o aptal yangın alarmı çalmaya başladı ve sınıftaki herkes yerinden kalkıp dışarı çıktı, daha önce yangın tatbikatlarında milyon kez yaptığımız gibi. Vekil öğretmen bana baktı ve sınıftakilere seslendi, 'Hadi çocuklar, asansörlere doğru!'

Birkaç kişi öğretmene sanki deliymiş gibi baktı ama kimse bir şey demedi. Böylece asansörlerin olduğu tarafa gittik, fakat tabii ki YANGINDA ASANSÖRLER ÇALIŞMAZ. Bu yüzden vekil öğretmen şöyle dedi, 'Haydi merdivenlere, acele edin!'

'Peki ya Karyn?' diye sordu kızlardan biri.

'Bir şey olmayacak. Bu sadece bir tatbikat. Biz de hemen döneceğiz,' dedi kıza."

Jocelyn inanamayan gözlerle bakıyordu, benimse nefesim kesilmişti.

Karyn alt dudağını ısırdı, gözlerinde acı vardı. "Böylece sınıftın geri kalanı aceleyle merdivenlerden üç kat aşağıya indi. Vekil öğretmen bir an tereddüt etti, gerçekten ne yapacağını bilemiyordu!

'Birazdan döneceğiz,' dedi bana.

'Beni burada mı bırakacaksınız?' diye sordum.

'Bu tatbikatlar beş dakika sürer. Rahat ol,' dedi. Sonra diğerlerinin arkasından aşağıya koştu!"

"Ah, hayır, öyle yapmamış olsun!" Athena öfkeden titriyordu.

Karyn, "Ve beni öylece koridorda, asansör kapısının önünde bıraktı," diye devam etti.

Ağzımız açık kalmıştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum Elvira üzerinden.

Karyn bir damla gözyaşını sildi. "İşte, annem olanları öğrenince çıldırdı."

Athena, "Çok haklı, biliyorum!" diye bağırdı kızgınlıkla.

Jocelyn, "Peki ya öğretmen?" diye sordu, aşırı heyecanlı bir şekilde yerde parmaklarıyla daireler çiziyordu.

"Şey, vekil öğretmen işten çıkarıldı," dedi Karyn. "Ve öğretmenlikten de men edildi."

"Evet!" diye bağırdık hepimiz.

Karyn gözlerini kırpıştırarak her birimize tek tek baktı. "Ağlamıyorum!" dedi, sonra tıkanır gibi güldü. "Tamam, *ağlıyorum*. Ama düşündüğünüz sebepten değil." Durdu. Biz de bekledik.

"Sadece . . . bunu birilerinin anlayabileceğini hiç düşünmemiştim."

Athena zıplayarak ayağa kalktı ve battaniyesini uzattı. "Bunu ister misin?" Karyn artık hüngür hüngür ağlıyordu. Ama bir yandan da gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim. Evet, battaniyene sarılmak iyi gelir!" Battaniyeyi alıp sarıldı ve gözyaşlarını pijamasının koluna sildi. "Pekiiiii! Sırada kim var?"

Jocelyn ayağa kalktı. Yere bakarak, "Benim bir hikâyem, hikâyem, hikâyem var," dedi yumuşak bir sesle. "Şey . . . biraz . . . üzücü."

"Anlat Jocelyn," dedi Karyn yine yumuşak bir tonda.

Athena, Jocelyn'in yatağına oturup pat pat yanına vurarak onu yanına çağırdı. "Burada bizden başka kimse yok!" dedi. Jocelyn yanına oturunca da mutlulukla hopladı.

Jocelyn derin bir nefes aldı, sonra başladı. "Ben normal bir okulun özel sınıfındayım."

"Tabii, biz de öyle," diye Athena ona hatırlattı.

"Ama bazen 'normal' sınıflardaki çocuklar çok acımasız, acımasız, acımasız."

Hepimiz ne demek istediğini *tam anlamıyla* anlıyorduk.

"İşte, siz her şeyi üçlü sevdiğimi biliyorsunuz. Bana böyle anlamlı geliyor ve doktorumun dediğine göre kendimi güvende hissettiriyor."

Başımızı onaylarcasına salladık. Nasıl iyi geliyorsa!

"Bu yüzden her gün öğle yemeğinde yalnız oturuyorum. Böylesi . . . daha az karmaşık."

Artık yere bakmıyordu.

"Annem her zaman öğle yemeği için biraz fazla harçlık verir ve öğretmenlerim de genelde bana göz kulak olmaya çalışırlar ama, bazen çocuklar, şey . . . Bir gün yemek tepsimde üç kutu meyve suyu, üç paket dilimlenmiş elma ve üç tane de puding vardı. Ama çocuklar durmadan gelip birer tane alıyordu. Ben önümde üç tane olmadan yemeye başlayamıyorum, o yüzden

geri dönüp yemek servisini yapan hanıma durumu anlatmam gerekiyordu."

Karyn kızgınlıkla, "Bu çok korkunç!" diye haykırdı.

"Bir süre sonra yemek servisini yapan hanım bana daha fazla veremeyeceğini söyledi, param da bitmişti zaten ve zil çaldığı için hiçbir şey yiyemedim . . ." Sertçe burnunu çekti.

Karyn sandalyesini yakına çekip Jocelyn'in elini tuttu.

"Durumu anneme anlattım, o da öğretmenime söyledi ve öğretmen de tüm sınıfa 'özel' çocuklara karşı kibar olmaya dair bir konuşma yaptı. Sonuç olarak yemeğimi her gün öğretmenlerin yemek salonunda yemeye başladım, tek başıma. Ama hâlâ üç rakamını çok seviyorum," deyip ekledi, "Bana çok mantıklı geliyor!"

Bitirdiğinde hepimiz ölü gibi sessizdik. Sıcak odamız laciverte boyanmıştı sanki.

Rehberlerin neredeyse döneceğini biliyordum, ben henüz bir hikâye anlatmamıştım. Onlara beşinci sınıfta, Whiz Kids'te olanları anlatmak istemiştim, bütün takımın benim gibi biriyle görünmekten utandığı için beni nasıl ektiğini ve gördüğüm ilgiden nasıl hoşlanmadıklarını anlatacaktım. Ama bundan daha çok istediğim, herkesi daha iyi hissettirecek bir şey yapmak, bir şey söylemekti.

İşte o sırada Bayan V'nin hediyesini hatırladım.

"Sırt çantamın dış cebine bakar mısınız? İçinde küçük, turuncu bir kese olacak!" diye hızla yazdım. Jocelyn yüzünde bir soru işaretiyle oturduğu yerden hoplayıp kalktı, çantanın gözünü açtı ve küçük, kumaş keseyi çıkardı.

Athena, "Ne var orada?" diyerek yaklaştı.

"Arkadaşlık bileklikleri!" Durdum. ***"Arkadaşlarım* için!"** Kocaman sırıttım.

Jocelyn, "Harika! Harika! Harika!" diyerek önümde çömeldi.

Karyn mutlulukla mırıldandı, "Vay!"

"Keseyi açın!" diye üsteledim.

Jocelyn kesenin ipini çözdü ve içindekileri önümdeki tepsiye boşalttı. Dört tane örgü bileklik önüme düştü. Bayan V nasıl da bilmişti?

Bilekliklerin biri kırmızıydı. Biri koyu pembe. Bir tanesi turuncu ve bir tanesi de sarı-altın rengindeydi.

"İstediğinizi seçin," dedim.

Athena, tabii ki, pembe olanı seçti. Jocelyn kırmızıyı beğendiğini söyledi. Karyn de sarı ve altın renkleriyle örüleni seçti. Turuncu bana kaldığı için sevindim – Ala Doğanlar için turuncu. Arkadaşlarım için turuncu. Athena bilekliği takmama yardım etti.

Karyn, "Trinity gelince bileklikleriyle birlikte toplu bir fotoğrafımızı çekmesini rica edeceğim!" dedi, elini uzatmış bilekliğini inceliyordu.

Kendisininkini bileğinde döndürüp duran Jocelyn, "Harika fikir," dedi.

Onlara tamamen katılıyordum.

Nihayet yağmur durdu. Dışarıdaki gece yaratıklarının cıvıldamalarını ve fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Rehberlerimiz sıcak çikolata sürahileriyle donanmış halde yavaşça içeri girdi. Oraya ilk geldiğimizde hepimize garip hissettiren yataklarımıza gömülürken, "Teşekkür ederiz, teşekkür ederiz, teşekkür ederiz," dedik, tekrar ve tekrar. Hem sıcak çikolata hem de o akşam bizim için yaptıkları her şey için teşekkür ettik.

Lulu, "Doğanlar güzel zaman geçirmiş, diyebilir miyiz?" diye sordu. Hepimiz kıkırdayarak kollarımızı kaldırdık. Herhalde bu her şeyi anlatıyordu.

KÖKTÜRK TERCÜME

43. Bölüm

Bu sabah heyecanla uyandım ama midemde bir çakıl taşı kadar hüzün de vardı. Bu, kamptaki son günümüzdü. Zip line'lar, tekne gezileri, kokarcalar, yüzme dersleri, firar eden atlar ve altı bin farklı şekilde servis edilen makarna nasıl da göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmişti? Anneme *tüm bunları anlattığımda çok şaşıracaktı.*

Bugün son yüzme dersimizi yaptık. Bayan V, ayaklarımı çırpıp kollarımla kendimi hareket ettirdiğimi görse benimle gurur duyardı. Tamam, peki, Trinity beni hep tutuyordu ama ben de nihayet suyun üzerinde kalabilmeyi başarmıştım, Trinity'nin batmama izin vermeyeceğini biliyordum. Hiçbir zaman olimpiyat yüzücüleri gibi kelebek yüzemeyecektim ama artık batmıyordum en azından.

Ben son kez suda çırpınırken kenarda oturan Karyn, Athena ve Jocelyn de durmadan espriler yapıp işe yaramaz tavsiyeler veriyorlardı.

Karyn: "İstesen de boğulamazsın. Eyalette köpük kıtlığı yaşanıyor, hepsi senin *üzerinde!*"

Jocelyn: "*Çok iyi, iyi, iyi görünüyorsun kızım! Turuncu köpük tam senin rengin!*"

1. Seviye Yüzme Sertifikasını henüz alan ve karşılaştığı herkese bunu söylemekten geri durmayan Athena da *eğer ihtiyaç duyarsam suya atlayıp beni kurtaracağının garantisini veriyordu.*

Bense eve dönünce belki anneme yüzme konusunu açabilirim diye düşünüyordum – ve tabii at binme derslerini de! İkimiz için dersler, hem benim için hem Penny için. Etrafta benim gibi çocuklar için de ders veren bir yer olması lazımdı – sadece araştırmak aklımıza gelmemişti! Penny'i bir atın üzerinde düşününce heyecanlandım, kıkırdayarak onu küçük, kahverengi bir midilli üzerinde hayal ettim. Bayan V ve annemden bu konuyu araştırmak için yardım isteyeceğim. Kararlıyım!

Kurulanıp hızlıca öğle yemeğimizi yedikten sonra (çok komik – öğle yemeklerimiz kısaldıkça kısalmıştı çünkü oturup uzun uzun yemek yemek yerine bir an önce sonraki aktiviteye geçmek istiyorduk) son sanat dersimize girdik.

Çöp torbalarından tasarladığımız çantalarımızı süslerken arka fonda klasik müzik çalıyordu. Beethoven'ın Beşinci Senfoni'si çıkınca hepimiz doğaçlama mırıldanmaya başladık: "*Kapıda kim var? DUM-dum-dum-DUM!*"

Üzerinde kestane rengi paçavralar olan ama ellerine kadife eldivenler giymiş, bir Orta Çağ kalesinin kapısını yumruklayan cılız bir soyguncu hayal ettim. Bu yüzden de bu hayali resmettim – müziğin ritmine uyması için kırmızı benekli, koyu gri girdaplar.

Bir sonraki parça Kim'in verdiği bilgiye göre Grieg isminde bir bestecinin "Morning Mood" diye bir eseriydi. Flüt ve keman ağırlıklı bir parçaydı ve evet, duyar duymaz annemin bahçesinde açan sarı papatyaları ve burada kampta her sabah olduğu gibi güneşin ağaçların arasından yükselişini görebiliyordum. Trinity ellerime bulaşan gri ve kırmızı boyaları temizledi, ben de ellerimi sarı boyanın derinliklerine daldırdım, sonra da turuncuya. Müzik devam ederken resmen kuşların şarkı söylediğini duyabiliyordum. Resmim gün ışığı sarmallarına dönmüştü.

Ooh! Sıradaki parçayı biliyordum – Ay Işığı Sonatı, yine Beethoven'dan. Kulağa hüzünlü ve gizemli geliyordu, ve birden, belki de dün bunu düşündüğümdendir, müzik beni arkadaşım olduklarını sandığım Whiz Kids takımının beni havalimanında ektiği o güne götürdü. Belki dün kızların anlattıkları yüzünden . . . bu parça için koyu mor ve koyu mavi renklerini seçtim. Trinity seçtiğim renklere düşünceli düşünceli baktı.

"Hmmm, ne hissettiğini sahiden görebiliyorum. Keder mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Kızgınlık?"

Evet!

Mor ve mavileri birbirine karıştırırken o çocukların bana ne yaptığını düşündüm, uçuşun değiştiğini bana söylemeyip beni arkada bırakıp gitmişlerdi, üstelik yarışma için o kadar çok çalışmış ve takıma yardım etmiş olmama rağmen.

Renkler ellerimin altında karışıp kocaman bir çürüğe benzedi. Boyaya daha fazla, biraz daha fazla bastırıyordum. Kâğıdı yırtsam bile kimin umurunda olacaktı ki? Ve renkler

bulanıklaşıp birbirinden ayırt edilemez hale gelince tereddüt ettim. Birbirine karışan renkler yepyeni bir renk oluşturmuştu. Gece gökyüzü gibi, buradaki gökyüzü gibi – kamp ateşindeki gökyüzü gibi!

Derken üzerime tuhaf bir sakinlik duygusu çöktü. Whiz Kids takımındaki o çocuklar bizim Yeşil Koru gecelerimizin bir parçası değildi. Onlar *buranın* bir parçası değillerdi!

Trinity'nin dikkatini çekmek için homurdanarak turuncu boyayla dolu şişeyi işaret ettim. Boyayı tabağa koymak için kalktı ama ben hayır anlamında başımı sallayarak uzandım. Şişeyi elime tutuşturdu ve titreye titreye sıktım. Sadece ben. Kendi başıma. Bir damla. Bir damla daha ve sonra bir damla daha, bir damla daha kâğıdın üzerine düştü. Ardından son bir damla daha.

Şişeyi elimden düşürdüm ama sorun yoktu. İşim bitmişti. Elim titriyordu ama hepsini tek başıma yapmıştım!

Trinity yanıma döndü, omzumun üzerinden baktı. "Melody!" diye haykırdı, sesi hayret doluydu. "Ateş böcekleri yapmışsın!"

Başımı evet anlamında salladım, ama kalbimden hayır diyordum. Resimdekiler ateş böcekleri değil . . . arkadaşlarımdı.

44. Bölüm

Saçıma son dokunuşlarını yaparken Trinity, "İşte, bence tamamsın," dedi.

Buklelerim canlı duruyordu, kırmızı elmas taklidi küpelerim mükemmel olmuştu ve tam yerinde, flamingo şeklinde birkaç tel tokayla neredeyse bir genç kız gibi görünüyordum!

Trinity, kısık ve sahte bir film yıldızı tonuyla, "Peki bakalım, bu gece için hazır mısın? Gökyüzü yıldızlarla dolu, hava ılık ve sahne hazır," dedi.

Sandalyemi kapının yanında yamuk bir şekilde asılı duran, kulübedeki tek aynanın önüne doğru sürdüm. Bir yandan da sırıtmamı bastırmaya çalışarak Trinity'i duymazdan geliyordum. Itiraf etmem gerek, annemin valize koymak için ısrar ettiği kırmızı elbise kesinlikle mükemmeldi. Kısa kollu, bisiklet yakalıydı, etek kısmı kucağıma yayılıyor, dizlerimi geçiyordu. Kendi etrafımda döndüm ve kumaşın dalgalanışını izledim. Nasıl bir duygu . . . nasıl anlatsam . . . neredeyse sihirli.

Sonra bu gecenin kamp ateşi etrafında toplanacağımız son gece olduğunu fark ettim! Şarkıları, yıldızları ve kamp ateşini *gerçekten özleyecektim*.

Dün geceki fırtına kötü havayı tamamen dağıtmıştı, bu gece hava kristal gibi berraktı. Hafta boyunca bir grup çocuğun geceleyin yanan bir kamp ateşi etrafına yapabileceği her türlü etkinliği yapmıştık. Bir tanesi hariç. *Gerçek* bir dans!

Bunu nasıl yaparım diye düşünmek yerine, kendimi akışa bıraktım. Çünkü geçtiğimiz birkaç günde yaptığım hiçbir şey felakete dönüşmemişti. Hatta doğrusunu söylemem gerekirse hepsi muhteşemdi.

Yaklaştıkça ateşin yandığı alan daha farklı görünüyordu. Tıpkı kasırga zamanları babamın pencerelere çivilediği gibi rehberlerimiz de yerlere tahta parçaları dizmişti, şeye benziyordu . . . eh, sanırım bu bir . . . dans pistiydi! Aydınlatması kamp ateşi olan bir dans pisti. Bundan daha iyisi nasıl olur? Bir film setinden bile daha iyi! Kamp ateşi bile sanki bu gece kendi kendine dans ediyormuş gibi kıvılcımlar saçıyor ve daha çok parıldıyordu. Her iki uçtaki rampalar sayesinde tekerlekli sandalyeler ve yürüteçlerin piste erişim sorunu da kolayca çözülmüştü.

Sadece yemeklerde ya da zip line veya havuz sırası beklerken gördüğümüz kampçı grupları sıra sıra alana girerken yükselen oooo, aaah sesleri duydum. Bir ressam bile dans için gökyüzünün sunduğundan daha iyi bir arka plan resmedemezdi. Gün batımının bordomsu şeritleri ve yıldızlar, tepemizde, yükseklerde, birer mücevher gibi, gökyüzüne serpiştirilmiş, kendi kendine

parıldıyor. Uzakta bir baykuşun ötüşünü duydum. Ve evet, ufacık ateş böcekleri de bu partiyi kaçırmayacaktı – başımızın üzerinde yanıp sönüyorlardı.

Yerime yerleştim, merakla az sonra neler olacağını bekliyordum. Cassie ve Charles telefonlarıyla uğraşıyor, sanırım hoparlörlere bağlandıklarından emin olmaya çalışıyorlardı. Başparmağıyla her şey yolunda işareti yapan Cassie dans pistinin ortasına yürüdü.

"Benim için kampın en güzel gecesi olan bu geceye herkes hazır mı?" diye bağırdı, hafif hafif sallanıyordu.

Herkes EVET diye haykırırken, sanırım Porsuklar'dan, bir çocuk seslendi, "Yürüyemiyorsak nasıl dans edeceğiz?"

"Harika bir soru!" diye bağırdı Cassie. "Kalplerimizle dans edeceğiz. Zihinlerimizle dans edeceğiz. Ruhlarımızla dans edeceğiz. Eğlenmek için dans edeceğiz. O yüzden bu gece, işte böyle eğleneceğiz."

Lulu, pistteki Cassie'ye katılarak şöyle bir öneride bulundu, "Belki de bazılarınız piste gelip bize bu işin nasıl yapıldığını göstermek ister. Tek başına ya da grup olarak–"

Eeeem . . . yok . . . ben böyle iyiyim.

Ama Lulu daha cümlesini bitiremeden Athena ayağa kalkıp battaniyesini bir kenara attı, şeftali rengi, pileli elbisesiyle pistin ortasına koştu. "Dans etmeyi çok seviyorum!" diye bağırdı.

İşte bu, Athena!

Cassie telefonunda bir şeylere bakıyor, muhtemelen şarkı listesinin üzerinden geçiyordu. Bir an sonra –ooooo, Penny

bu şarkıyı çok severdi– *Frozen* filminden "Let It Go" çalmaya başladı.

Athena bu şarkı sanki sırf onun için bestelenmiş gibi kendini müziğe kaptırdı. Aldığı dans derslerinin ona çok şey öğrettiğini söyleyebilirim. Hareketleri sağlam ve kontrollüyken aynı zamanda son derece hassas ve sevimliydi. Pembe saç tokaları ateş ışığı yansıdıkça parlıyordu.

Müziğe, aya, yıldızlara ve esintiye kendini kaptırmış dans ederken gözlerini kapattı. Öyle mutlu görünüyordu ki. Ben de onu izlerken içimde yükselen bir mutluluk hissediyordum.

Dansı bitince Athena eğilip selam verdi, tabii ki on dokuz kez. Hepimiz alkışladık, tezahürat yaptık – tabii ki on dokuz kez!

Athena dans pistinden inince Harley, Santiago'nun devam etmek istediğini anons etti. "Kendisinin prova alması eee," –Harley saatini kontrol etti– "tam dört dakika sürdü. Şimdi *hazır!*"

Santiago tekerlekli sandalyesiyle sahnenin ortasına geldi ve Harley'e başıyla işaret verdi, o da Cassie'ye bir şeyler fısıldadı ve hoparlörlerden "Electric Slide" yükseldi. Babam arabada hep bu şarkıyı söylerdi: *"It's electric! Boogie woogie woogie!"* Lisedeyken bu şarkıda dans pistini inlettiğini anlatırdı. Buna hep gülerdim çünkü babamın herhangi bir şarkıda dans ettiğini hayatta hayal edemiyordum!

Elleriyle tekerlekli sandalyenin kenarlarını kavrayan Santiago her dönüşü, her dairesel hareketi ustaca yapıyordu. Tekerlekli sandalye dansında ciddi bir becerisi vardı! Bir grup çocuk da yanında dans etmeye başlamıştı. Şarkı bittiğinde

ellerini birbirine kenetledi ve zaferle başının üzerinde salladı. Hepimiz çılgınca alkışladık.

Bir sonraki dansçı Malik'ti, tam arkasında Brock ile birlikte. Saçları eskisi gibi beyaza dönen Malik, altın rengi tekerlekli sandalyesini zilyon tane (tamam belki bir düzine) altın rengine boyanmış kâğıt tabak gibi görünen şeyle süslemişti. Sanat atölyesindeki tüm altın rengi boyaları kullanmış olmalıydı, yani kelimenin tam anlamıyla parıl parıl parlıyordu. Seçtiği şarkı da muhteşemdi – "Goldfinger." Bayıldım! Dans pistinde tekerlekli sandalyesiyle zarifçe ilerlerken yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadı, gözlerini James Bond gibi biraz kıstı. Harikaydı. Dansı bittiğinde tezahüratlara ıslıklar da eklendi.

Jocelyn, başı öne eğik, üzerindeki şirin kısa pantolonun önünü düzelterek dans pistine doğru ilerledi. "Ben 'Twinkle, Twinkle, Little Star'da dans edeceğim. Bunun bir bebek, bebek, bebek şarkısı olduğunu biliyorum," dedi, sesi sertti. "Ama umurumda değil. Ateş Zamanı her gece yıldızlara bakıyoruz. Ve yıldızları seviyorum, seviyorum, seviyorum!"

Hemen alkışlamaya başladık – neden istediği şarkıda dans *edemesin?* Cassie başparmağını havaya kaldırıp onay işareti verdi ve "Twinkle, Twinkle, Little Star" hoparlörlerden yükseldi. Ah, Jewel'in bu yorumunu biliyordum – annem de bana çalardı. Bu şarkı mükemmeldi – yıldızlarla dolu bu gece için, Jocelyn için.

Up above the world so high,

Like a diamond in the sky . . .

Jocelyn sessiz sessiz yıldızlara erişmeye başlamış gibiydi, yavaşça, zarafetle, parmak uçlarına basarak iyice yükseldi. Sonra parmaklarının ucunda bir sağa bir sola gezindi, sanki yıldızları topluyordu. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Şaşırmış gibi etrafına bakındı, herkes onu alkışlayıp onun için tezahürat yaparken başını öne eğip pistten indi. Ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Sonraki birkaç çocuğu ben çok iyi tanımıyordum. Ama battaniyeme sarınıp danslarını izlemek çok eğlenceliydi. Çalan şarkıların bazılarını hatırlarım diye umuyordum; kendi listeme eklemek istediklerim vardı.

Bir sonraki şarkı hoparlörden son ses yükselirken Noah ve Devin, Porsuklar'dan diğer iki çocukla birlikte resmen dans pistine *kayarak* girdi. Tamam, ben de biraz daha dik oturuyordum – Noah da tekerlekli sandalyedeydi! Muhtemelen sandalyede dans etmek, yürüteçle dans etmekten daha kolay olduğu için. Sandalyesi tekne gezisinde kullandığı sandalyeye benziyordu.

Ve Porsuklar'dan diğer iki çocuğun ayağında tekerlekli ayakkabılardan vardı! Her zaman arkanıza yaslandıktan sonra birden tekerlekler üzerinde ilerlemeye başlayacağınız spor ayakkabılara sahip olmanın harika olacağını düşünürdüm. Sanki aylardır pratik yapmışlar gibi bu iki çocuk Noah ve Devin'e sandalyelerinde manevra yaptırırken, onlar da "Old Time Rock and Roll" eşliğinde dönüyorlardı. Bir an gösterişli ve akıcı, bir diğer an havalı ve sıra dışı.

Bir grup çocuk ritme uyarak gitar çalıyor gibi yapıyordu. Sonunda pisttekiler selam verdiler ve kendilerini öyle çok

alkışladılar ki Jeremiah pistten inmeleri için seslenmek zorunda kaldı. Bayıldım!

Bir grup kız, hepsi kısa şort etek giymiş, beline beyaz bir gomlek bağlamıştı, piste yürüteçle çıkmıştı, deli gibi gülerek "Macarena"yı istediler. Geçen sene de kampa gelmiş olmalıydılar çünkü tam anlamıyla dans etmeye HAZIRDILAR. Bu dansın nasıl görünmesi gerektiği hakkında bir fikrim yoktu ama onlar kesinlikle çok eğleniyordu. Kısa bir süre sonra ben dahil herkes kendini ritme kaptırmış omuzlarını titretiyordu.

Keşke onları da tanıma fırsatım olsaydı. Ama bir dakika, belki gelecek sene! Ah, şimdiden gelecek seneyi düşünmeye hazır mıydım? Annem herhalde aklını kaçırırdı, bir bilse . . .

Bağrışmalar ve gülüşmeler biraz dinince Cassie dans pistini tüm gruba açmadan önce tek başına dans etmek isteyen başka kimse var mı diye sordu. Tereddüt ediyordum. Ama sonra elimi kaldırdım. Ardından hızla indirdim. Ne düşünüyordum ki? *Sen dans edemezsin – sen yürüyemiyorsun bile!*

Televizyonda, ünlülerin ve sıradan insanların şöhret ve para için performans sergiledikleri haftalık dans yarışmalarını izlemiştim. Annemin sevdiği eski siyah beyaz filmlerde *Fred Astaire* ve *Ginger Rogers*'ı izlemiştim. Ayaklarımı bırakın, gözlerimle bile zar zor takip edebildiğim balo salonu danslarını, toz attıran boogie ve hip-hop dans videolarını izlemiştim. Bu tür hareketler başkaları içindi, yürüyen, koşan ve *havada* süzülebilen kişiler için.

Bu yüzden hayatım boyunca hiç üzerine düşünmedim . . . bunun. İçimden kendime sordum, *acaba denemeli miyim?*

Cassie cesaret verici bir sesle, "Melody?" dedi. Kahretsin! Elimi kaldırdığımı görmüş olmalıydı! Ama sonra diğer herkes

alkış tutmaya başladı, sanki bu çok sıradan bir olaymış gibi – yürüyemeyen bir kız dans pistine çıkıyor. Biliyorum, biliyorum bir sürü çocuk bunu yaptı. Ama işte. . . BEN yapamam. Aklımı kaçırmış olmalıydım. Fakat herkes alkışlamaya devam ediyordu – vay be, senkronize bir şekilde, bayağı yüksek sesle! Tüm bu tezahürat benim içindi, oraya çıkıp kendimi rezil etmem için – evet, dans etmem için. Yıldızlarla dolu sıradan bir geceydi ve ben arkadaşlarımla takılıyordum. Hayır, yalan söylüyorum. Hiç de sıradan bir gece değildi. Bu bendim. *Ve dans edecektim!*

Elbisemin eteklerini uçurarak üstümüzden belli belirsiz bir rüzgâr esti. Sanki elbisem bile dans etmemi istiyordu! Jocelyn'in kolunu dürttüm. Düşüncelerimi hemen okumuş gibiydi. "Hadi şunu yapalım. Yapalım. Yapalım. Sen ve ben. Ben ve sen. Ben ve sen!" dedi fısıldayarak. Sandalyemin itme yerlerinden tuttu ve öne doğru ilerledik, rampadan yukarı çıktık, Karyn ve Athena deliler gibi bağırıyordu.

Cassie gülümseyerek bana baktı ve doğru şarkıyı aramaya koyuldu. Aradığını bulunca "Evet!" dediğini duydum. Şarkının ilk notaları hoparlörlerden yükseldi ve işte bu – bu şarkıyı biliyordum! Little Mix'ten "Wings"ti.

Jocelyn, "Hazır, hazır, hazır mısın?" diye sordu.

Evet, evet, evet. Başımı salladım.

Jocelyn sandalyemi itti, çevirdi ve döndürdü. Kırmızı elbisem bacaklarıma dolanarak dalgalandı. Şarkıcıyla birlikte şarkıyı mırıldandım, incecik kollarımı birer kanat gibi gecenin gökyüzüne uzattım. *Ve. Ben. Dans. Ettim.*

45. Bölüm

Kalp atışlarım biraz yavaşlayıp yeniden duymama izin verince duyduğum ilk şey *Cassie*'nin tezahüratlar arasından seslenişiydi –benim için miydi bu bağrışmalar?!– milleti sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonra herkesi dans pistine davet etti. O piste öyle çok çocuk çıktı ki! Yürüteçleri, tekerlekli sandalyeleri, bastonları ve değnekleriyle çocuklar. Arkadaşların kendi aralarında dans edişini, oğlanların şapşallaşmasını, kızların daha da şapşallaşmasını izledim. Kampçılar birbirlerinin sandalyelerini daireler çizerek döndürüyor, az daha çarpışacakken son anda kurtarıyorlardı. En yeni şarkıların hepsi çalındı. Eve döndüğümde EN İYİ çalma listesi bende olacaktı! Sonra "Y.M.C.A" çıktı ve herkes resmen çıldırdı! Ben bile bu şarkıda nasıl dans edeceğimi biliyordum ve kollarım çılgınca savrulsa da umurumda değildi.

Az kalsın Malik'le çarpışacaktık. "Hey, Melody," diye seslendi müziği bastırmaya çalışarak. "Atlarla yeni gezi planları var mı?"

Uzun uzun yazmaya vaktim yoktu, bu yüzden gülümseyip, **"Kesinlikle! Bu gece yarısı!"** dedim.

Güldü ve şöyle dedi, "Ciddiyim, gerçi ben olsam korkudan ölürdüm. Trinity'i görmen lazımdı. Neredeyse kalp krizi geçirecekti! Ama sen döndüğünde gayet sakindin. Santiago bile etkilenmişti ki o hep ata biner."

Bunu duymak ne güzeldi! Ama ben cevap veremeden Athena geldi. "Malik, dans etmek ister misin?" Dönerek yanımdan uzaklaşmalarını izledim.

Geç olmuştu. Önceki gecelere kıyasla daha uzun kalmıştık, ama kamp ateşi hâlâ alev alev yanıyordu ve kimsenin gitmeye niyeti yok gibiydi. Benim de tabii.

Sonra bir şey oldu.

"Hey, Melody," dedi Noah, sallana sallana yanıma geldi, yürütecine geri dönmüştü. Sanki hava durumu hakkında endişeliymiş gibi gökyüzüne baktı.

Sonra şöyle devam etti, "Jocelyn'le dans pistinde harika görünüyordunuz."

Yutkundum ama klavyemdeki **"Teşekkürler,"** tuşuna basmayı başardım. *Gülümsemem içim gibi titremiyordur*, diye umuyordum.

"Eh, ben de dansçı sayılmam," diye mırıldandı.

Fırsatı kaçırmadım.

"Ben de öyleydim," diye yazdım.

"Ne demek istedin?"

"Bu geceye kadar. Bu geceden önce hiç dans etmemiştim."

"Şaka yapıyorsun," dedi Noah. "Gerçekten mi?" Sonra yüzü kızardı. "Ben aslında hiç dans etmedim . . . yani birinin önünde. Tek başıma. Ya da . . . biriyle, gerçek anlamda. Yani arkadaşlarla saçmalamak gibi değil . . ."

Bana baktı, bir kez daha fırsatı değerlendirdim. Çünkü neden olmasındı ki?

"Hmmm, gerçekten biriyle dans etsen tek başına dans etmiş sayılmazsın . . ." Bunu yazmak çok uzun sürmüştü. Ama Noah ben her bir harfi yazarken sabırla bekledi; beni izlediğini resmen hissedebiliyordum.

Ve ben bir sonraki kelimeyi yazmadan önce, "Peki Ateş Böceği, pisti kapatmadan önce, sen, şey, benimle dans etmek ister misin?" dedi.

O da mı gergindi? Şaşkınlık içinde merak ediyordum.

Sonra, *tabii ki*, cevap vermeye çalışırken makinenin sesini yanlışlıkla sonuna kadar açtım ve utanç verici bir şekilde son ses, **"EVET!"** diye bağırdı.

Sandalyemin içine batmak istedim. Yok, altına girmek!

Ama Noah, dünyanın en yüksek sesli cevabından rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Elvira'nın kenarına dokundu, azarlar gibi parmağını salladı. Bu hareketi beni güldürdü. Sonra nazikçe *elimin arkasına* dokundu. İşte *bu* hareketi de içimi titretti.

Devin ve Malik arkadan bağırıyordu, "Haydi, Noah! Haydi, Melody! Dans! Dans! Dans!"

Trinity yanımıza gelip yardım etmeyi teklif etti ama ben başımı hayır anlamında salladım. Çünkü Noah çoktan tekerlekli sandalyemin arkasına geçmiş ve yürütecini bir kenara

mmiş, sandalyemin itme yerlerinden tutuyordu. Beni rampadan yukarı, dans pistine doğru itti. Ve. İşte. Bu. Kadar.

Çalan şarkı en sevdiklerimden biriydi, rüyalar hakkında olan. Ve işte birden ben de dans ediyordum – Noah'la. Bir erkek benimle dans etmek istemişti. Benimle! *Benim* dans etmek istediğim bir erkek. Bu gerçek miydi?

Destek almak için sandalyemin arkasında yaslandı ve tekerlekler gerisini halletti. Evet, sandalyem benimle nasıl ilgileneceğini iyi biliyordu! Ve Noah da güçlü olmalıydı; sandalyemi hiç ağırlığı yokmuş gibi döndürüp duruyordu. *Yürütece asılmak kol kaslarını geliştiriyor olmalı*, beynim *Noah'la dans ediyor* olduğum gerçeği dışında başka şeyleri algılamaya başladıktan sonra düşüncelere dalmıştım. Kollarımı açabildiğim kadar geniş açtım –evet, tıpkı birer kanat gibi– ve kendimi müziğin ritmine bıraktım.

Şarkı nasıl milyonlarca rüya süreceğini anlatmaya devam ederken ben sözleri yutkundum . . . Sonra – sanki beynim dondu. Noah omzuma dokundu. Bilerek. Bunu dansın bir parçası gibi yapmıştı ama arkama göz atınca onun da utangaç bir şekilde gülümsediğini gördüm. Ve evet, ben de gülümseyerek karşılık verdim. Beynim çözüldü ve sandalyemin tekerlekleri gibi hızla dönmeye başladı.

Cassie'nin aynı şarkıyı en az iki *kere* daha baştan sona çaldığından ve diğer çocukların etrafımızda dans ettiğinden gayet emin olsam da, dans pistindeki zamanımız çok çabuk bitmişti. Müzik gitgide kısıldı. Kamp ateşi sönmek üzereydi. Son bir kez döndük; sonra Noah beni kendisine doğru döndürdü ve

iyice eğilerek karşımda selam verdi. Ben de oturduğum yerden reverans yaptım ve ikimiz de gülmekten öldük.

Jeremiah'ın hazır tuttuğu yürütecine uzanırken, "Dans için teşekkürler Ateş Böceği," dedi.

Kendi grubuna geri dönerken, iyi geceler demek için bir kez daha arkasını döndü. Ben de el salladım. Noah aralarına katılınca Panterler'in aralarında yumruklarını tokuşturduğunu gördüm. Benim de etrafımı fısıldaşmalar, gülüşmeler ve sarılışlarla kızlar sarmıştı.

Artık dönüş zamanıydı. Eşyaları toplarken Noah'ı aradım ama Panterler ortadan kaybolmuştu. Geç olmuştu. Yatma zamanı gelmişti. Yarın hepimizin oradan ayrılacağını, kendi evlerimize döneceğimizi ve tüm bunların birer anı olarak kalacağını fark ettim. Ev! İnanamıyordum ama sanki zaman hızlı geçmişti, sanki burada yeterince bir şey yapamamıştım. Buna biraz güldüm. Ne çok endişelenmiştim. Üzülüp stres yapmıştım. Ve şimdi eve dönmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Hepsini uydurmuş olabilir miydim? Gerçekten dans etmiş miydim? Bu gerçekten olmuş muydu? Trinity üzerime bir battaniye örtmek için geldi, ama ben omuz silktim.

Sanki yanıyordum.

Yarın eve dönecektim.

Ama bu gece, ben dans etmiştim!

46. Bölüm

Hepimiz erkenden kalkmıştık. Trinity getirdiğim kıyafetleri karıştırıp içlerinden gayet dikkat çekici bir kombin seçti – skinny kot, canlı pembe, kolsuz bir bluz ve yepyeni beyaz spor ayakkabılar.

Kutuyu işaret ettim, boşalmamıştı, içinde hâlâ turuncu t-shirtler ve sweatshirtler vardı.

Trinity güldü ve "Bugün değil, seni gidi atlara fısıldayan turuncu kız! Kamp renkleri yerine güzel şeyler giyiyoruz. Anlaştık mı?"

Athena ilk önce pembe bir t-shirt seçmişti ama sonra o da, "Bugün turuncu giymem gerek – biz Ala Doğanlar'ız, öyle değil mi?" dedi.

Sage ona sarıldı ve kutudan onun için bir t-shirt çıkardı. Ve hayır, kutu hâlâ boşalmamıştı!

Sohbetler daha bir gürültülü, gülüşmeler daha bir kıkır kıkırdı. Karyn, Athena ve Jocelyn bilekliklerini takmıştı. Tabii ben de!

Karyn sayesinde bu sabah kahvaltıda karamelli yulaf vardı. Kendi kâsesine karamel şurubunu boca etti, tadına bakıp anons etti, "İşte bu bomba! Ben icat ettim!" Bunun üzerine Jocelyn kâsesinin yanına üç tane bej rengi nokta kondurdu. "Süsleme, süsleme, süsleme," diye açıkladı.

Ben de Trinity'e, **"Beni karamele bula!"** diye yazdım.

Hafif bir iğnelemeyle başını salladı ama neşeyle yulafımı karamelli bir ziyafete dönüştürdü. Bunu Penny'e göstermek için sabırsızlanıyordum – bayılacaktı.

"Aileler ne zaman gelecek?" diye yazdım.

Trinity saatine baktı. "Hemen hemen bir saate gelirler. Off, bir hafta nasıl da hızlı geçti! Hep böyle oluyor." Dördümüze bakıp elimi hafifçe ovuşturdu. "Sizi özleyeceğim kızlar." Bunu içten söylediğini biliyordum.

Athena kıkırdarken birden ciddileşti. "Annemi özledim. Ama sanırım kampı da özleyeceğim – belki çok özleyeceğim." Yulafına kocaman bir parça daha karamel sıktı ve karıştırdı, karıştırdı, karıştırdı.

Sage, gözlerinin içine bakarak, "Biliyorum Athena. Arkadaşlara veda etmek her zaman zordur," dedi.

Karyn'e baktım. Ağlıyor muydu o? Dirseğini dirseğimle dürttüm. Bazen kelimelere *ihtiyacınız* olmaz.

Lulu, sanırım modumuzu değiştirmeye çalışarak, "Ah, size söylemeyi unuttuk! Herkes hediye olarak eve bir t-shirt ve sweatshirt götürecek . . ."

İşte bu gözyaşlarımızı durdurdu! Jocelyn öyle çok güldü ki tuvalete gitmesi gerekti.

Kulübeye dönünce kalan eşyalarımızı topladık, Sage kapanış töreni hakkında biraz bilgi verdi. Ailelerimiz çimenlik alanda, her birinin altında küçük birer paket mendil olan sandalyelerde bizimle oturacaklardı, anlaşılan o ki törende hep ağlanıyordu.

Karyn, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten!"

Annemin o mendillerin hakkını vereceğini biliyordum. İzlediğimiz *filmlerdeki* mezuniyet törenlerine bile ağlıyor.

Karyn gözleri yaşarmış vaziyette, "Eve gidince hepinize yazacağım," dedi. "Tamam mı? Böylece iletişimde kalacağız!"

Jocelyn telefon numarasını haykırdı; ezbere biliyordu. Yapabildiğim en iyi şekilde başparmağımı havaya kaldırdım, ailelerimizi mutlaka tanıştırmalıydık. Athena, annesinden Karyn'in annesinin tüm bilgileri aldığından emin olmasını isteyeceğini söyledi. Parmak uçlarında zıplayarak "Çevrimiçi arkadaşlarım olacak!" diye bağırdı. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. *İnternette konuşacağım arkadaşlarım vardı, bunun düşüncesi bile aklımı başımdan alacaktı!* Sonra Athena odanın etrafında koşturarak her birimize sarıldı. Kendisine dokunulmasından pek de hoşlanmayan Jocelyn bile ona sarılmıştı.

Sage'in telefonu çaldı. Telefonuna baktı. "Hey, Athena! Şimdi bir mesaj geldi. Ailen check-in kapısına gelmiş. Gidip onları karşılamak ister misin?"

Athena, "Süper über!" diye bağırdı. "Evet! Evet! Evet!" Sonra düşünceli bir ifadeyle durdu. "Hoşça kalın kızlar – umarım gelecek yaz görüşürüz!" Hepimize tekrar sarıldı ve kapıdan hızla çıktı, Sage de arkasından koşturuyordu.

Ve bir kez daha, gelecek yaz buraya tekrar gelme fikrini düşündüm! *Ah evet!*

Karyn ve Jocelyn'e baktım. Karyn, gözleri hâlâ yaşlı, Athena'nın az önce çıkıp gittiği kapıya bakıyordu.

"Gelecek yıl?" diye yazdım.

Daha hızlı cevap veremezlerdi. "Evet! Gelmemiz şart! Kesinlikle! Bir anlaşma yapmalıyız!" Karyn ve Jocelyn yumruklarını tokuşturdu. "Doğanlar! Doğanlar!" Sonra Jocelyn sağ elimi avcunun içine aldı, Karyn de sol elimi tuttu. Aynı anda ellerimi sıktılar. Karyn artık salya sümük ağlıyordu. Jocelyn gözyaşlarını silmek için mendil aldı. Sonra bir tane daha alıp benim gözyaşlarımı sildi. Evet, perişan haldeydik.

Karyn'nin ailesi de Jocelyn'inkilerle aynı anda geldi. Bir tur daha hızlıca sarıldık –Karyn sıkı sıkı sarılmıştı, Jocelyn'in sarılışı ise elime konan ateş böceğinin bacakları kadar hafifti– ve ikisi de aceleyle buluşma alanına doğru gittiler.

Ve işte Trinity ile baş başa kalmıştık. Ona baktım, o da yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Endişelenmiyorsun, değil mi?" diye sordu, bir yandan da mesaj gelmiş mi diye telefonunu kontrol ediyordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Ama evet, biraz endişeliydim. Yoksa beni burada bırakacaklar mıydı? Hiç de komik değil. Haftanın başını düşündüm. Buraya geldiğimde de aynı şeyi söylememiş miydim? En ufak bir fikrim yokmuş meğer!

Kulübemizin içinde son bir tur daha attım, şimdi içerisi neredeyse ilk geldiğimdeki gibi bomboştu. O zaman sert ranzalar, loş fenerler, eskimiş ahşap zemin ne kadar soğuk ve rahatsız

görünmüştü. Ama bu sabah, kulübenin penceresinden süzülen güneş ışığı ve arabaya yüklenmeye hazır valizimle, sanki evimden ayrılıyordum.

İşte tam o sırada Trinity'nin telefonu çaldı. "Geldiler!" dedi.

Neşeli bir çığlık attım ve hızla kapıdan çıktık. Sonra arabayı gördüm, babamın sürekli yakında satacağını söylediği mavi SUV. Neyse ki sandalyeme bağlıydım – tekmeler savurdum, çığlık attım, kollarım her bir yöne doğru kıvrılıp duruyordu.

Buradaydılar işte!

Annem neredeyse araba durmadan kendini dışarı attı. Bana doğru koşup bubble-gum kokulu bir sarılışla beni sarmaladı. Babam, emniyet kemerini az önce çözdüğü Penny'i annemin arkasından bana doğru koşarken zor zapt ediyordu.

"Dii-Dii!" Penny, babamın kollarından fırlayıp tüm hızıyla bana doğru koştu ve kendini tam kucağıma fırlattı. Dondurma, Barbie, Butterscotch ve Doodle hakkında bir şeyler anlattı. "Ormanda yaşamayı sevdin mi, Dii-Dii?"

Ona sımsıkı sarıldım.

Burada aslanlar ya da kaplanlar olmadığını anlatmak istiyordum ama orman, onun dediği gibi, hem çok güzeldi hem de çok heyecan verici.

Penny, "Tırnakların harika görünüyor Dii-Dii," diyerek her bir renge tek tek dokundu.

Trinity'nin sırıttığını fark ettim, sonra birkaç adım geri çekilmişti, araya girmek istemiyordu. Biraz üzgün mü görünüyordu? Herhalde bu durumlara alışıktır. Ama onu özleyeceğim, bundan eminim.

Annem alnıma bir öpücük kondurdu, babam kocaman bir ayı gibi sarılarak beni ve Penny'i kollarının arasına aldı. Ah, ne güzel kokuyordu.

Ağzımdan laf almayı çok iyi bilen annem, en tipik anne sorularını sıralamaya başlamıştı.

"Yeterince yemek yedin mi? Yemekler güzel miydi?"

Evet ve evet.

"Tekne turu nasıldı?"

Muhteşem!

"Kaçak at olayında korktun mu?" Yüzündeki mutluluk ifadesi anında ciddileşmiş, yerine endişe dolu bir ifade gelmişti.

Yoo! Gayet heyecan vericiydi!

Annem bana bir "bakış" attı, bu bakış olayın heyecan verici olduğunu *düşünmüyor* demekti. Aslına bakarsanız ben ve Jolie adındaki at hakkında, annemler ve kamp arasında çok sayıda telefon görüşmesi olmuştu. Ama annem bu meseleyi geride bırakacaktı – şimdilik. Sorularına devam etti.

"Yeni arkadaşlar edindin mi?"

Evet.

"Buraya geldiğin için memnun musun? Gelecek yaz tekrar gelmek ister misin?"

Elvira'nın sesini açtım. **"Evet. Evet. Evet. Evet. Evet."**

Keşke her şeyi anlatabilmek için daha çok kelimem olsaydı. Ama arabada bol bol zamanımız olacaktı. Kesinlikle Elvira'yı yanıma alıyordum.

Trinity'e el salladım. Annemin elini sıkmak için elini uzattı ama annem elini sıkmak yerine Trinity'e kocaman sarıldı! "Ben –biz– kızımıza bu kadar iyi göz kulak olduğun için ne kadar teşekkür etsek az," diye bir şeyler geveledi. Evet, çoktan ağlamaya başlamıştı.

Trinity de mi ağlıyordu yoksa? Ah! Yani, o da beni özleyecekti! Ve evet, onu asla unutmayacaktım.

Trinity, "Bu hafta Melody'i daha yakından tanımak benim için gerçekten büyük keyifti Bayan Brooks," dedi. "Gerçekten o *çok değerli ve harika biri!*"

Tam o sırada oyun günü kullandığı megafondan Cassie'nin sesi yankılandı. "Tüm kampçılar ve aileleri, birkaç dakika içinde kapanış programımıza başlayacağız. Lütfen, kamp ateşi yaktığımız alanda bize katılın!"

47. Bölüm

Gündüz olmasına rağmen ortadaki çukurda küçük bir ateş yanıyordu. Muhtemelen kendini küçük düşürülmüş hissediyor, diye düşündüm. *Güneş ışığında benden nasıl bir performans bekliyorsunuz ki?* diye söyleniyor olmalıydı. Kendi kendime güldüm.

Gece yerine sabah yanan bir ateşin etrafında oturmak garip bir histi ama ailemin burada benimle oturması çok iyi gelmişti! Etrafta toplanan tüm çocuklara ve ailelerine baktım, birden şükran dolu hissettim – Karyn, Jocelyn, Athena . . . Noah . . . ve benim gibi çocuklar da diğer çocuklar gibi kampa gidebilsin diye yaz boyu bu kampları düzenleyen insanlar.

Karşımızda oturan gruba baktım. Noah, anne ve babası olması gereken iki yetişkinle oturuyordu, Santiago'nun ikizine benzeyen –sadece çok daha iri olan– adam babası olmalıydı. Santiago ile göz göze geldik, el salladı. Noah da.

Annem, "Arkadaşların mı?" diye fısıldadı.

Klavyemdeki **evet** tuşuna bastım. İki kez.

Annem mutlulukla hafifçe omzumu sıktı.

Annem, "Melody, sen dans mı ettin?" diye fısıldadı.

Evet!

Annemin ağzı açık kalmıştı.

Cassie, "Ve bilmenizi isterim," diye devam etti, "bu haftayı sevdiklerinizle geçirmek bizim için paha biçilmezdi. Az sonra alacakları kupa ve sertifikalar onların gelişme ve başarılarını gösteriyor."

Şimdi de babam fısıldıyordu, "Bir kupa mı alacaksın, benim Melody'*im*?"

"Tabii ki!" diye yazdım. Yani, umarım alacaktım.

Dürüst olmam gerekirse, Cassie'nin arkasındaki masada dizili duran küçük, altın rengi kupalara baktığımda herkesin bir tane alacağı açıktı. Tabii ki – çünkü ortalığı yıkmıştık!

Cassie, "İsimleri takımlara göre alfabetik sırayla anons edeceğiz ve rehberleri kampçılarına ödüllerini verecekler," diye açıkladı.

Elinde tuttuğu klasörü açtı ve duraksadı, sanırım dramatik bir etki yaratmak istiyordu, sonra "Tören başlasın!" diye bağırdı. Başıyla Sage'e bir işaret verdi ve "Pomp and Circumstance" adlı şarkı çalmaya başladı.

Geçen sene, kuzenimin lise mezuniyetine gittiğimizde de bu şarkı çalmış, annem ağlamıştı. Neredeyse program boyunca da ağlamaya devam etmişti. Bu yüzden mezuniyet şarkısının daha ilk notaları çalınırken annem çoktan burnunu çekerek sandalyesinin altında mendil arıyordu.

Dum, da de da dum dum, dum, da de da dum.

Hoparlörlerden yükselen şarkı –kulaklarıma inanamıyordum– "Wings" miydi? Noah ile göz göze geldik, o sırada babamın kucağında oturmuş etrafı izleyen Penny YÜKSEK sesle, "Vay canına Dii-Dii, bu insanların hepsi senin arkadaşın mı?" diye soruyordu.

Gerçeği söyledim. **"Evet, hepsi benim arkadaşım!"**

Cassie başında beyzbol şapkası, daha önce görmediğim bir podyuma doğru yürüdü. Zamanı gelmişti. "Sevgili aile üyeleri, arkadaşlar, bakım verenler, hoş geldiniz! Burada, Yeşil Koru Kampı'ndaki bu son etkinliğimizde bizlerle beraber olduğunuz için çok mutluyuz. Ah, tabii kampçılarınızı geri almak için dönmenize de çok sevindik!"

Ufak tefek gülüşmeler duyuldu.

Cassie, "Yeşil Koru Kampı," diye devam etti, "sizlere bu haftanın mezunlarını takdim etmekten gurur duyar!"

Tezahüratlar ve bağrışmalar!

"Burada geçirdiğimiz bir hafta boyunca yeni arkadaşlar edindik, sanat yaptık, müzik çalıştık, ata bindik, tekneyle gezdik, zip line yaptık ve ormanda yürüyüşe çıktık. Yılanlar hakkında –bir de kokarcalar hakkında– isteyebileceğimizden çok daha fazlasını öğrendik." Durakladı ve biz gülmekten koptuk. "Ama sonunda Kleopatra güvenle evine döndü, Kokarca da bize asla unutmayacağımız bir mesaj bıraktı!"

İşte şimdi herkes kahkahalara boğulmuştu.

Cassie devam etti. "Şarkılar söyledik, balonbol oynadık ve evet, dans ettik!"

Bu cümlenin ardından epey tezahürat aldı.

Gulmedim. Benim katılacağım herhangi bir mezuniyet töreninin onun için ne demek olduğunu çok iyi biliyordum, bugün benim için çalan bu müzik gerçekten de kalbine dokunmuştu. Liseden mezun olacağım zaman *gerçekten* ne yapacaktı acaba!

Sahneye ilk önce Jeremiah çıktı. "Ne diyebilirim ki? Her takım, bu takımımdakiler kadar havalı olsa, tüm yıl boyunca rehberlik yapardım."

Takımındakiler avaz avaz bağırdı, "Panterler! Panterler!"

Jeremiah hem *tezahüratı bırakın* hem de *sizi seviyorum* der gibi başını sallayıp devam etti. "İlk mezunumuz, güç, dayanıklılık ve müthiş dans becerileri sergileyen genç bir adam! Tebrikler, Noah Abercrombie!"

Üzerinde yepyeni, temiz bir Panter t-shirtü olan Noah, yürüteciyle öne doğru zıplarken kalabalığa el salladı.

Elimden geldiği kadarıyla alkışladım. Elvira'nın sesini sonuna kadar açıp **"Heyy,"** diye yazdım. Defalarca. Son ses.

Anneme baktım, beni izliyordu. Yüzünde bir soru ifadesi vardı. Bense kıpkırmızı bir suratla sırıtıyordum.

48. Bölüm

Noah yerine dönünce daha da alkış aldı ve dönerken göz göze geldik.

Daha sonra Jeremiah takımın geri kalanına sertifikalarını ve kupalarını dağıttı. Malik, annesinin "Oğlum yapmasana!" diye gülerek kendisini azarlamasına aldırmadan kalabalığa şeker fırlattı.

Sırada Trinity vardı. "Eh," dedi. "Malik'in arkasından sahneye çıkmak zor olacak! Bizim şekerimiz yok!"

Herkes gülüşürken boğazını temizledi. "Ala Doğanlar'ın *ilk mezunu müthiş derecede zarif ve ağırbaşlı* genç bir hanımefendi. Kendisi aynı zamanda yeryüzündeki en yüksek sesli çığlığın sahibi! Bayanlar ve baylar, ilk kez yüzerken kendisini Mars gezegeninde dahi duymuş olmalılar!"

Herkes "*Melody! Melody! Melody!*" diye tezahürata başladı, annem ve babam *şaşkına dönmüştü! Şimdi gülüyorum ama o sabah neredeyse öleceğimden emindim.*

Trinity devam etti, "Bu yüzden, bu kupayı korkularını yenerek *yüzmeyi, resim yapmayı, keşfetmeyi, ata binmeyi* –ki tek

başına diye eklemem gerek– *dans etmeyi ve uçmayı* öğrenen Melody Brooks'a vermekten mutluluk duyuyorum!"

Şöyle bir düşündüm, Vay be, bunları ben yapmışım! Ben – Melody– *ben yapmışım. Evet, ben yapmışım!*

Alkışlar için bir duraklama – annem ve babam neredeyse katlanır sandalyelerinden zıplayarak kalkıyor ve herkesten daha yüksek sesle alkışlıyorlar. Penny nedenini tam olarak bilmiyordu ama o da herkesle birlikte tezahürat yapıyordu. Annem sahneye çıkmama yardım etmek için bana döndü ama nazikçe *Hayır* anlamında bir işaret yaptım. Annem başıyla, tamam dedi.

Sandalyemi ona doğru sürünce Trinity elimi sıktı, yüzü parlıyordu. "Bu zafer senin Melody Hanım," dedi kısık bir sesle. "Bunu asla unutma. Ben de seni asla unutmayacağım."

Ve ne diyeceğim biliyor musunuz, ne zaman yasemin ve Japon gülü kokusu duysam, belki biraz da yanık ağaç kokusu –eh– ben de Trinity'i düşüneceğim.

Sonra, büyük bir ciddiyetle Trinity önümdeki tepsiye bir dolu sertifika ve bir kupa yerleştirdi. Bir kez daha elimi sıktı. Sandalyemi kendi ekseni etrafında döndürdüm ve herkese el salladım. Sonra iki elimi birden kalbimin üzerine koydum. Nasıl anlatsam?

Ben.

Kendimle.

Öyle.

Gurur.

Duyuyordum.

Ki

Sandalyemi tekrar annem ve babamın yanına sürdüm. Evet, kendi mendillerini bitiren annem, babamın paketine geçmişti!

Karyn, Athena, Jocelyn ve diğer takımlardakilerin rehberleri sırayla kendilerine sertifikalarını ve kupalarını verirken nasıl da bir hafta önce birbirimiz için birer yabancı olduğumuzu düşündüm. Ama şimdi hepsi benim arkadaşımdı!

Ben. Onlarla. Da. Çok. Gurur. Duyuyordum.

Kendi okullarımızda çoğumuz dışlanmış çocuklardık. Genellikle bizi görmezden gelirler, bizimle dalga geçerler, bize pek aldırmazlar ve çok da iyi davranmazlardı. Hepimizin mücadele ettiği ayrı bir şey vardı –fiziksel, duygusal, zihinsel birtakım zorluklar– bu da bizi diğerlerinden farklı kılıyordu. Bazen farklısıyla farklı.

Ama burada, hepimiz harikaydık, hepimiz muhteşem, hepimiz başarılı ve hepimiz havalı!

Eve dönüyordum. Dönüşte turuncu balonumu (şaşırtıcı bir şekilde hâlâ patlamamıştı), kupamı, muhteşem sanat çalışmamı –ayak izlerim dahil olmak üzere– ve doğa yürüyüşü, dans, resim ve tabii at binme konusundaki sertifikalarımı yanımda götürüyordum!

Kamptakilerin derleyip eve götürmem için bana verdiği fotoğraflara bakmak harika olacaktı. Ama aslında fotoğraf makinesiyle çekilmiş fotoğraflara ihtiyacım yoktu. Bayan V'nin verandasında oturup müzik dinleyerek bir şeyler içerken her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Ve dönüşte kütüphaneye gidip Bay Franciso'ya Yeşil Koru Kampı'nı bulmama yardım

emeği için teşekkür edeceğim ki gelecek sene bu resimleri başka çocuklara da göstersin. *Karınca Atta*'nın kitabını da satın edeceğim (Ona kitabın sonunda ağladığımı da itiraf etmem lazım!). Ve sonra yılanlar, kokarcalar, fırtınalar, ormanlar, göller ve kamp ateşleri hakkında okumak için kitapların içine dalacağım. Tabii ki atlar hakkındaki kitaplara da göz atacağım. Ayrıca şehrimize benim gibi çocukların da öteki çocuklar gibi oyun oynayabileceği daha iyi oyun parkları yapılması için kimi arayabilirim, Bay Francisco'dan yardım isteyeceğim!

Umarım gelecek yaz yeniden kampa gelirim – kim bilir?

Ama Trinity, Karyn, Athena ve Jocelyn'i hatırlamak için buraya geri gelmek zorunda değilim.

Tabii Malik, Devin, Santiago ve . . . Noah'ı da asla unutmayacağım.

Yıldızların, ateş böceklerinin ve kamp ateşinin o titrek alevlerinin sihrini ve gizemini de.

TEŞEKKÜR

Aşağıda belirteceğim tüm kişi ve kurumlara teşekkürlerimi iletmek isterim:

Doğuştan bir hareket ve kelime yaratıcısı, seçici bir editör, sevgi dolu bir anne ve evlat, inanılmaz bir dansçı ve benim en iyi arkadaşım Crystal Draper. Bilgeliğin, sevgin ve tweenager[1] zihnine ilişkin inanılmaz içgörün için teşekkür ederim.

İyi bir kitapla kıvrılıp yatmayı, alışveriş yapmayı ve giysilerle oynamayı seven, güzelliğin insanın hem içinde hem de dışında olduğunu *çok iyi anlayan Ailey Rose*.

Büyük eserlerin mimarı, son derece yaratıcı, *dünyayı altın* bir kalp ve tüm olasılıklara açık bir ruhla *gören muhteşem hayalperest* AJ, namıdiğer Anthony James.

Horizon Emmanuelle Adams, annesi Emily ve babası Kenyon. Sizi çok seviyorum!

---

1 8-12 yaşları arasındaki çocuk.

Victoria ve Jeffrey. Sevginiz, kahkahalarımız ve East Eighty-Third Street'te ateş böceği yakaladığımız anılar için teşekkür ederim.

Damon ve Cory. Benim güçlü oğullarım. Peter Pan'larım. Wendy. Benim Tinker Bell'im.

Larry ve Buddy, sessiz güçler.

Editörüm ve arkadaşım Caitlyn Dlouhy, bilgeliği ve rehberliğiyle (ve evet, yeşil uçlu bir çevrimiçi işaretleyici buldu!) Yeşil Koru Kampı'nın ormanında yolumuzu bulmamız için bana ve Melody'e yardımcı oldu. Ayrıntılara gösterdiğin muhteşem ilgin ve iyi yazmanın özüne dair doğuştan gelen içgörün için teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettar olacağım. Ve evet, birlikte dondurma yiyeceğiz!

Dualarıyla beni ayağa kaldırıp kahkahalarıyla moralimi yükselten Nita Page. Teşekkür ederim!

Torie Queally – bilgeliğin ve rehberliğin için teşekkür ederim. Ve evet, kitabın *İLK kopyası*nı sen aldın!

Camp Stepping Stones, Camp Allyn ve Camp Cheerful. Macera, keşif, araştırma ve dinlenme dolu yaz günleri için teşekkür ederim. Ve Stepping Stones kampında olduğu gibi, Melody ve onun gibi düzinelerce genç için her yıl sihri gerçek *kılan* yüzlerce gönüllüye teşekkürler.

Bu kitabın taslağı da dahil olmak üzere kayıp verilerimi kurtaran bilgisayar teknisyeni, sihirbaz Larry Gross! Tatilde olduğu bir hafta sonu, kaybolan verilerimi kurtardı, her şeyi geri getirip yeniden yükledi ve tüm bunları *güler yüzlü bir nezaketle yapa*. Tanrı seni korusun sevgili arkadaşım!

Cat Denton ve inanılmaz Richlynn takımı. Haberleri mükemmel bir şekilde yaydılar.

Daima arkadaşım olup bilgeliğini her zaman benimle paylaşan Janell Agyeman.

İnanılmaz ihtiyaçlara sahip, yeni doğmuş bebeklerimizin tazecik anneleriyken tanıştığımız, hayat boyu arkadaşım olan Karen Brantley.

Hayatımdaki pek çok zor zamanı sakin telkinleri sayesinde atlattığım Denise Bykes. O zamanları özledim, ah.

Bilgeliği derinlere işleyen, dostluğu paha biçilmez Kimya Moyo.

Beni kendime inanmam ve her zaman daha fazlasını başarmam için zorlayan, enerjik arkadaşım ve menajerim Tanya McKinnon.

Telefon görüşmeleri ve kahkahalarla beni yolumda tutan Elaine Harris ve Darlene Hampton.

Greg Jasper . . . devam et, devam et. Sen adeta karanlıkta bir fenersin.

Jeannie Ng ve Valerie Shea – inanılmaz redaktörler. Tüm o ufacık hataları nasıl buluyorsunuz? Küçük Detaylar Deniz Piyadeleri olduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM! Mükemmelliğiniz ve detaylara gösterdiğiniz özen karşısında saygıyla eğiliyorum.

Bu *muhteşem* kitap kapağının tasarımcısı Debra Sfetsios-Conover. Kapak tam anlamıyla kitabın özünü yakalamış. Ve kitabın iç tasarımının da aynı derecede iyi görünmesini sağlayan Irene Metaxatos.

Alex Borbolla, her şey için teşekkürler – *geçmiş ve şu anki her şey için*! Carl-Eric Péan, Caitlyn'i aklı başında ve düzenli tuttuğunuz için çok teşekkürler!

Justin Chanda, yaptığın her şey için teşekkürler – ayrıca bana bir akşam yemeği borcun var!

Ve Michelle Leo (seninle mazimiz çooooook eskiye dayanıyor), her şey için teşekkürler!

Anne Zafian, Chrissy Noh, Lisa Moraleda, Lauren Hoffman –ve henüz tanışmadığım diğerleri– sizler olmadan, sihirli hiçbir şey olmuyor. Biz bir aileyiz ve her birinize minnettarım.

Tekerlekli sandalyesi üzerinde muhteşem bir dansçı ve öğretmen olan Bethany Bookin'e özel bir selam!

Bu kitabın taslaklarını okumak için zaman ayıran *tüm* annelere, babalara, hemşirelere, bakım verenlere, uzmanlara ve öğretmenlere çok özel bir teşekkür. Tam anlamadığım yerleri bana yüksek sesle söyleyip farklı yetenek ve güçlere sahip çocukları saygı ve haysiyetle, insancıl bir şekilde temsil etmeme yardım ettiler. Kimsenin durumu hakkında uzmanlık iddia etmiyorum. Gerçekleri hepimiz görebilelim diye kurmaca yazıyorum.

Bana inanmaya devam edip beni destekleyen tüm aileme ve arkadaşlarıma.

Dünya çapında yaşamı değiştiren, okulları alt üst eden bir salgın sırasında bile kendi ailelerinin ihtiyaçlarını karşılarken bir yandan *öğrencilerinin* okuması ve öğrenmesi için yeni yollar icat edip zorluklarla mücadele eden tüm öğretmenler. *Aylarca çok sayıda* bilgisayar ve ekranla *uğraştılar* – sonunda bu süreci

bitkin ama muzaffer bir şekilde geride bıraktılar, öğretmeye devam etmişlerdi! Kalbimin derinliklerinden kendilerine teşekkür ediyorum.

Kitap okumayı seven tüm öğrenciler ve okumaktan nefret eden ama kitaplarımdan birini bulup okumaya devam eden tüm öğrenciler! Sevgi dolu ve cesaret verici mektuplarınız, e-postalarınız için teşekkür ederim.

Her zaman *öğrencilerin ve öğretmenlerin* kitaplara ve bilgiye erişmeleri için yeni yollar yaratmayı başaran, karantinanın en yoğun olduğu zamanlarda öğrencilerin evlerine gidip maskeli bir şekilde kitapları elden teslim eden, tüm kütüphaneciler. Size, Cleveland, Ohio'da bulunan Kinsman Road'daki kütüphaneden haftada on kitap alan küçük kız adına teşekkür ederim!

Zoom ve Skype gibi uygulamalara ve birdenbire ortaya çıkıp gelişen, daha biz farkında olmadan hepimizin ihtiyaç duyduğu şey haline gelen düzinelerce başka platforma, çünkü insanlar arası iletişim zaruri.

Hediyeleri ve nimetleri için her an Tanrı'ya şükranlarımı sunuyorum.

Ve "Peki, Melody'e ne oldu?" diye soran herkese çok özel bir teşekkür. Bu kitap sizler için!

Sharon M. Draper'dan sevgilerle!



Zoe'nin MASASINDAN

JANAE MARKS



Zoe, fırındaki stajında iyi bir iş çıkarmak ve ailesine Yemek Ağı'nın düzenlediği Genç Pastacılar Yarışması'na katılmaya değer olduğunu kanıtlamak için durmaksızın çalışır. Çünkü ünlü bir pasta şefi olmak Zoe'nin en büyük hayali ve bu yolda asla hata yapma lüksü yok. En büyük destekçisi, yakın arkadaşı Trevor da artık yanında olmadığı için yaşadığı tüm zorlukların üstesinden tek başına gelmesi gerekiyor.

Aklının bir tarafında pastacılık, diğer tarafında ise babası Marcus varken Zoe, ölçülerini bilmediği bir tarifin içinde kaybolmuş gibi hissediyor.

Yazar Janae Marks'ın bu büyüleyici romanı, engeller karşısında pes etmeyen, gerçeği araştıran ve doğru olduğuna inandığı şeyin peşinden koşan cesur bir kızı konu alıyor.



karışık

SHARON M. DRAPER



"Çok egzotiksin!"
"Çok sıra dışı görünüyorsun."
"Ama gerçekte sen kimsin?"

Siyahı bir babaya ve beyaz bir anneye sahip olan Isabella aslında ne demek istediklerini biliyor:

Anne ve babası boşanan on bir yaşındaki Isabella her hafta farklı bir hayata geçmek zorunda. Anne ile baba arasında bölünmüş olmak onun için sadece ev değiştirmek, farklı takma isimler kullanmak değil aynı zamanda kimliğini değiştirmek demek. Yarı beyaz yarı siyah olmak nasıl hissettirmeli? Yarının babana ait olması diğer yarının ise annene ait olması... Sürekli yarım olarak göründüğünde nasıl
bir tam olmayı başarabilirsin ki?

İki ailenin bir araya gelmesi imkânsız gibi gözükürken beklenmedik ırkçı bir saldırı Isabella'nın hayatını tamamen değiştirecek...




Yeni kitap önerimiz
için karekodu
telefon kameranıza
okutunuz.
Aynı karekod ile her hafta başka bir kitap